

TRUYỆN NGẮN: VIRUS

TRUYỆN GỒM CÓ 10 CHƯƠNG:

CHƯƠNG 1: Câu chuyện bên ngôi làng nhỏ

CHƯƠNG 2: Con sóng dữ ập đến ngôi làng bé nhỏ

CHƯƠNG 3: Kháng cự lại thiên nhiên

CHƯƠNG 4: Gặp gỡ những con người mới

CHƯƠNG 5: Tình yêu đến từ nghịch cảnh

CHƯƠNG 6: Khi mọi thứ vượt quá tầm kiểm soát

CHƯƠNG 7: Đối mặt với lỗi lầm

CHƯƠNG 8: Bắt đầu từ những điều nhỏ nhất

CHƯƠNG 9: Vượt qua sóng gió – Tình yêu hiển hiện

CHƯƠNG 10: Biết ơn!

CHƯƠNG 1: Câu chuyện bên ngôi làng nhỏ

Sáng hôm ấy, bầu trời trong veo như vừa được tưới mát, tiếng chim líu lo trước sân, mở cánh cửa một mùi thơm nhẹ của củ lau xông lên mũi. Thăng Tí hí hửng nói mẹ:

- “Hôm ni trời đẹp quá. Ước chi có ba ở đây thì cả nhà mình sẽ cùng lên suối, tắm nước mát, nướng khoai ăn mẹ nhỉ?”

Chị Loan cười nhẹ bảo con:

- “Ba sẽ về với mẹ con mình và bà nội sớm thôi. Lúc đó cha con tha hồ mà đi tắm suối. Mẹ với bà nội sẽ chăm vườn rau thật tốt với mấy con gà thật béo tắm bổ cho 3 cha con”.

Con Sóc từ trong phòng chạy ra cất giọng trong trẻo:

- “Mẹ hứa rồi đấy nhé. Đợi ba về chúng con sẽ được ăn món gà rô ti thơm lừng nhé!”

Chị Loan:

- “Trời ạ! Ba mà về thì các con ưa ăn món chi cũng có, chứ nói chi tới mấy con gà trong vườn”.

Ba mẹ con mãi nói chuyện rôm rả, quên mất bà nội đã thức dậy lúc nào. Đứng từ xa nhìn mẹ con chị Loan vui vẻ như có một làn gió mát tưới vào tâm hồn cụ bà đã ngoài 70, bà thấy lòng được an ủi phần nào trong nỗi nhớ đứa con trai xa nhà đã một năm trời.

Anh Phúc-chồng chị Loan, là con trai duy nhất trong nhà, rời quê hương đi làm ăn xa tận vùng biên giới Việt-Lào, nếu không có gì thay đổi thì hơn 1 tháng nữa là tròn một năm anh Phúc xa nhà. Không chỉ có anh Phúc, phần nhiều thanh niên làng Thanh Xuân và những làng nhỏ lân cận đều rời quê hương đi tìm kiếm cơ hội đổi đời ở những vùng đất khách.

Dân cư ở đây ai cũng hiền lành, chất phác và làm nông nghiệp truyền thống. Nhiều năm liền, làng Thanh Xuân dẫn đầu năng suất thu hoạch lúa gạo trong vùng. Có năm cao nhất dẫn đầu huyện và đứng thứ 3 trong tỉnh, được Chủ tịch UBND tỉnh Quảng Nam đích thân về tận nơi trao bằng khen vì những thành tích xuất sắc đi đầu trong phong trào lao động tăng gia sản xuất. Ngoài lúa gạo, người dân ở đây còn trồng các loại nông sản như rau, củ quả tự cung tự cấp, phần trao đổi với những vùng khác. Tuy là ngôi làng nghèo, điều kiện còn khó khăn về cơ sở vật chất nhưng đời sống của cư dân trong làng cũng đang dần được cải thiện đáng kể nhờ chính sách quan tâm khuyến khích của lãnh đạo và ý thức xây dựng quê hương của người dân.

Ngôi làng nhỏ với sức chứa tầm 70 hộ gia đình. Các gia đình ở đây đều có truyền thống làm nông nghiệp lâu đời. Mỗi nhà có dăm ba sào ruộng, một hoặc hai mảnh đất vườn trồng rau, bên cạnh đó nuôi thêm heo, gà, vịt... phân ăn phân trao đổi với những vùng lân cận. Riêng gia đình chị Loan sở hữu 2,5 sào ruộng đủ cung cấp lúa gạo quanh năm cho cả nhà, mảnh đất vườn nhỏ chị trồng xen canh các loại rau như cải, xà lách, mồng tơi, rau muống... ngoài ra còn trồng thêm một số loại thân leo như khổ qua, dưa leo. Phía sau đất nhà còn rộng, anh Phúc mua về ít gà và 1 con lợn nái để nhân giống, anh Phúc đi chẳng bao lâu thì đã có nguyên đàn gà lóc nhóc kiếm ăn trong vườn. Lợn thì chị Loan cũng dày công chăm sóc và đã xuất được một lứa đống tiền học cho tụi nhỏ. Thành Tí đã lên 10, học tại trường tiểu học gần nhà, cái Sóc lên 6, năm sau cũng bắt đầu vô lớp 1, hai anh em sắp được học chung với nhau. Chị Loan là người phụ nữ tảo tần hết lòng vì gia đình. Từ ngày chồng đi làm ăn xa, một tay chị quán xuyến việc nhà gọn gàng, vừa chăm cho mảnh ruộng mảnh vườn, vừa chăm cho bà nội và con nhỏ, chị còn xin làm thêm ở một xưởng may nhỏ trong làng vào giờ hành chính kiếm thêm thu nhập lo cho gia đình.

Bà nội đang ngồi nhặt rau trước cửa thì cô Tú đi ngang qua:

- “Hôm nay sắc mặt nội trông tươi tắn quá. Chắc sắp có điềm vui chi đây?” Cô cười.

Bà nội tay vừa nhặt từng cọng rau khoai, vừa mỉm cười:

- “Hơn tháng nữa là tròn 1 năm thằng Phúc đi làm ăn xa. Nghĩ ngày nó về tôi thiệt là vui quá!”

Cô Tú trả lời với giọng điệu to hơn:

- “Ô! Thiệt rứa ạ? Thời gian trôi qua nhanh thiệt nội ạ. Rứa cũng sắp tới ngày mẹ con cháu được đoàn tụ rồi”.

Rồi chị từ từ hạ giọng, giọng trầm lắng hẳn:

- “Nhớ năm ngoái chú Phúc dẫn cái Hiền đi làm ăn, thời gian đầu mẹ con nhớ nhau ngày nào cũng liên lạc, sau đó các cuộc gọi càng thưa dần. Đến nay đã 2 tháng nó đã không gọi về. Cháu có gọi nhưng nó chỉ nhắc máy được 1 lần rồi kêu: “Dạo ni con bận lắm, mẹ đừng gọi con nữa. Nào con rảnh con gọi cho mẹ”. Cháu nhớ cái Hiền lắm nội ạ. Những ngày đầu tiên xa con, đêm nào mẹ cũng khóc suốt nhưng cố gắng chờ đợi qua 1 năm sẽ được đoàn tụ”.

Cô Tú nói đoạn vừa ứa nước mắt. Bà nội an ủi:

- “Thôi không rặng đâu. Bọn trẻ bây chừ chí hướng cao xa lắm, ưa giàu, tâm chúng không ở trong cái làng nhỏ bé ni đâu. Cứ để bọn nó bôn ba, rồi về đây cưới vợ đẻ con giúp làng giúp xóm”.

- “Dạ vâng thưa nội. Con hiểu nội à. Mình giờ già rồi quanh năm suốt tháng chỉ quanh quẩn trong cái xóm nghèo ni. Tụi trẻ nó ưa phát triển, thôi cứ để nó bay nhảy, có muốn giữ cũng không được. Nhưng trước nay chưa bao giờ xa con cái, với nỗi lòng người mẹ vẫn thấy lo toan”.

Nói đoạn cô Tú thở một tiếng dài, đôi mắt nhìn xa xăm rồi chào bà nội xin phép đi về nấu cơm trưa.

Cái Hiền con cô năm nay tròn 18, vừa tốt nghiệp cấp 3 nhưng không học cao mà quyết định ra đời kiếm kế sinh nhai. Nghe tin anh Phúc kết nối được mối làm ăn xa có vẻ tốt đẹp liền xin phép mẹ được đi cùng anh. Đó cũng là tâm tưởng của hầu hết thanh niên trong xã hội, muốn làm giàu, có vợ đẹp con ngoan, nhà cao cửa rộng. Dù rất buồn rầu nhưng cô Tú vẫn phải đồng ý cho Hiền đi xa.

Dù chỉ là một ngôi làng nhỏ và nghèo nhưng mọi người rất đoàn kết, yêu thương nhau. Đến mùa vụ vẫn đi làm cho nhau lấy công. Trồng được mảnh rau tươi hay có miếng thịt ngon cũng hay đem biếu láng giềng lân cận. Đến lễ tết, nhà có rau này thì đổi với nhà có rau khác. Nhà nào làm được con lợn to thì cả làng chia nhau. Đêm 30 nhà nào cũng thức canh nồi bánh tét, mấy đĩa nhỏ vừa canh vừa đùa giỡn, đốt pháo nổ bùm bụp, qua giao thừa thì rủ nhau sang chùa hái lộc, về nhà xông đất. Tính ra phần lớn các nhà ở đây đều được xông đất bởi chính người thân của họ.

Trong làng cũng có một số người có kinh tế khá mở một số xưởng thủ công nhỏ như xưởng may, mộc, đan lát... góp phần giúp dân cư ở đây cải thiện đời sống. Chị Loan xin vào làm trong xưởng may vào giờ hành chính, nhờ bản tính chăm chỉ nên chị làm rất giỏi, tiền lương ăn theo sản phẩm rất cao. Chị không đăng kí làm tăng ca hay làm cuối tuần trừ những ngày hàng rất gấp, chị muốn dành thời gian ngoài giờ để chăm sóc gia đình, lo cho mẹ già và 2 đứa con thơ. Những ngày vào mùa vụ, chị và mọi người được nghỉ phép vài ngày xen kẽ trong tháng để lo hoàn thành công việc của mình. Cái Tí với cái Sóc tuy còn nhỏ nhưng rất có ý thức phụ giúp mẹ, bà nội cũng cố gắng làm vài việc vặt trong nhà thật gọn gàng để con dâu bớt nhọc. Mấy mẹ con, bà cháu rất yêu thương và nương tựa lẫn nhau.

- “Chị Loan nhà ta hôm ni đẹp gái quá nhi!” Anh Thuận quản lí phân xưởng vừa gheo chị.

- “Chú ni cứ trêu chị quài. Chị có chồng hai đứa con rồi, già lắm rồi. Ở đây bao nhiêu em gái trẻ đẹp này chú không khen!” Chị Loan cười ngại!

Anh Thuận liền đáp với giọng tinh nghịch:

- “Nhưng em thấy chị vẫn còn son lắm ấy chị ạ. Anh em thấy chị Loan nhà ta có xinh đẹp không?”

Biết anh có ý với mình cũng lâu rồi. Chị tỏ vẻ không vui, giọng nghiêm nghị đáp:

- “Sau ni mong chú đừng giỡn chị quá trốn nữa, dù sao chị cũng đã có gia đình rồi. Chị không quen với những lời bông đùa bỡn cợt như rứa đâu. Mong chú hiểu cho!”

Vẫn với vẻ mặt nghiêm nghị, chị giữ im lặng lúc lâu cho đến giờ ăn trưa mới mở miệng nói chuyện với đồng nghiệp. Biết chị giận thật, sau giờ ăn trưa, anh mang cho chị lon coca rồi nói:

- “Chị cho em xin lỗi, nếu em có nói chi quá đáng mong chị tha lỗi cho em!”

Chị cười rồi bảo:

- “Chị cảm ơn. Chị thì không để bụng làm chi, chỉ sợ mọi người nhìn thấy lại nghĩ không hay. Thôi không có chi mô chú”.

Anh Thuận quay đi với tâm trạng nhẹ tênh như vừa được gỡ rối tơ lòng.

Sau giờ làm, mọi người tất bật quay trở về với công việc gia đình. Chị Loan không ngoại lệ, một mình chị vừa lo kinh tế, lại phải chăm sóc mẹ già và con thơ, đợi ngày chồng trở về. Chị đếm ngược từng ngày từng ngày trôi qua. Một niềm tin và tình yêu mãnh liệt đang cháy bỏng trong người phụ nữ. Đó là động lực khiến chị ngày càng nỗ lực hơn, làm việc hăng say, chu toàn mọi thứ để anh an tâm đi làm.

Cu Tí và bé Sóc đang chơi với đám trẻ trong làng, tụi nhỏ chơi trò bịt mắt bắt dê, qua trò kéo mo cau đến chiều mát lại thả diều. Chị Loan và cái Ngân đi làm về ngang qua con đường làng với hàng cau xanh mát hai bên, hai người phụ nữ mãi nói chuyện không để ý đã lỡ đụng vào tụi trẻ đang chơi. Chị Loan lớn giọng:

- “Răng mấy đứa lại chơi giữa đường ri? Có biết nguy hiểm lắm hay không? Tí, Sóc đi về nhà ngay cho mẹ”.

Cái Ngân kể bên giọng dịu dàng:

- “Lần sau mấy đứa đừng chơi như thế nữa, nguy hiểm lắm đấy. Mấy đứa mau về nhà kéo ba mẹ lo”. Nói đoạn quay sang chị Loan: “Chị đừng la cháu tội nghiệp, tụi nó còn nhỏ chưa hiểu chuyện chị à. Hai đứa đừng khóc nữa, mau xin lỗi mẹ rồi về nhà đi nhé!”.

Về đến nhà, chị Loan mang chiếc roi mây đã cũ định cho thằng Tí một trận. Bà nội xót cháu can ngăn, rồi cuối cùng chị cũng mềm lòng. Chị bảo:

- “Mẹ la cũng vì lo lắng cho các con, chơi giữa đường xe cộ nhớ có chuyện chi mẹ biết ăn nói răn dạy với ba và bà nội? Rồi nhớ hôm ni con không gặp mẹ mà gặp người khác có phải

mấy đứa toi rồi không? Sao lớn rồi mà không chịu nghe lời hả? Mẹ đã nói bao lần rồi, có chơi thì rủ đến nhà ai đó chơi cho an toàn, ai lại ra đường mà chơi”.

Hai đứa trẻ khóc thút thít:

- “Dạ chúng con hiểu rồi, lần sau chúng con không dám nữa đâu ạ.”. Vừa dứt lời thì nghe nhà bên bác Thống cũng cho thằng Sửu mấy roi vì tội bỏ bầy vịt giữa ruộng mà chạy đi chơi. Nhà bên đó la lối om sòm, chói chóc khiến hàng xóm vừa phen buồn cười vừa ngao ngán.

Mấy nay tội nhỏ bắt đầu tận hưởng kì nghỉ hè mà chúng ao ước suốt cả năm trời, không phải dậy sớm đến trường như thường nhật. Mấy đứa cấp 2 cấp 3 cũng đăng kí các lớp học hè nâng cao kiến thức, có vài đứa trẻ tranh thủ hè đi gia công hạt sen cho người ta hoặc xin vào phụ việc cho các xưởng thủ công kiếm tiền tiêu vặt. Cu Tí cũng nhanh nhẩu xin mẹ cho chân vào lật chỉ ở xưởng may. Chị Loan giọng quả quyết:

- “Từ mai mẹ sẽ mang bộ sách lớp 1 của con ra cho cái Sóc nó đọc. Nhiệm vụ của con là dạy em học và giúp bà nội tưới rau, cho heo cho gà ăn. Cơm canh mẹ nấu sẵn buổi sáng, trưa nhắc nội hâm lại mấy bà cháu cùng ăn”.

Cu Tí: “Nhưng...”

Chị Loan nghiêm giọng:

- “Không nhưng nhị gì hết. Con làm được như rứa là đã giúp mẹ lắm rồi.”

Cu Tí:

- “Dạ!”. Mặt bí xị quay đi.

Cái Sóc:

- “Anh Hai ơi! Giờ mà có ba ở nhà thì sướng quá nhỉ? Ba sẽ chở anh em mình đi chơi. Em nhớ ba”.

Cu Tí đang đọc mấy bài toán trong sách thì dừng lại:

- “Ừ đúng rồi. Em nói làm anh cũng nhớ ba quá. Mà ba sắp về rồi đó, chúng mình lại được vui vu. Nghĩ đến đây thôi là thích lắm luôn. Hí hí”.

Sóc nhanh nhẩu:

- “Ba sẽ mua đồ chơi cho tụi mình. Ba mẹ sẽ dắt anh em mình đi chợ mua nhiều quần áo đẹp. Em chuẩn bị vô lớp 1 rồi, hôm trước mẹ nói đặt cô Anh xóm bên may cho em mấy bộ váy mặc đi học đó anh. Mà học lớp 1 có vui không anh Hai nhỉ?”

- “Cũng vui mà cũng mệt”. Tí nói.

Sóc nhíu mày tỏ ý chưa hiểu lắm. Tí nói tiếp:

- “Vui vì được đi học, có nhiều bạn bè chơi vui hơn. Mệt cũng vì bị đi học, ngày mô phải học bài mệt chết, rồi còn không được vi phạm nội quy nhà trường nữa, không vui như chơi ngoài đường làng.”

Đoạn Tí nói tiếp:

- “Mà học lớp 1 dễ òm, vừa học vừa chơi thôi có chi khó đâu. Mấy em học lớp 1 còn được cô giáo thương hơn nữa, không bị la nhiều như những anh chị lớp lớn”.

Hai anh em mãi nói chuyện không biết bà nội bị ngã ngoài vườn. Bà nội từ từ bước vào nhà với bộ quần áo lấm lem cùng đôi chân cà nhắc. Sóc vội chạy đến đỡ bà:

- “Nội ơi! Nội làm răng ri ạ?”

Bà nội:

- “À nội không răng, nhướng lên hái trái đậu già không may trượt chân thôi”.

Tí vội lấy thuốc mang đến:

- “Để con bôi thuốc cho nội, chỗ mô rứa nội?”

Bà nội vén ống quần lên một vết đỏ nặng ngay bắp chân, qua ngày sau chắc chắn sẽ bầm tím. Tí khéo léo bôi thuốc lên chỗ vết thương cho bà. Vì nhà có người già và trẻ con nên chị Loan hay mua những loại thuốc cần thiết để phòng trong nhà.

- “Bà ơi bà đỡ đau chưa?”. Sóc vừa xoa xoa chân bà vừa hỏi.

- “Ừ bà không có đau. Cảm ơn hai đứa đã lo lắng cho bà”.

Bà nội cầm tay Tí nói tiếp:

- “Trưa con đi hâm đồ ăn trong bếp rồi dọn lên hai anh em ăn đi. Bà nội mệt nên đi nghỉ đã”.

Tí hỏi:

- “Bà không ăn cơm ạ? Không ăn đói sao ạ? Bà đang đau nữa”.

- “Bà không chi, với chưa thấy đói. Hai đứa ăn trước đi chiều đói bà ăn sau. Chừ bà đi thay đồ rồi đi nằm xiu cho cái chân đỡ đau”. Bà nội vừa nói vừa đứng lên đi thẳng về phòng.

- “Bà có cần con thay đồ giúp không ạ?” Sóc nói to.

-“ Thôi không cần đâu, con ở đó chơi đi, nhớ coi nhà nữa đó”.

Nghe lời nội, trưa Tí hâm lại cơm và đồ ăn trong bếp cho hai đứa ăn. Ăn xong đứa nào cũng làm một giấc no nê.

Bà nội vẫn nằm mà chưa ra ăn cơm. Thấy vậy, Sóc bới 1 tô bỏ đủ thịt và rau mang vào cho bà. Bà dậy ăn vài muống rồi nằm tiếp. Có lẽ bà đang rất mệt, năm nay đã ngoài 70 rồi. Chiều chị Loan đi làm về nghe tụi nhỏ kể lại liền chạy vô phòng hỏi thăm nội.

- “Mẹ có làm răng không? Để con đi mua thuốc cho mẹ”.

- “Thôi không có chi mô, mẹ thoa thuốc rồi, đau mấy bữa là hết”.

- “Rửa để con đi nấu cháo cho mẹ ăn”.

- “Đau cái chân thôi chứ có sốt gì đâu mà ăn cháo. Mẹ ăn cơm được rồi”.

- “Nghe cái Sóc nói trưa nay mẹ không ăn, khi chiều mẹ ăn ít lắm”.

- “Mệt thì ăn ít thôi có chi mô trời. Con cứ đi làm chuyện của con đi mẹ nằm nghỉ tới khỏe mẹ ra ăn cơm chung với mấy đứa.”

- “Dạ. Rửa mẹ nghỉ đi. Áo quần để đâu con đem ra giặt luôn”.

- “Ừ đồ thay ra mẹ để trong góc kia, con đem đi giặt đi”.

Chị Loan mang đồ đi giặt cho cả nhà rồi chuẩn bị bữa tối. Tối hôm ấy nhà chị được cô Bảy mang cho hũ cà pháo muối. Mấy đứa nhỏ ăn hao cả cơm. Bà nội cũng đi chân cà nhắc ra ăn cơm chung. Chị Loan nấu ăn ngon, bà ăn rất vừa miệng. Ăn cơm xong, cái Sóc phụ mẹ rửa chén, Tí thì cho bày gà và con lợn nái ăn. Chị Loan dọn dẹp nhà cửa rồi tranh thủ đem mấy cái quần rách đáy của thằng Tí ra vá lại. Chị dọn hai đứa:

- “Từ mai tụi con ở nhà dọn dẹp nhà cửa với tưới rau ngoài vườn, bà nội đau chân không làm được, để bà nghỉ mấy bữa cho khỏe hẳn. Sáng mai mẹ dậy sớm bó rau cải, tới nửa buổi Tí đem qua cho bác Hai, hôm qua bác ấy có dặn mẹ để bác rau. Săn ghé quán mua cho mẹ 2 lon nếp với 5 ngàn đậu xanh, chủ nhật ở nhà mẹ nấu xôi ăn. Con Sóc thì ở nhà mở sách ra học bài rồi coi hỏi thăm bà nội chùng chùng. Hai đứa nhớ chưa?”

- “Dạ”. Hai anh em đồng thanh đáp.

- “Hừm. Ngoan mai một ba về dẫn đi chơi với mua cho ít đồ”.

Nghe đến ba về là hai anh em nó sáng cả mắt lên hí hửng. Tụi nhỏ nhớ ba nhiều lắm.

Sáng đó đem cải qua nhà bác Hai, gặp con nhỏ cháu bác cứ chọc Tí làm thằng nhỏ rất khó chịu, bác Hai cho Tí mấy chén chè đông sương tối qua nhà bác nấu. Tí đem về cho

Sóc và bà nội. Hôm đó đi ngang qua nhà chị Ngân, nghe ba mẹ chị cãi nhau rất to, Tí tò mò đứng lại xem.

- “Ông ý đi làm được mấy đồng rồi về hạch sách vợ con thế à?”

- “Đàn bà ở nhà nấu cơm giữ con thôi còn không làm được thì làm cái giống chi? Tôi đi làm cực khổ đem tiền về nuôi mấy cái miệng ăn không ngồi rồi còn phá hoại nữa à?”

- “Ông nói cái chi hả? Ủ, mẹ con tôi thế đấy. Suốt ngày chỉ biết ăn thôi, không làm được cái tích sự chi hết. Ông vừa lòng chưa?”

- “Bà dám nói rứa hả? Bà tin tôi cho bà một vả không?”

- “Ông quát tôi đi. Thách ông!”

Ông chồng vừa giơ cánh tay nông dân lực lưỡng lên thì cái My, em gái Ngân chạy tới ngăn cha nó lại. Con bé òa khóc thật to làm cả hai vợ chồng hoảng hồn, hai người nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi đi dỗ bé My. Công nhận con cái có sức ảnh hưởng ghê gớm đến cha mẹ!

Thằng Tí núp sau bụi cây cũng bị phen hú vía. Nó thầm nghĩ: “Nếu ba và mẹ của mình như thế thì phải làm sao nhỉ? Không lẽ mình làm như con bé My? Nhìn nó cứ trẻ trâu sao ý...” Vừa đi vừa nghĩ làm nó quên mua nếp cho mẹ. Về tới nhà lại đành chạy ra quán mua lại. Cái quán tạp hóa cách có 5 cái nhà. Nó đem chuyện nhà chị Ngân kể lại cho bà nội và Sóc nghe. Bé Sóc vô tư bảo:

- “Yên tâm ba mẹ mình không như rứa đâu”.

Thằng Tí lại hỏi:

- “Sao Sóc biết?”

Con Sóc:

- “Nhìn là em biết hết. Ba mẹ mình thương nhau lắm làm răng la lộn quát nhau được.”

- “Thế lỡ nó xảy ra thiệt thì làm thế nào?”. Thằng bé tiếp tục hỏi để giải quyết sự tò mò của mình.

Con Sóc tỏ vẻ lúng túng không biết trả lời thế nào. Bà nội liền tiếp lời:

- “Cái Sóc nói đúng, ba mẹ của các con chưa bao giờ to tiếng với nhau cả. Nhưng cu Tí cũng có lí, lỡ sau ni xảy ra thì răng?”

- “Thì răng hả bà?” Cả hai cùng trông chờ câu trả lời từ bà.

- “Thì nhiệm vụ hòa giải cha mẹ sẽ giao cho các con chứ sao”.

- “Nhưng chúng con còn nhỏ biết làm chi được ạ?”

- “Rửa con bé My nó lớn hơn con hả Tí?”

- “Nhưng con thấy nó cứ trẻ trâu sao á bà. Mà lỡ tụi con khóc lên ba mẹ còn quát tụi con thêm thì răng?”

- “Cũng có thể. Mà thôi tới nó tùy cơ ứng biến. Chừ có nói bà cũng chẳng biết đâu. Đi ăn cơm là chắc cái bụng nhất”.

Cái Sóc hí hửng chạy theo bà:

- “Để con phụ bà bung cơm ra”.

Trong khi bà và cái Sóc lo việc trước mắt thì trong đầu thằng bé 10 tuổi cứ suy nghĩ mãi về chuyện này. Đến tối nó cũng hỏi mẹ y như vậy. Mẹ nó cũng lười giải đáp sự tò mò của con, nên bảo nó:

- “Chuyện chưa xảy ra răng mẹ biết, mà thôi con lo học với phụ mẹ việc nhà cho tốt là được rồi, đừng có hỏi lung tung nữa. Chuyện nhà họ không giống nhà mình đâu con trai”.

Nó dạ một cái cho mẹ an lòng nhưng vẫn không thôi thắc mắc. Không được giải đáp nhưng nó cũng thôi không hỏi mà để dành câu hỏi ấy, định bụng sẽ nhờ ba nó trả lời. Vì trước giờ ba nó luôn kiên nhẫn và trả lời hết tất cả những câu hỏi của anh em nó dù đó là câu vô lí hay trẻ con thế nào. Nghĩ đến đây nó nhớ ba da diết, chỉ mong ngày ba trở về với anh em nó. Cái đầu óc trẻ con coi vậy chứ tinh như sáo mà còn thông minh hết phần thiên hạ. Có cái hơi lười học bài, còn những chuyện khác thằng nhỏ nhanh trí hơn bất kì người lớn nào, đặc biệt bên trong nó là một nội tâm sâu sắc, cả bầu trời thanh xuân của cha mẹ đều ở trong con người cậu nhóc lên 10.

Mở cửa ra đón ánh bình minh, lại ngửi mùi cỏ lau dịu nhẹ cùng hương thơm thoang thoảng của những cô xuyên chi trong vườn, con bé Sóc nhanh nhẩu chạy ra ngắt một ngọn xuyên chi vào nhà lén cài nhẹ lên tóc khi mẹ nó đang chuẩn bị bữa sáng. Bỗng chị Loan giật mình:

- “Ôi con làm cái chi đây?”

- “Bông hoa đẹp y như mẹ vậy”. Sóc trả lời.

- “Ôi con gái tôi nay biết nịnh tôi rồi hả? Rửa bữa ni cô Sóc của mẹ định xin cái chi nào?”

Như bị bắt trúng, Sóc bẽn lễn cười nhẹ rồi nói:

- “Chỉ có mẹ hiểu con nhất. Hôm ni mẹ cho con qua nhà chị Ngân chơi với cái My nhé. Có cả đám thằng Tân, con Bắp, con Beo với thằng Hội nữa đó mẹ. Nghe nói chị Ngân hôm qua mới nấu chè khoai môn ngon lắm, có rủ qua chơi rồi ăn nữa đó”.

- “Ừ nhưng chơi rồi về sớm đó nghe, không có được la cà đâu đấy. Với cả chơi đàng hoàng đừng làm phiền ba mẹ cái My nghe chưa”.

- “Dạ con cảm ơn mẹ. Mẹ là số 1. Yeah! Yeah!”. Nó vừa hí hửng vừa reo hò sắp được đi chơi.

Bà nội đau chân vẫn chưa khỏi nên thằng Tí tranh thủ dậy sớm tưới đám rau trong vườn. Vừa tưới rau nó lại hồi hộp nghĩ đến ngày ba nó về sẽ mua thật nhiều đồ chơi, đồ ăn ngon cho anh em tụi nó. Nó nghĩ ngợi được một lúc bỗng giật mình vì tiếng kêu thất thanh của mẹ:

- “Tí ơi! Vô ăn sáng con. Tí ơi!Tí!..”

Nó vội tắt cái máy nước rồi chạy vô nhà. Hôm nay mẹ cho bà cháu nó ăn món xôi đậu xanh muối mè thơm lừng. Món ăn làm nên tuổi thơ của bao người. Rồi nó nhớ lại lúc ba còn ở nhà hay ra sau vườn hái lá chuối gói xôi, gói bánh cho tụi nó ăn mỗi cuối tuần, mẹ nấu ba gói, anh em nó thì phụ việc vặt, vui ơi là vui. Chừng nghe tiếng bác Tính trưởng làng trước ngõ: “Loan ơi! Loan! Ra đây bác bảo này!”. Đang ăn dở chén xôi chị Loan vội chạy ra:

- “Có việc chi rửa bác?”.

- “Nay nhà kị com ông già, mời mấy mẹ con nhà mình trưa qua với gia đình bác cho vui. Cũng không có ai nhiều, chỉ có mấy anh em trong nhà và hàng xóm thôi”.

- “À, dạ vâng cảm ơn bác. Trưa nay mẹ con cháu sẽ sang ạ!”.

- “Ừ, thế nhé. Thôi bác đi sang mời mấy nhà nữa đây!”

Chị Loan đi vào dọn Sóc:

- “Con đi chơi trưa về sớm qua nhà bác Tính ăn giỗ với mẹ”.

Rồi chị quay sang hỏi bà nội:

- “Mẹ đau chân có đi được không? Hay mẹ ở nhà con nấu chi đó mẹ ăn”.

Bà nội bảo:

- “Ừ thôi mẹ ở nhà, 3 mẹ con cứ đi đi. Mẹ ăn tạm chi đó cũng được”.

Chị Loan lại quay sang thằng Tí:

- “Xíu qua quán mua cho mẹ hộp bánh Chocopie trưa mang qua đám giỗ nghe Tí! Tí! Tí! Con làm cái chi mà sáng chừ như mất hồn rứa? Con nghe mẹ nói không?”

- “Còn đúng tuần nữa là ba về.” Nghe câu trả lời của thằng nhỏ cả nhà sững sờ. Thì ra nó đang đếm ngược từng ngày đợi anh Phúc-ba nó trở về. Chợt bà nội bật khóc vì nhớ con. Chị Loan an ủi mấy bà cháu:

- “Thật vui vì ba sắp nhỏ sắp về rồi, cả nhà mình lại quay quần bên nhau”.

Nhớ lại hơn 2 tháng rồi anh Phúc không gọi, có lúc chị gọi cho anh nhưng cũng chỉ nói được dăm ba câu anh lại bận. Chả có thời gian nói chuyện thêm với bà cụ và sắp nhỏ, chị biết dặn dò đối phương giữ sức khỏe. Cả gia đình vẫn chờ ngày đoàn tụ.

Ăn sáng xong bé Sóc sang nhà chơi với bé My và đám bạn trong xóm. Chúng nó chơi nhiều trò từ trốn tìm rồi đến ô ăn quan, chơi đồ hàng đủ thể loại. Chị Ngân múc chè ra từng chén gọi tụi nhóc vào ăn. Đứa nào đứa nấy khen ngon riu rít.

Ngân năm nay tròn 20 tuổi, làm công nhân chung với chị Loan ở xưởng may trong làng. Cô bé với gương mặt bầu bĩnh cùng lúm đồng tiền duyên dáng làm khối anh thanh niên trong làng chạy theo. Nhưng Ngân không thích thanh niên làng mình, Ngân đã có ý trung nhân do cha mẹ sắp đặt từ nhỏ với con trai của một người bạn của cha cô ấy. Ngân cũng thích cuộc mai mối này. Đợi bạn trai kia tốt nghiệp đại học trong Sài Gòn xong cả nhà sẽ mang lễ ra hỏi cưới Ngân. Ở đây cô bé cố gắng làm việc và phụ giúp cha mẹ nhiều nhất có thể. Khác với những thanh niên nam nữ trong làng, ai cũng muốn rời quê hương đến thành phố lập nghiệp, nhưng Ngân thì yêu quê tha thiết, muốn ở lại quê, mong ước của cô là sau này có vốn sẽ tự mở một xưởng may nhỏ trong làng, góp phần nâng cao đời sống người dân ở đây. Ngân tính tình dịu dàng và đảm đang, cái gì cũng biết làm mà còn làm rất giỏi. Hôm trước nhờ Ngân mà cu Tí với bé Sóc không bị ăn đòn.

Tụi nhỏ chơi đến tầm 11h thì giải tán. Ngân bảo ở lại ăn cơm trưa cho vui mà tụi nó còn ngại. Sóc nói:

- “Em về sang nhà ông Tính ăn giỗ đây”.

Ngân cười rồi chọc con bé:

- “Ăn ngon ha, nhớ để phần chị với nhé!”

Giỗ nhà bác trưởng làng Tính không mâm cao cỗ đầy mà chỉ là bữa cơm đạm bạc tưởng nhớ ngày kị của cha bác. Nhưng bác vẫn mời một số bà con và láng giềng sang ăn uống và tâm sự. Bác gái chuẩn bị được 5 mâm, vừa đủ tiếp đãi mọi người. Mọi người ngồi ăn uống tâm sự với nhau rất vui vẻ và ấm cúng. Bác Tính cũng rất hãnh diện vì làng của bác là ngôi làng đoàn kết so với những làng lân cận, mọi người thương yêu và giúp đỡ lẫn

nhau, biết nghe lời cấp trên, đóng góp ý kiến để làng phát triển. Đó là điều bác tự hào trong suốt những năm làm trưởng làng Thanh Xuân.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy ngày trôi qua. Cuối cùng cũng đến ngày mà cả gia đình chị Loan chờ đợi bấy lâu. Hôm đó là thứ tư, chị xin phép về sớm đi chợ mua ít thịt cá và đồ ăn ngon về làm mấy món mừng chồng trở về. Tí với Sóc và bà bà nội ở nhà thì dọn dẹp sạch sẽ tươm tất. Biết tính con trai ưa sạch sẽ nên bà dọn mấy đĩa nhỏ chuẩn bị rất chu đáo. Thế nhưng, nhà cửa đã gọn gàng, đồ ăn ngon cũng sẵn trên mâm, vẫn chưa thấy bóng dáng người con trai-người chồng-người cha xa xứ. Cả nhà ngồi đợi đến 9h tối. Thấy tụi nhỏ đói bụng nên chị bảo tụi nó ăn trước. Con Sóc lao vào ăn như chưa từng được ăn, còn thằng Tí không nói gì, chỉ lẳng lặng vào giường nằm. Đến hơn 10h chị và bà nội ăn xong, chị mang vào cho Tí nhưng thấy đĩa con trai nhỏ đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay. Thấy con buồn chị chỉ biết ôm con vào lòng vỗ về an ủi. Tí mở mắt nhìn mẹ, trong ánh mắt long lanh của cậu bé 10 tuổi như chất chứa nỗi ưu tư, cậu rơm rớm nước mắt:

- “Con nhớ ba. Ba có về không mẹ?”

- “Có. Ba sẽ về với mẹ con mình. Hôm bữa điện thoại ba bảo hôm ni về đây, nhưng chắc do ba bận hoặc trễ tàu nên chưa về kịp. Mai ba về tới đó con. Con dậy ăn chi cho ấm bụng rồi đi ngủ nghe. Mẹ thương!”

Tí lắc đầu:

- “Con không đói. Thôi con ngủ tiếp đây. Mẹ cũng đi ngủ đi”.

Miệng nói đi ngủ nhưng trong lòng thằng nhỏ thấy rất khó chịu, phần vì hột hăng, phần nhớ ba nên hai mắt nó cứ sáng rực không nhắm nổi. Rồi nó cũng cố gắng ngủ để sáng mai thức dậy được nhìn thấy ba. Thế nhưng suy nghĩ ấy lại không thành hiện thực, ngày hôm sau, thậm chí hôm sau nữa ba nó vẫn chưa về.

Cô Tú sang thăm bà nội, sẵn biếu bà ít cau ăn trà. Cô than phiền:

- “Thằng Hiền hôm qua có gọi, nói đáng lẽ về hôm thứ tư rồi mà đang chờ làm thủ tục chi đó để được về phép lâu hơn, mất khoảng 2-3 ngày, nếu được là về tầm cả tháng ấy. Nói ba mẹ an tâm. Con biết nội cũng trông chú Phúc dữ lắm nên sáng ra vội chạy sang báo nội liền đây. Đợi nó cả năm rồi, ráng đợi thêm vài hôm nữa có sao đâu nội nhỉ”.

Bà nội ôn tồn đáp:

- “Đúng rồi. Cảm ơn cô, nhờ cô báo tôi mới an tâm phần nào đấy. Chứ 3 ngày qua không ngày nào thằng Tí con Sóc không trông ba nó cả. Con Loan nó gọi mà thằng Phúc cũng không nghe, không biết có chuyện chi nên cả nhà cứ sốt ruột hần. Nói thiệt với cô chứ 3 bữa rồi bà cháu tôi không nuốt nổi hột com cô à!”

- “Dạ, hôm thằng Hiền điện anh Phúc có nhờ chuyển lời là điện thoại ảnh bị hư loa, ở trên rừng trên núi không có mạng có sóng chi mà gọi về cả. Sợ cả nhà lo nên ảnh kêu thằng Hiền nói con nhờ con nhắn lại dùm nhà mình”.

Đang ngồi học bài, 2 đứa trẻ chạy ra khi nghe có nhắc đến cha mình. Bà nội với cô Hiền giải thích cho tụi nó hiểu. Thằng Tí cũng đỡ buồn hơn, nó vui vẻ lại và tiếp tục đếm ngày ba về.

Một sáng đầu tuần đẹp trời, sau khi mẹ đi làm, con Sóc chạy lanh quanh trong xóm, đến đầu làng thì bắt gặp một người đàn ông thân hình vạm vỡ, cao chừng mét tám, nặng trên 70kg vừa bước xuống chuyến xe buýt Đà Nẵng-Quảng Nam. Nét mặt có vẻ hung tợn với bộ râu quai nón và mái đầu đỉnh, khoác trên mình bộ đồ công nhân cũ kĩ. Con bé ngạc nhiên không tin vào mắt mình, người đứng trước mặt nó chính là người cha mà anh em tụi nó vẫn ngày nhớ đêm mong. Cuối cùng cha nó cũng về với tụi nó rồi. Con bé hô to: “Ba!Ba về rồi. Ba về rồi. Ba đã về rồi...” vừa gọi to con bé vừa chạy đến nhanh thoăn thoắt đã nằm gọn trong vòng tay ba nó. Anh Phúc ôm con vào lòng hôn tới tấp lên má, lên tóc, mắt, mũi, miệng, tay, chân con bé để thỏa nỗi nhớ con da diết. Anh bế con bé đi từ đầu làng về đến nhà.

- “Anh Hai ơi, bà nội ơi, xem ai đây này”. Con bé la lên 3 lần như thế.

Thằng Tí từ trong bếp chạy xồng xộc, đến trước cửa bỗng nó dừng, thằng nhỏ khựng người lại ánh mắt xa xăm nhìn ra trước cổng nhà, người đàn ông lực lưỡng đang ẵm em gái nó. Nó òa khóc thật to rồi chạy vào trong phòng đóng sập cửa lại. Bà nội vừa đi ra chưa hiểu chuyện gì, nhìn thấy đứa con trai mà mình ngày nhớ đêm mong đang đứng trước mặt, bà ứa nước mắt giọng run run:

- “Thằng Phúc về rồi đó hả con?”

Anh Phúc đặt Sóc xuống đất, anh chạy vô nhà ôm chầm lấy mẹ. Anh vừa khóc vừa nói: -
- “Phúc của mẹ về rồi đây, con nhớ cả nhà quá”.

- “Thôi con vô cất đồ tắm rửa rồi mẹ hâm đồ ăn cho ăn”. Bà vừa nói vừa gọi Sóc vào phụ.

Nhưng anh Phúc chưa đi tắm. Anh mở cửa phòng, rón rén bước đến bên giường thằng Tí, nó đang nằm quay lưng lại, anh nhẹ nhàng đặt tay lên lưng thằng bé, rồi xoa tay lên mặt nó, dòng nước mắt chảy xuống gương mặt đứa trẻ làm ướt đôi bàn tay thô ráp của người đàn ông từng trải. Anh cảm nhận được dòng cảm xúc mãnh liệt đang tuôn chảy trong người đứa bé 10 tuổi. Anh hiểu Tí thương anh như thế nào? Chắc hẳn nó đã trông chờ ngày anh về ra sao? Rồi nó lại hụt hẫng khi phải đợi thêm ngàn ấy thời gian nữa, nó giận lắm chứ, ba nó đi hơn năm trời, số lần gọi về nhà hỏi thăm mẹ con nó chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nó nghĩ có lẽ ba không còn thương mẹ con nó nữa, ba đã đi luôn rồi chẳng? Tất cả cảm xúc ấy đang dâng lên trong tâm trí đứa trẻ rồi ứa ra bằng trận khóc thật to, vừa

khóc vừa ức, nó tủi thân nhưng đó cũng là những giọt nước mắt hạnh phúc. Anh Phúc ôm thằng bé vào lòng thủ thủ:

- “Ba đã về rồi đây. Con có vui không? Từ hôm ni ba ở bên mấy mẹ con rồi. Ba dắt 2 đứa đi tắm suối, đi mua đồ chơi, đồ ăn ngon, làm điều cho hai đứa thả. Ba sẽ bù đắp hết những tháng ngày không ở bên cạnh các con yêu quý của ba”.

Nó ngược mắt lên nhìn ba nó, ánh mắt long lanh, méu máo trả lời:

- “Thiệt chứ ạ? Con rất vui khi ba về. Chúng con nhớ ba lắm. Con không giận ba nữa. Con thương ba.”

Thằng Tí lập tức chạy qua xưởng tìm mẹ, nó xin chú bảo vệ được gặp mẹ. Chú bảo vệ vào gọi chị Loan ra, chị thấp thỏm không biết chuyện chi mà thằng bé chạy đến tận đây.

Tí vừa nói vừa thở hôn hên:

- “Ba, Ba về rồi mẹ ạ. Ba kêu con lên báo mẹ biết. Chừ con về thay đồ đi tắm suối cái đã”. Nói rồi nó chạy bon bon về thẳng nhà với tâm trạng hân hoan sung sướng. Chị Loan xúc động ứa nước mắt, chị vào xin anh Thuận quản lí chiều cho chị về sớm một chút. Anh Thuận vẻ mặt buồn buồn nhưng cũng đồng ý. Chiều đó chị về sớm ghé chợ mua rất nhiều đồ ăn ngon, có cả bia và nước ngọt, chế biến ra những món ăn thật hấp dẫn chiêu đãi cả nhà.

Tôi đó anh Phúc xúc động cảm ơn vợ vì đã giúp anh chăm sóc chu toàn cho gia đình trong thời gian anh vắng nhà. Có thể nói trong mắt anh, ngoài mẹ anh ra thì chị là người phụ nữ tuyệt vời nhất, vừa có thể đi làm kiếm tiền (mặc dù không nhiều), vừa quán xuyến gia đình rất tốt. Đặc biệt chị chăm sóc chu đáo cho mẹ và các con anh. Ánh mắt biết ơn của anh dành cho chị đã nói lên tất cả.

CHƯƠNG 2: Con sóng dữ ập đến ngôi làng nhỏ

Ngày hôm sau, chị Loan lại xin nghỉ phép ở xưởng may để cùng 3 cha con đi dã ngoại. Chuyến đi dã ngoại của gia đình nhỏ cũng đơn sơ như chính bản thân mỗi người. Anh mang theo ít củi và chiếc võng xếp cùng một ít đồ phụ tùng; chị, người phụ nữ của gia đình thì chuẩn bị ít đồ ăn vặt và xếp theo vài bộ đồ tắm suối, chị còn mang ít khoai và bắp để nướng ăn; chỉ có 2 đứa trẻ là thông dong nhất nhà, chúng nó chỉ việc bỏ bộ bài tây vào túi và tưởng tượng trong đầu những trò sẽ chơi khi lên suối. Bà nội tuổi cao nên ở nhà nghỉ ngơi.

Đường lên suối khá nguy hiểm nên chỉ đi xe máy được một đoạn thì phải gửi xe ở nhà dân bên dưới, sau đó cả nhà di chuyển bằng chân đoạn đường gần 5km mới lên đến nơi có nguồn nước trong nhất của con suối dài. Đường núi khá nguy hiểm, nhờ ngày trước mọi người vẫn thường hay đến đây chơi nên đã quen thuộc con đường này, 2 đứa nhóc còn nhanh nhẩu hơn cả cha mẹ nó. Con Sóc đúng như cái tên của nó, với thân hình nhỏ bé, nó chạy thoăn thoắt luồn qua cây này, lách qua tảng đá kia, tiếng cười khúc khích của đứa trẻ xóa tan đi không khí yên ắng trong khu rừng. Hôm nay là ngày thứ nên không có nhiều người đi tắm suối, chỉ có dịp cuối tuần người ta mới tranh thủ đi đổi gió cùng người thân, bạn bè.

Lên tới nơi, chọn được vị trí thuận lợi, cả nhà soạn sành đồ đạc, mỗi người một tay phụ việc. Trước tiên anh mắc chiếc võng lên 2 cành cây thật chặt rồi bảo chị ngồi xuống nghỉ ngơi, anh đi lấy củi hì hục nhóm được bếp lửa, để mấy củ khoai với mấy trái bắp lên, anh vừa ngồi canh vừa bật điện thoại mở mấy bài nhạc Trịnh du dương, vì điện thoại anh hỏng loa chưa sửa nên anh dùng tạm máy của vợ. Chị Loan vừa ngồi đu võng vừa soạn sành mấy đồ ăn vặt đưa cho chồng và tụi trẻ nhâm nhi, rồi chị mở túi lấy quyển sách “Quảng gánh lo đi vui sống” lật những trang đầu. Thấy vợ chưa bao giờ đọc sách tự dung hôm nay lấy đầu ra quyển sách khá hay, anh tò mò:

- “Anh chưa từng thấy em đọc sách chi, nay lấy đầu ra quyển sách hay rứa? Lạ nghe!”
Vừa nói anh vừa cười.

Chị Loan cũng cười bảo:

- “Sách ni một người bạn trong xưởng may cho em đó! Mà lu bu quá em chưa đọc được. Bữa ni tự nhiên nhớ ra đem theo đọc được mô đọc cho vui anh.”

- “Bạn nào mà tặng sách đồ ghê? Xưởng nó toàn mấy đứa làng mình với làng bên, anh biết đứa nó không?”

- “À! Là của cậu Thuận quản lí xưởng chớ ai. Anh chưa gặp cậu ấy lần mô.”

Thì ra đây là món quà anh Thuận tặng chị cũng lâu rồi, nhưng vì bận việc nhà nên chị cũng quên bẵng đi, tối qua sửa soạn đồ cho tụi nhỏ chợt thấy nó rồi tiện tay bỏ vào túi luôn. Định bụng hôm nay lên mắc võng nằm đọc vài trang sách cho nên thơ.

Anh Phúc tỏ vẻ không vui, anh bảo:

- “Làm chi mà tặng sách đồ. Có ý với em hả?”

- “Anh nói cái chi chi mô không à. Hôm trước sinh nhật em, cậu ấy là quản lí nên hay đề ý ngày sinh của công nhân, tới nó chúc mừng thôi. Hôm đó cậu ấy chúc mừng rồi tặng em cuốn sách, kêu sách ni của em cậu ấy đọc bảo hay lắm chứ cậu cũng chưa đọc. Rồi hôm sau em cũng phải mời cả xưởng chiều sữa chua ăn nhẹ đó chớ.”

Anh Phúc ừ tiếng rồi quay sang tiếp tục nướng khoai.

Chỉ có tụi trẻ con vô tư hồn nhiên, tụi nó bóc mấy cái bánh quy bỏ vào mồm lót dạ rồi nhảy xuống nước quẩy tung tóe. Hai anh em chúng nó đùa giỡn dưới nước, la hét vang trời, con bé thì lặn xuống bắt mấy con ốc chơi. Chị ngồi trên dặn chừng các con kéo nguy hiểm. Cu Tí gọi lớn tiếng:

- “Ba mẹ ơi xuống đây đi, nước mát đã lắm luôn, xuống bắt ốc đem về ăn.”

- “Hai đứa tắm trước đi, ba nướng khoai xong ba xuống với tụi con”.

Anh dứt lời thì không khí lại chìm trong sự vắng lặng chỉ nghe tiếng chim chóc ríu rít. Tụi nhỏ ở dưới, đứa bơi đứa lặn, chị vừa nằm võng đu đưa vừa đọc sách, anh ngồi nướng khoai rồi chill trong mấy bản tình ca du dương.

Hai đứa đang mãi bơi lội tung tăng bỗng nghe tiếng gọi lớn từ trên bờ:

- “Tí, Sóc ơi, lên ăn khoai bắp đã con. Tí, Sóc ơi...”

Thoắt cái 2 đứa trẻ đã lao vút vào trong bờ nhảy lên mấy tầng đá rồi nhanh chóng ngồi vào vị trí. Chị cũng lại ăn chung với 3 cha con. Khoai với bắp nướng trên bếp lửa mùi thơm nức cả mũi. Thằng Tí bóc củ khoai nóng liền bỏ xuống thổi phù phù, tay thì nắm lên lỗ tai làm nhọ bám hết lên tai lên mặt, con Sóc ngồi kế bên được trận cười no bụng. Hai vợ chồng người ăn bắp kẻ ăn khoai, vừa ăn vừa nhìn nhau ánh mắt triu mến, chị cười bẽn lẽn tỏ vẻ ngại ngùng như thời mới yêu, anh thì càng khoái chí ưa lại gần chọc vợ. Ăn xong cả gia đình cùng xuống suối tắm, anh Phúc bế bé Sóc một phe, mẹ với Tí một phe, thi bơi từ đầu này sang đầu kia, bên nào bơi đến trước sẽ chiến thắng. Cuối cùng cha con Sóc đã giành được thắng lợi vẻ vang. Cả nhà đi từ sáng sớm, đến tầm 10h trưa thì chuẩn bị quay về. Mọi người lên bờ tranh thủ núp vào bụi cây thay áo quần rồi thu xếp đồ đạc xuống núi. Tụi nhỏ quay trở về với chiến lợi phẩm là một bao ốc nhỏ trên tay.

Tối đó, sau khi ăn cơm xong, anh Phúc cảm thấy hơi mệt mỏi, anh vào trong phòng nghỉ sớm. Cả nhà đều nghĩ nguyên nhân là do đi chơi buổi sáng, lúc về lại trưa nắng 37 độ, nên mệt trong người là chuyện thường. Chị cạo gió rồi khuyên anh ngủ sớm cho khỏe. Nhưng khuya hôm đó anh lên cơn sốt, chị đo thân nhiệt anh đến 38 độ, chị lấy trong tủ viên Panadol và ít nước cho anh uống. Đến sáng hôm sau anh hạ sốt. Nhưng lại có triệu chứng ho có đờm và đau đầu. Chị vội chạy ra tiệm thuốc tây đầu làng mua ít thuốc ho và đau đầu. Chị nói hết những biểu hiện của chồng, dược sĩ cho 3 ngày thuốc, có cả thuốc hạ sốt, giảm ho sổ mũi, đau đầu, mỗi ngày uống 2 lần sau bữa ăn chính. Nghe lời dược sĩ, anh uống thuốc đều đặn và mấy hôm nay anh chỉ ăn cháo cùng những thức ăn nhẹ nhàng cho dễ tiêu hóa. Tuy nhiên, mỗi ngày anh một ho nhiều hơn, có hôm ho ra máu, ói mửa và sốt rất cao, lúc lên đến 39,5 độ. Cả nhà ai cũng lo lắng, lúc đầu chỉ nghĩ là bệnh cảm thường nhưng về sau không hiểu lí do khiến bệnh tình ngày một nghiêm trọng hơn. Chị vội đưa anh lên bệnh viện huyện, bác sĩ ở đây chẩn đoán anh bị viêm phổi cấp và yêu cầu nhập viện theo dõi. Do anh có thói quen hút thuốc lá nên bị bệnh này cũng không bất ngờ.

Bác sĩ quay sang bảo chị :

- “Tạm thời cho nhập viện theo dõi. Xíu nữa y tá sẽ xuống lấy mẫu xét nghiệm một lần nữa.”

Chị Loan:

- “Dạ bác cho em hỏi bệnh này điều trị lâu không ạ?”

Bác sĩ đáp:

- “Lâu may còn tùy thuộc vô thái độ hợp tác của người bệnh. Uống thuốc đều đặn nhưng mà cứ hút thuốc lá với không chịu kiêng cử một số chất có hại cho sức khỏe thì có uống thuốc cả đời cũng vậy thôi. Chị khuyên anh nên cố gắng một chút.”

- “Dạ cảm ơn bác sĩ. Có chi nhờ bác sĩ giúp chồng em với ạ!”

Anh Phúc được chuyển vào nằm phòng 305, phòng có 5 giường bệnh nhưng có 1 một bệnh nhân hôm nay được xuất viện, anh vào thì phòng có 4 người. Chị chuẩn bị một số đồ đạc cá nhân cần thiết cho anh rồi ra làm thủ tục nhập viện và ứng trước cho bệnh viện một khoản.

- “Dạ, số tiền chị cần ứng trước là 2 triệu ạ”. Nhân viên thu ngân nói.

Chị lấy trong ví ra 4 tờ 500.000 đồng rồi nói:

- “Chị gửi em. Sẵn cho chị hỏi như anh nhà chị có được chính sách miễn giảm gì không em?”

- “Dạ anh hiện tại không có bảo hiểm chị à. Nên dự là sẽ tốn một số tiền kha khá đó chị, vì nếu có bảo hiểm sẽ đỡ hơn nhiều, mình chỉ chịu 20% chi phí khám chữa bệnh thôi.”

- “À chị hiểu rồi, chị cảm ơn nha!”.

Chị quay đi, trong nhà chỉ mỗi anh là không có bảo hiểm y tế thôi. Chị nhờ đi làm công nhân nên được đóng bảo hiểm, bà nội thì có bảo hiểm cho người già, được Nhà nước hỗ trợ, hai đứa nhỏ cũng có bảo hiểm học sinh nên không lo, chỉ mỗi chồng chị là không mua bảo hiểm. Hơi xui nhưng thôi cũng phải chịu chứ biết làm sao, miễn chồng khỏi bệnh thì bảo chị làm gì mà chẳng được.

Y tá xuống lấy mẫu xét nghiệm cho anh. Chị hỏi bao giờ có kết quả thì cô y tá thông báo chậm nhất là 2 ngày sẽ có. Do chưa quen với việc phải nằm viện nên anh còn đòi đi ra đi vô cho thông thoáng nhưng vì quá mệt nên anh không nhất nỏi bước chân. Cùng lúc đó y tá mang nước vào truyền cho anh. Anh hỏi:

- “Bắt buộc phải truyền nước hả em?”

Cô y tá nhẹ nhàng đáp:

“Dạ đúng anh. Anh sốt cao và ới mưa nhiều dẫn đến mất nước, dễ suy kiệt cơ thể nên phải truyền vào anh ạ. Anh nằm im cho em tìm vên nhé!”

Từ nhỏ tới lớn ngoài tiêm mấy mũi vaccin cho bằng bạn bằng bè ra anh chưa từng bị bệnh đến nỗi phải tiêm thuốc hay truyền nước, anh tỏ vẻ lo sợ trước mũi kim của cô y tá.

- “Em làm nhẹ nhàng thôi nghe!” Anh nói có vẻ run run.

Y tá cười:

- “Dạ anh yên tâm, chỉ đau chút xíu như kiến cắn thôi anh, 30 giây là xong.”

Cô y tá chích một mũi rồi tiến hành truyền nước cho anh. Cô dặn dò vợ chồng kĩ càng trước khi rời khỏi. Lúc đầu chưa quen anh cảm thấy hơi vương vịu và khó chịu nhưng sau cũng chịu nằm yên.

Chị Loan tranh thủ chạy về sắp xếp công việc nhà tiện thể xin nghỉ phép mấy hôm. Chị dặn mấy đứa con:

- “Từ nay mẹ phải ở bệnh viện chăm sóc cho ba, ở nhà việc ăn uống dọn dẹp mấy đứa tranh thủ phụ giúp chứ mình mẹ làm không xuể. Mấy ngày ni bà cháu chịu khó ăn uống đạm bạc hơn ngày thường tí vì mẹ không có nhiều thời gian.”

- “Dạ tụi con biết rồi ạ.” Tụi nhỏ đáp.

Bà nội động viên con dâu:

- “Con cứ an tâm lo cho thằng Phúc, ở nhà đã có mẹ với mấy đứa nhỏ. Bà cháu đơn giản mà, cố gắng sắp xếp ổn xỉ là được. Heo gà để đó mẹ với thằng Tí lo con không cần bận tâm”.

Nghe lời bà nội và hai đứa con ngoan, chị Loan an tâm phần nào. Chị chạy qua xưởng may thông báo xin nghỉ phép mấy hôm.

- “Anh Thuận cho chị xin nghỉ phép 1 tuần nhé. Chồng chị bị bệnh đang nằm viện ấy. Chị phải ở viện nuôi ảnh.”

- “Anh bị chi rứa chị?” Anh Thuận vẻ mặt lo lắng.

- “Bác sĩ chẩn đoán ảnh bị viêm phổi cấp nhưng mà chưa có kết quả xét nghiệm, chờ 2 ngày nữa mới có kết quả chính thức.”

- “Dạ rứa chị cứ ở nhà lo cho anh đi. Nào ổn rồi đi làm lại. Chị có cần hỗ trợ chi không?” Anh Thuận rất quan tâm đến chị.

- “Cảm ơn chú, nhưng chị không cần hỗ trợ chi mô, chú thông cảm cho là chị mừng rồi.”

- “Dạ rứa chị tranh thủ về với anh. Có chi khó khăn cứ alo em.”

- “Ồi rứa cảm ơn chú nhiều lắm nghe. Chừ chị còn ghé chợ mua ít đồ nữa. Chị đi đã.”

- “Dạ chào chị!”

Nói rồi chị lái xe thẳng ra chợ. Chị mua ít dụng cụ cá nhân cho anh sử dụng trong bệnh viện và ít thức ăn để sẵn nhà cho 3 bà cháu. Lần này không có chị 3 bà cháu phải tự chăm nhau. Về đến nhà chị còn dọn dò kĩ càng lần nữa rồi mới ôm đồ vào bệnh viện.

Cái Sóc nhớ ba nên đòi mẹ cho đi theo. Con bé khóc thút thít, mới được gặp ba có 2 ngày giờ lại phải tạm thời xa cách. Tí chạy ra đỡ em và đưa em vào nhà:

- “Thôi đi vô với anh, để mẹ còn đi chăm ba. Mô ba khỏi bệnh lại về với anh em mình”.

Chị còn dặn thêm:

- “Mấy bà cháu ở nhà nhớ ăn uống đầy đủ nghe chưa.”

Chị lái con xe Sirius cũ kĩ vào bệnh viện nuôi chồng. Chị tính sẽ đặt đồ ăn người ta nấu sẵn cho cả hai vợ chồng. Sau 2 ngày truyền nước anh vẫn không có dấu hiệu hạ sốt, ngược lại lần này còn thêm chứng khó thở. Hôm nay là ngày nhận kết quả xét nghiệm, chị đã hỏi hộp chờ trước cửa phòng bác sĩ từ sáng sớm. Cầm tờ giấy trên tay cả chị và bác sĩ điều trị cũng không ngờ được căn bệnh cảm sốt thường ngày lại không đơn giản như nhiều người nghĩ. Vì đây không phải bệnh cảm cũng chẳng phải bệnh viêm phổi mà có một chủng virus lạ trong máu anh Phúc và đây là nguyên nhân chính gây ra căn bệnh hiện tại của anh. Bệnh viện huyện không có khả năng tìm ra loại virus này cũng như phương pháp trị bệnh ngoài việc tạm kê đơn thuốc chống ho hạ sốt để theo dõi. Bác sĩ điều trị khuyên chị nên chuyển chồng lên bệnh viện tuyến trên. Cầm tờ giấy trên tay vừa bước đi vừa nghĩ đến những lời bác sĩ nói khiến chị suy sụp tinh thần, chị bước đi lững thững như người mất hồn. Bỗng có tiếng kêu to:

- “Chị Loan đây rồi, may quá !”

Chị giật mình quay lại, trước mặt chị là anh Thuận và một số đồng nghiệp trong xưởng may. Thì ra họ đến thăm anh Phúc nhưng không biết phòng vì gọi điện chị không nghe máy.

- “May quá gặp chị ở đây, tụi em gọi mãi chị không nghe máy, đành đánh liều phen vô đây hỏi bác sĩ y tá kiểu chi cũng biết phòng anh nằm.” Anh Thuận nói với giọng điệu lạc quan.

Mọi người cũng tiến đến, thay nhau hỏi thăm tình hình anh Phúc.

- “Cảm ơn mọi người nhiều, làm phiền mọi người quá đi. Sáng ni tôi đi lên chỗ bác sĩ không có cầm theo điện thoại, mọi người đừng bực tôi nghe!”

Anh Thuận cười:

-“Tụi em cũng đoán chị bận việc chi đó hoặc quên cầm máy, có chi mô trời. Chừ làm ơn dẫn tụi em vô thăm anh cái.”

- “Ừ ừ đi theo tôi”. Chị dẫn đường.

Bệnh tình của anh vẫn không có triệu chứng thuyên giảm, ngược lại còn nặng hơn. Bệnh viện hạn chế số người vào thăm bệnh nên chỉ có anh Thuận cùng 2 người nữa được vào trong, còn những người khác ngồi ghế đợi. Anh Phúc vẫn sốt mê man, không đủ sức nói chuyện. Anh Thuận gởi lời thăm cũng như chúc anh Phúc mau khỏe, rồi mọi người đi ra để anh nghỉ ngơi. Mọi người hỏi kết quả xét nghiệm nhưng chị giấu, chị chỉ bảo ở đây cơ sở vật chất không đảm bảo, chắc nay mai chuyển anh lên tuyến trên cho hiệu quả.

- “Nghiêm trọng thế sao hả chị?” Ngân lo lắng hỏi.

- “Cũng không có chi quá, chẳng qua chị chỉ muốn anh nhanh bớt thôi”.

- “À rứa cũng được, nhưng bệnh viện đa khoa tỉnh thì đi hơi xa, chị sẽ cực đó. Ở nhà còn cụ già và trẻ nhỏ.” Ngân tiếp lời.

- “Biết rứa mà chịu thôi chứ răng giờ em”. Chị vừa nói vừa thở dài.

Anh Thuận đặt tay lên vai an ủi chị. Chị cảm ơn tấm lòng và sự quan tâm của mọi người.

Sáng hôm sau chị lái xe về nhà thật sớm để thu xếp mọi việc ổn thỏa trước khi làm thủ tục chuyển viện cho chồng.

Thằng Tí chạy ra trước ngõ:

- “Ba bớt đau chưa mẹ?”

Chị dẫn con vào nhà nói chuyện:

- “ Bà nội, cái Tí với cái Sóc nghe mẹ nói nì. Bệnh của ba không đơn giản là bệnh viêm phổi, nó là căn bệnh lạ mà bác sĩ chỗ mình chưa tìm ra, họ cũng không biết chữa nên buộc phải chuyển ba lên bệnh viện đa khoa Quảng Nam. Bà nội với 2 đứa ở nhà tự chăm sóc lẫn nhau, lần nì đường xá xa xôi mẹ không chạy về thường xuyên được. Mọi người giữ sức khỏe nghe, Tí nhớ phụ bà tưới rau, cho heo gà ăn còn Sóc thì dọn nhà, rửa chén giúp bà nghe chưa. Ngoan mẹ mới thương.”

Bà nội lo lắng:

- “Ừa chứ bệnh nó nặng ghê rứa hả con? Có nguy hiểm chi không chớ răng mẹ lo kinh con à. Nó mới về nhà được có 2 ngày, chưa kịp đi thăm bà con hàng xóm mà chừ vô bệnh viện rồi. Khổ thân!”

Chị an ủi mẹ già:

- “Không răng đâu mẹ, lên nó bác sĩ giỏi hơn chữa nhanh khỏi hơn. Có điều hơi xa nên con không yên tâm ở nhà thôi.”

Cái Tí lên tiếng:

- “Mẹ cho tụi con vô thăm ba xí được không mẹ?”

- “Không được con à, mẹ phải vô làm thủ tục chuyển viện chừ, với ba con sốt nằm mê man không có nói chuyện được đâu. Máy đũa vô lằng xằng không cho họ nghỉ bác sĩ la cho đó.”

- “Tụi con sẽ ngoan mà.”

- “Thôi, mất thời gian của mẹ, chừ chờ tụi con vô xí ai chờ về. Không lẽ mẹ quay lại bận nữa hả?”

Bà nội bảo Tí:

- “Mẹ con nói đúng đó. Thôi hai đũa yên tâm ở nhà với bà, tuần sau ba con được ra viện rồi về đây thôi. Đừng có làm mẹ con mệt thêm.”

- “Dạ, đợi ba về con nhất định phải hỏi ba. Câu hỏi ni con để trong lòng lâu rồi ưa hỏi mà mấy bữa ba ở nhà lo đi chơi quá nên quên hỏi.” Tí nói.

- “Ừ, ráng đợi ba mẹ nghe con. Ở nhà ngoan nghe hai đũa.” Chị lại dặn dò lần nữa rồi vô trong thu xếp ít đồ dùng cá nhân thật nhanh để chạy lên bệnh viện lại.

Chị vừa lái xe đi khỏi nhà thì cô Tú và bác Tính sang, họ nghe tin anh bị bệnh nên qua hỏi thăm tình hình.

Bác trưởng làng:

- “Thằng Phúc bị cái chi rứa nội hè? Con nghe hấn đau mấy nay mà chưa qua hỏi thăm được”.

Bà nội nói:

- “Họ chẩn đoán nó bị bệnh viêm phổi cấp, cũng do cái tật hút thuốc la miết có chừa đâu. Mà chừ xét nghiệm ra họ kêu bệnh nặng hơn họ không biết chữa nên phải chuyển nó qua đa khoa. Tôi lo quá bác ơi!”

Bác Tính có vẻ băn khoăn:

- “Nặng rứa luôn hả nội? Tôi cũng nghe mấy đũa nói nó ho, sốt với đau đầu nghĩ bị cảm thôi chớ có chi mô.”

Cô Tú tiếp lời:

- “Rửa chừ có mình Loan ở nuôi hả nội?”

- “Ồi có mình nó chớ ai, ở nhà thì bà già với trẻ dại đâu có phụ được chi mô. Nó mới về lấy đồ đạc rồi lên làm giầy chuyển viện đó. Nó về dặn dò tôi với mấy đứa nhỏ ở nhà tự chăm bản thân với giữ sức khỏe. Nó mới bước ra cái hai người vô đó”.

Bác Tính an ủi bà:

- “Thôi để lên đó bác sĩ giỏi họ chữa yên tâm hơn bà. Bà cháu ở đây có chi cứ nói tôi tiếng tôi hỗ trợ cho. Có cái chi khó mô”.

Cô Tú cũng nói thêm:

- “Bác Tính nói phải, còn có bà con lối xóm, có chi tụi con phụ thêm cho”.

- “Cảm ơn cô bác, nói rửa chớ bà cháu tôi bình thường có chi mô. Tụi nhỏ cũng phụ bớt việc nhà rồi com nước heo gà thôi, đồ ăn thì quá trời trong tủ đó. Chẳng qua thấy bà già với con nít rửa thôi chớ bà cháu tôi phở re à!” Bà vừa nói vừa cười.

- “Dạ, tạm thời cứ tinh thần rửa bà hi. Có chi thì cứ báo với làng với xóm, tôi đi có việc đây. Nhớ giữ sức khỏe bà cháu đó nghe.” Nói rồi bác quay xe đi, chị Tú cũng đi theo sau.

Sau khi được chuyển lên bệnh viện đa khoa tỉnh, anh Phúc được sắp xếp nằm ở khoa ngoại, nhìn bệnh án của anh, các bác sĩ ở đây rất lưu tâm về trường hợp đặc biệt này. Ở đây dịch vụ y tế và chuyên môn cũng đảm bảo hơn nhiều. Chị Loan rất tin tưởng chồng sẽ sớm khỏi bệnh.

Tuy nhiên, một ngày sau khi chuyển viện, chị cũng mắc bệnh, ho và sốt. Thật ra chị cảm thấy cơ thể không được khỏe đã mấy hôm rồi, nhưng chị bỏ qua vì cho rằng mình bị suy nhược do lo nghĩ quá nhiều. Chị cố gắng gượng cho đến lúc không thể đứng dậy nổi. Chị sốt lên đến 38,5 độ. Các bác sĩ ở đây cho chị uống thuốc nhưng vẫn không giảm, điều đáng nói là những triệu chứng mà chị gặp phải giống y như căn bệnh của chồng chị. Bệnh này có dấu hiệu lây lan?

Các bác sĩ nhận định đây là một chủng virus lạ chưa bao giờ xuất hiện, nó gây ra những dấu hiệu của bệnh cảm thông thường như sốt, ho, đau đầu... nhưng chúng có đặc tính lây lan cực mạnh. Đây cũng là điểm bất thường khiến toàn bộ y bác sĩ đau đầu. Tuy nhiên, họ không thể ngờ được chỉ trong vòng mấy ngày số người nhiễm bệnh tăng bất ngờ.

Cu Tí ở nhà cũng bị lây bệnh từ cha mẹ nó nhưng triệu chứng đến muộn. Tí kêu bà nội:

- “Nội ơi con mệt quá, con khó thở quá!”

Bà nội bối rối lấy thuốc sốt cho Tí rồi dùng tay xoa nhẹ vùng ngực thẳng bé.

- “Đỡ hơn chưa con?”

Tí vừa ho vừa thở dữ dội. Nội sai Sóc chạy sang nhà bác Tính cầu cứu. Bác Tính đem xe máy qua chở cu Tí lên bệnh viện.

Các bác sĩ nhìn nhau, bác trưởng khoa nói:

- “Không lẽ trên đời lại có một căn bệnh quái lạ như này sao? Ngày qua cũng có 2 bệnh nhân cùng tình trạng và đã được đưa lên tuyến trên. Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Y tá nói:

- “Các triệu chứng chỉ là ho, sốt, đau đầu, buồn nôn, khó thở. Như bệnh cúm thường, hoặc ho nhiều thì có khả năng viêm phổi. Chúng ta chưa từng gặp loại virus này bao giờ!”

Bác Sĩ Long khẳng định:

- “Ngày nào chưa tìm ra nguyên nhân thì không được lơ là, phải liên hệ xuống địa phương tuyên truyền để bà con cảnh giác. Phối hợp với tuyến trên nhanh chóng tìm nguyên nhân và đề ra phương án kịp thời.”

Bác sĩ nói tiếp:

- “Tình trạng của bệnh nhân này hiện tại rất đáng ngại. Mau đưa cháu lên đa khoa gấp”.

Lại một chuyến xe đưa bệnh nhân chuyển viện.

Khoảng hai hôm sau thì bà nội cùng cái Sóc và 3 bác sĩ bệnh viện huyện cũng bị nhiễm bệnh và được đưa đi cách li điều trị. Không dừng lại ở đó, trong vòng 2 tuần, trong làng đã xuất hiện 8 ca dương tính với chủng virus và có 2 người chết. Thật là con số đáng báo động.

Tất cả những người nhiễm bệnh đều được đưa vào khu cách li tập trung tại bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam. Trong đó bao gồm cả 5 thành viên gia đình anh Phúc. Lo lắng cho tình trạng của bà nội đã ngoài 70, các nhân viên y tế ở đây chăm sóc bà rất chu đáo.

Giám đốc bệnh viện lập tức triệu tập cuộc họp khẩn và gửi báo cáo về sở y tế tỉnh. Quyết tìm ra biện pháp chống lại con virus độc ác. Cố gắng hạn chế đến mức thấp nhất số người nhiễm bệnh. Các y tá ở đây tiến hành làm tăng giờ, chia ca ra trực để chăm sóc bệnh nhân, thậm chí bệnh viện đã có công văn huy động nguồn lực từ các bệnh viện nhỏ dưới tuyến, đảm bảo tốt nhất cho việc phòng, chống bệnh.

CHƯƠNG 3: Kháng cự lại thiên nhiên

Thông tin về loại virus kì dị này nhanh chóng lan truyền ra cả nước, người dân ai nấy đều hoang mang, lo lắng, không ai dám đặt chân đến vùng đất Quảng. Chỉ trong thời gian ngắn, tỉnh Quảng Nam đã mất đi lượng khách du lịch rất lớn. Chính Phủ đã tiến hành vào cuộc cùng nhân dân Quảng Nam trong hành trình chống lại căn bệnh quái ác. Thủ Tướng Chính Phủ triệu tập cuộc họp khẩn và ra quyết định:

- “ Cả nước đều phải hướng về đất Quảng thân yêu trong thời điểm này. Việc này không chỉ liên quan đến người dân Quảng Nam, nếu chúng ta không chủ động đối phó thì khả năng chủng virus lây lan ra những địa phương khác là điều không thể tránh khỏi. Chính

vì vậy, tôi giao cho các đồng chí ngay từ bây giờ lên phương án thích hợp, bộ y tế cắt cử nhân lực về tận địa phương hỗ trợ công tác phòng chống dịch. Bên cạnh đó tăng cường ngày đêm tìm ra chủng virus nói trên và điều chế thuốc kháng. Trong trường hợp cấp bách chúng ta phải tính đến phương án nhờ nước bạn giúp đỡ.”

Đây là nguyên văn lời của Thủ Tướng Chính Phủ.

Ngay sau đó, một đội ngũ gồm 3 bác sĩ cấp cao và 3 nhân viên y tế được cử về vùng dịch. Họ cũng chịu trách nhiệm tìm ra nguyên nhân cũng như phương pháp kháng virus. Họ được dân làng Thanh Xuân đón tiếp nồng hậu. Bác sĩ trưởng nói:

- “Bà con xin cứ yên tâm, chúng tôi về đây sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm của mình, giúp dân làng mình trở lại cuộc sống như thường nhật. Xin bà con đừng hoang mang, lo lắng.”

Thay mặt dân làng, bác Tính lên tiếng:

- “Dân làng chúng tôi xin cảm ơn Nhà nước, cảm ơn các bác sĩ đã quan tâm kịp thời. Trong quá trình làm việc có chi khó khăn chúng tôi sẽ giúp đỡ các bác hết sức mình. Bà con chúng tôi cũng chỉ mong có cuộc sống bình yên để chuyên tâm làm ăn thôi. Đây là số điện thoại của tôi, có chi các bác cứ liên hệ tôi hoặc bất cứ ai trong làng đều được. Mọi người ở đây đều quyết tâm đoàn kết chống dịch.” Vừa nói bác Tính vừa đưa cho bác sĩ trưởng mảnh giấy có ghi số điện thoại của mình và một số thành viên chủ chốt của làng.

- “Xin cảm ơn chú. Cảm ơn bà con. Giờ chúng tôi xin được phép về nơi làm việc. Có gì mọi người cứ liên hệ với tôi theo số này.” Bác sĩ cũng đọc số điện thoại của mình cho mọi người lưu vào.

Bác Tính và bác Bảy dẫn các bác sĩ về phòng làm việc, giới thiệu sơ qua về tình hình hiện tại của làng cũng như cơ sở vật chất trong làng. Đến chiều các bác sĩ cũng như nhân viên y tế được đưa lên bệnh viện đa khoa. Giám đốc bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam trực tiếp làm việc và đưa vấn đề lên tầm quan trọng cấp thiết. Ông khẳng định:

- “Chúng ta không thể xem thường căn bệnh này, nếu có bất kì sự chủ quan nào thì nó sẽ lây lan trên diện rộng và trở thành đại dịch. Căn bản hiện tại chúng ta chưa có một thông tin gì về loại virus lạ lẫm này, nhiệm vụ quan trọng bây giờ chính là mau chóng tìm ra nguyên nhân và cách khắc chế sự lây lan của chúng.”

Các bác sĩ đều đồng tình với quan điểm của vị lãnh đạo và hứa cùng chung tay đẩy lùi dịch bệnh.

Y tá hớt hải chạy vào:

- “Dạ thưa bác hiện tại có thêm 2 bệnh nhân ở làng Thanh Xuân mới được chuyển lên với các dấu hiệu tương tự như dịch viêm phổi ạ!”

Giám đốc bệnh viện cùng các bác sĩ từ trung ương vội đến xem tình hình:

- “Vẫn là những triệu chứng quen thuộc. Mau đưa họ qua khu cách li.”

- “Dạ thưa bác!”. Các y tá gấp rút đưa 2 bệnh nhân sang khu cách li để tiến hành điều trị.

Tại khu cách li bấy giờ đang có 10 bệnh nhân, thêm 2 bệnh nhân mới này là bệnh viện đang tiếp nhận tổng cộng 12 ca bệnh. Sau khi bàn bạc, các bác sĩ và y tá được chính phủ cắt cử đã quyết định rời làng Thanh Xuân và chuyển địa điểm làm việc lên tại bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam, phân để dễ phối hợp chăm sóc và chữa trị cho các bệnh nhân tại đây, phân để dành cho công tác nghiên cứu.

Tuy nhiên, chưa đầy 3 ngày sau khi về Quảng Nam, y tá Thanh có biểu hiện ho, khó thở và chóng mặt, các y tá bên cạnh hỗ trợ và chăm sóc cô Thanh:

- “Chị ngâm viên stresil này cho đỡ rát cổ nhé. Xíu trưa chị ăn gì để em mua?”. Cô Ly y tá làm việc chung với Thanh.

- “Cảm ơn Ly, em mua cho chị tô bún nước nhé!”

- “Dạ vâng chị!”

Buổi trưa sau khi ăn xong tô bún do Ly mua về, Thanh bắt đầu nôn mửa rất nhiều. Đến chiều tối cô sốt cao.

Bác sĩ Đức làm xét nghiệm cho Thanh. Đến sáng hôm sau là có kết quả. Thanh dương tính với chủng virus mới và được đưa sang khu cách li. Cô ấy khóc như mưa rào, Thanh nói trong nước mắt:

- “Em về đây với một hy vọng đó là giúp các bác sĩ nhanh chóng điều trị cho bệnh nhân, nhưng mà bây giờ em lại trở thành bệnh nhân rồi.”

Mọi người an ủi Thanh:

- “Không sao đâu em gái à. Em cố gắng chữa hết bệnh lại quay về làm việc cùng mọi người thôi.”

Thanh vừa bước vào khu cách li thì tiếng kêu khóc thảm thiết làm cô giật mình, Thanh và một số y tá hoang mang còn chưa biết chuyện gì thì gặp bác sĩ Trung ra đón với vẻ mặt buồn rười rượi. Thanh hỏi:

- “Có chuyện gì thế anh ơi? Em cũng bị nhiễm bệnh rồi nên mới vào đây cách li. Nhưng sao người ta kêu khóc quá trời thế kia? Em sợ quá anh à.”

Bác sĩ Trung về đượm buồn trả lời:

- “Trong đây có một cụ bà đã ngoài 70 tuổi, tuần trước cụ và cả gia đình đều vào đây. Nhưng do cụ tuổi cao thêm có bệnh lí huyết áp nên đã ra đi sáng nay. Cả nhà bà nào là con trai, con dâu và 2 đứa cháu đang than khóc quá trời trong đó. Tình cảnh thật là thảm thương!”

Chị Thanh tiến vào bên trong chia buồn cùng gia đình, mọi người trong khu cách li đều ở đây, nhìn mặt bà lần cuối rồi đưa bà đi làm thủ tục mai táng. Anh Phúc vừa khóc vừa kêu la:

- “Mẹ ơi rãng mẹ bỏ con bỏ cháu mà ra đi vậy mẹ ơi? Mẹ ơi! Mẹ ơi...”

Anh ho sùng sục và ói ra máu, các bác sĩ vội đưa anh về giường nghỉ ngơi.

Chị Loan đang còn sốt lại thêm cú sốc tinh thần, Chị ngất xỉu 3 lần từ sáng đến giờ, chị không buồn ăn uống mặc cho sự khuyên răn của y tá.

Hai đứa nhỏ thì không rời bà nội nửa bước. Chúng lớn lên trong sự bảo bọc của bà. Con Sóc cứ kêu “Bà nội ơi, bà nội ơi...” như người mê sảng. Còn thằng Tí, có lẽ nỗi đau mất bà quá lớn đối với nó đến nỗi không thể bật khóc thành tiếng.

Y tá Thanh hỏi bác sĩ Trung:

- “Bà cụ qua đời vì nhiễm virus hay do huyết áp ạ?”

Bác sĩ trả lời:

- “Nguyên nhân chính là do nhiễm virus, nhưng vì bà tuổi đã cao cộng với bệnh lí nên nên đã ra đi nhanh chóng”.

Cô Thanh vừa nói trong nước mắt:

- “Có khi nào người trẻ cũng sẽ như vậy không anh?”

- “Không đâu, em yên tâm nha. Tuy đây là căn bệnh dễ lây lan nhưng không gây nguy hiểm ngay đến tính mạng nhanh đâu. Chúng ta sẽ nhanh chóng tìm ra cách hóa giải thôi. Em ở đây dưỡng bệnh vài hôm là khỏe nhé!”

- “Dạ, em cảm ơn anh!”. Thanh vẫn không sao nhẹ lòng, cô cứ bị ám ảnh về cái chết của bà nội Tí.

Bên cạnh giường Tí là cô Hoa, cô đang lên cơn khó thở cần trợ oxi gấp. Tí chạy đi gọi bác sĩ, dù bị bệnh nhưng tình trạng của Tí là chuyển biến tốt hơn cả, Tí đã đỡ sốt và khó thở nhưng chưa thể lấy lại vị giác. Các bác sĩ đã mang bình oxi đến trợ cho cô Hoa, nhìn cô đau đớn vật vã không khác gì cảnh tượng của bà nội trước đây, Tí không dám nhìn,

cậu chạy sang phòng mẹ. Mẹ Tí lại sốt li bì vẫn chưa tỉnh, cậu lấy tay sờ trán thấy mẹ đang sốt cao, cậu nhẹ nhàng đi vắt khăn đắp lên trán cho mẹ. Cả ba và mẹ của Tí cũng bị mất vị giác chưa khỏi, cả tuần vẫn không nếm được mùi vị thức ăn. Cậu lại chạy đến giường của ba, thấy ba đang ho dữ dội, rồi ba Tí khóc thút thít như đứa trẻ lên mười. Nhìn qua cái Sóc, nó đang sốt cao không biết gì cả, Tí chọt túi thân bật khóc. Cô y tá vừa đi vào thấy Tí liền hỏi:

- “Có chuyện gì vậy con trai?”

- “Bà nội con chết rồi, chừ nhà con ai cũng đau nặng hết tron, con buồn quá. Hu hu hu...”

Cậu vừa nói vừa khóc.

Cô y tá nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu bé an ủi:

- “Con đừng khóc nữa, nội con biết sẽ buồn lắm đấy. Giờ con ngoan ngoãn ở đây chữa bệnh khi nào khỏi hẳn sẽ được về nhà.”

- “Nhưng ba mẹ và em Sóc còn ở trong đó.” Thằng bé thút thít.

- “Ai cũng sẽ được về nhà thôi, chỉ cần chữa hết bệnh là được.”

- “Rứa khi mô mới hết bệnh ạ?”

- “Mấy bữa nữa thôi con. Cố lên con trai nhé!”

Cô y tá vừa an ủi vừa vỗ vai Tí rồi mang thuốc vào cho những bệnh nhân khác.

Bác sĩ Ngọc và bác sĩ Dương là hai bác sĩ được cử về hỗ trợ chữa bệnh, tuy nhiên đến ngày thứ 5 cả hai bác đều xuất hiện triệu chứng nhiễm virus, tự biết cơ thể của mình, hai bác cùng nhau vào khu cách li. Ở đây, khác với những bệnh nhân khác cần được sự trợ giúp tận tình của các y bác sĩ, thì Dương và Ngọc tự cố gắng gượng để chăm sóc cho bản thân mà không làm phiền nhiều đến người khác. Dương bảo:

- “Mình về đây chưa giúp được gì cho bà con mà giờ lại nổi gót vô trại cách li rồi anh nhỉ!”. Dương vừa nói vừa ho sặc sụa, anh đang đau rát họng và có triệu chứng mất vị giác, anh nếm thức ăn không được như trước đây. Anh tự hiểu bản thân mình nên dù không biết ngon hay dở anh vẫn cố gắng đưa những chất bổ vào cơ thể.

Ngọc gượng cười đáp:

- “Không ngờ tụi mình lại ngã nhanh hơn người khác. Bấy lâu nay chỉ biết chăm sóc người ta mà không để ý đến sức khỏe của bản thân, không lẽ mình yếu nhanh vậy à!! Haizzzzz”

Anh chấp miệng thở dài một tiếng.

Nhanh chóng hai nữ y tá đã mang nước và thuốc đến bên hai anh. Cô y tá nói:

- “Lâu nay các anh chăm sóc người khác nhiều quá rồi. Nay hãy nghỉ ngơi để tụi em chăm các anh nhé. Dẫu biết bệnh thì không ai mong muốn, nhưng các anh sẽ chóng khỏi rồi lại tiếp tục làm nhiệm vụ thôi.”

Nữ y tá bên cạnh tiếp lời:

- “Có việc gì các anh cứ gọi cho tụi em, đừng ngại gì cả nhé. Vào đây rồi ai cũng như ai, làm bác sĩ cả đời rồi giờ làm bệnh nhân vài ngày cho đầu óc thư thả nhé.”

Giọng nói ngọt như mật rót vào tai khiến các anh thấy ấm lòng hơn, làm họ yên tâm chữa trị.

Tờ mờ sáng hôm ấy, Ngọc tỉnh dậy với chiếc nhiệt kế 39 độ trên tay, anh thầm trong đầu:

- “Thôi rồi lượm ơi!!! Ôi sao tôi thấy khó thở thế này?”

Anh nhấn chuông gọi y tá đến, cô cho anh một viên panadol và làm các động tác massage y tế để anh thấy dễ thở hơn. Anh còn chưa kịp hoảng hồn thì nghe có tiếng ồn ào từ xa, cố nhướng mắt ra xem có chuyện gì, thì ra sáng nay có thêm 2 người chết vì virus. Đây là hai đối tượng trung niên chứ không hề già.

Bên ngoài phòng cách li là tiếng kêu la khóc lóc thảm thiết từ những người thân của họ, xin phép được gặp lại người thân lần cuối cùng. Một cảnh tượng thật hãi hùng, Dương lắc đầu ngao ngán, trong ánh mắt vị bác sĩ chợt thấy hình bóng của mình đâu đó. Bên cạnh bác sĩ Ngọc ho liên tục, anh có hiện tượng ói ra máu, tình trạng chuyển biến xấu, các y tá và bác sĩ đang tập trung toàn lực hỗ trợ Ngọc. Dương nằm bên bắt lực nhìn bạn và một lần nữa anh lại nghĩ về bản thân, rồi gia đình mình. Anh sống xa gia đình đã lâu. Là người quê gốc Hải Phòng, nhưng anh sinh sống và làm việc tại Hà Nội lâu năm. Trên chiếc giường bệnh, người đàn ông ngoài 30 nghĩ đến viễn cảnh về thăm gia đình, anh tự hứa trong đầu sau khi hết bệnh sẽ cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao rồi nhất định xin nghỉ phép vài hôm về thăm nhà để thỏa nỗi nhớ da diết đang chảy trong tim anh. Ngày thường, anh tất bật với công việc đến nỗi quên cả việc gọi điện hỏi thăm cha mẹ, nhưng từ lúc nằm viện, nỗi nhớ gia đình cứ trào dâng trong anh. Anh nghĩ đến vị hôn thê của mình, họ đã dự định về chung một nhà vào cuối năm nay. Việc anh lên đường vào nam làm nhiệm vụ chỉ có mỗi vợ sắp cưới biết, anh không cho gia đình hay vì sợ họ lo lắng. Nay nằm trên giường bệnh đã 3 hôm anh vẫn chưa cho ai biết cả, có hôm anh báo bạn, có hôm nói chuyện được vài ba câu anh lại bảo làm việc mệt mỏi nên cần nghỉ ngơi, vợ và gia đình anh đều không hay biết gì về tình trạng của anh.

Trong khi đó, dân làng Thanh Xuân phát bệnh ngày càng nhiều, những người có đạo thì thường xuyên vào chùa, nhà thờ làm lễ cầu nguyện nhưng có vẻ mọi chuyện không thể

khá hơn. Bác Tính trưởng làng nghe theo sự chỉ dẫn của làng bên đã tìm đến một vị pháp sư để cầu xin giải hạn. Nghe theo lời pháp sư, dân làng đã cố gắng chuẩn bị một mâm lễ vật hết sức thịnh soạn để dâng lên Thần Làng.

Vừa vật con bò nhà ra làm thịt, anh Bình thở hắt hắt nói:

- “Con bò này nặng thật mọi người ơi, 4 ông thanh niên lực lưỡng cũng không xuê.”

Chú Bảy cười nói to:

- “Này con bò kia, số phận mày thiệt là cao cả. Mày đúng là một lễ vật tốt dâng lên cúng Thần Hoàng.”

Chị Thúy lại thêm vào:

- “Thôi chịu chấp nhận số phận đi, đừng chống đối nữa bò ơi, mày để các chú còn giữ sức khỏe nữa. Mày phải tự hào khi được một nghĩa vụ thiêng liêng như rứa.”

Mọi người được trận cười khoái chí. Con dao phay to bự trong tay anh Bình lao vút vào giữa bụng chú bò xấu số, máu phọt ra ướt cả bãi đất rộng.

Bên nhà cô Ba, mấy chị em chuẩn bị làm thịt con lợn nái để dâng cúng. Anh Bảo vung dao định thọc tiết lợn, bé Lan con gái anh vội chạy lại can:

- “Ba ơi, đừng giết nó, ba xem nó gần khóc kìa!” Con bé vừa nói vừa mếu máo.

Nhìn ánh mắt rung rung vẻ đau khổ nhưng bất lực của con vật, mọi người ai nấy ngỡ ngàng, nhưng chỉ vài giây sau anh Bảo cười nói:

- “Không răng con gái ơi, nó sinh ra là để bồi dưỡng cho con người, chừ nó lại gánh vác trách nhiệm cao cả hơn là làm lễ vật dâng lên Thần Hoàng, nó không cảm thấy may mắn thì thôi chớ buồn cái chi. Nó không có nhận thức cao như con người nên chịu rứa là phải rồi, có cái chi mô.”

- “Nhưng nó sắp khóc kìa ba, tội nó quá!”. Con bé nói.

Gạt lời đứa trẻ qua bên, con dao sắc nhọn trên tay anh vẫn đâm một nhát vào cổ con lợn tội nghiệp, nó réo lên một tiếng thảm thiết, máu chảy ròng ròng rồi gục ngã dưới bàn tay lực lưỡng của anh thanh niên. Bé Lan ôm mặt òa khóc, nó không dám nhìn vào cảnh tượng hãi hùng ấy.

Gia đình chú Thuận thì góp mấy con gà thả vườn mũm mĩm, cô Tú thì cúng thêm mấy con vịt bầu và con heo sữa quay nhỏ. Riêng đám thanh niên thì vào rừng đốn lấy những cây gỗ to về dựng cái chòi đầu làng bày lễ tế cúng. Dưới những đôi tay chắc khỏe của các

chàng trai tuổi bẻ gãy sừng trâu, hàng chục cây gỗ quý đã không còn cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời mỗi sớm mai.

Một đàn tế lễ long trọng được lập ra với 3 mâm cỗ đầy được đưa lên dâng cúng cho Thần Hoàng và các vị Thần cai quản đất đai địa phương theo như lời chỉ dẫn của pháp sư. Vị pháp sư được mời từ làng kế bên bước đi hiên ngang, ông vừa đi vừa ngẩng mặt lên cao, mắt đảo qua đảo lại, hai tay đánh dọc trước sau. Ông mặc bộ đồ màu đà rộng dài kèm chiếc mũ lông chim trên đầu. Pháp sư bước lên lễ đài đầy tự tin, giơ hai cánh tay thần thánh của mình múa qua múa về vài chiêu, nhìn không khác gì các vị thần đang hô phong hoán vũ trong phim Tây Du Ký. Ông ta gầm một tiếng rồi dùng đôi mắt hung tợn đảo nhìn xung quanh. Ông bắt đầu đọc bài văn tế do ông tự tay biên soạn một cách đồng dục và hùng hồn. Cả làng Thanh Xuân đứng dưới nhìn mà toát hết cả mồ hôi, nóng ruột, không biết vị pháp sư này có linh nghiệm như lời đồn. Chỉ mỗi bác Tính và con trai bác nhận nhiệm vụ đứng hai bên hầu pháp sư, hễ ông nhờ gì thì có người hỗ trợ. Trên bàn cúng Thần là hàng loạt những món ngon được dân làng hết mực bày biện, đủ các loại vật được dâng lên làm sinh lễ cho Thần. Xung quanh được bao bọc với hàng trăm bộ đồ Thần từ các hàng vàng mã trong vùng, số vàng mã này được người dân tình nguyện mang đến cúng dường. Không chỉ có đồ Thần mà còn có những mô hình xe cộ, nhà cửa, người hầu kẻ hạ được dân chúng tạo ra. Họ cho rằng đây là những lễ nghi long trọng cần thiết để bày tỏ lòng thành kính với các vị Thần cai quản nơi đây. Bao bọc cho tế đàn là một mái chòi kiên cố từ những thân gỗ chắc khỏe trong khu rừng phía mạn bắc. Pháp sư làm lễ tầm hơn một tiếng đồng hồ thì trời bắt đầu nổi gió to, bụi đất bay tứ tung, gió làm tắt đèn, bay hết vàng mã ra xung quanh. Dân làng phía dưới tỏ ra đi nhặt khắp nơi, ai nấy lo sợ ông trời đang nổi giận vì chưa nhìn thấy tấm lòng của họ. Tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống, chắp tay thành kính gập đầu lễ lạy. Phía trên là vị pháp sư cùng bác trưởng làng luôn miệng khẩn vái cầu xin thiên địa quý thần. Khoảng 15 phút sau trời ngưng gió, thêm những tia nắng sáng như ánh ban mai khiến ai nấy đều vui mừng và cho đó là điềm lành. Pháp sư được vậy càng tự tin múa may quay cuồng trên tế đàn. Sau hơn 2 giờ trôi qua, bác Tính cùng con trai hộ tống pháp sư rời khỏi tế đàn. Vị pháp sư bước đi thong dong, vừa xuống dưới, ông cất tiếng lớn:

- “Xin mọi người chớ lo lắng, sở dĩ làng ta bị bệnh dịch là do Thần Hoàng nổi giận, vì trước giờ chúng ta chỉ biết sống cho bản thân, không nghĩ tới việc đền ơn đáp nghĩa các vị thần linh. Bây giờ đã hiểu ra, Thần Hoàng yêu cầu mỗi tháng phải làm một tế lễ tương tự như vậy để cầu mưa thuận gió hòa, tai qua nạn khỏi. Không nhất thiết phải quá long trọng nhưng ít ra tháng nào cũng phải có để bày tỏ lòng thành. Lúc này tôi đã xin, Thần đã đồng ý phù hộ cho dân làng ta. Từ nay các vị phải biết trước biết sau mới mong an ổn. Trận gió lúc này chính là điềm lành. Các vị đã hiểu chưa?”

Bác Tính thay mặt người dân chắp tay vái tạ pháp sư:

- “Cảm ơn ông, nhờ có ông giúp đỡ nếu không làng tôi chết mất. Chúng tôi xin phép được hậu tạ ông. Chừ mời ông về nhà của tôi nghỉ ngơi.”

Nói rồi bác sai con trai lái xe đưa pháp sư về nhà mình. Dân làng cùng nhau dọn dẹp tế đàn và mang thức ăn về nhà bác Tính để cùng chia nhau. Buổi đó mọi người ăn uống nói chuyện hết sức vui vẻ và tin tưởng vào một phép màu kì diệu. Pháp sư lúc này được sức đưa ra những lời răn dạy đối với mọi người về những lễ nghi, cúng kiếng đối với quý thần. Ăn uống no say rồi, bác Tính tay cầm một bao thư trị giá 3 triệu đồng đến trước pháp sư, bác quỳ xuống:

- “Dân làng chúng tôi thật đội ơn ông. Chúng tôi xin hứa sẽ nghe lời dạy của ông để mọi người đều được bình an, mạnh khỏe. Còn đây là chút lòng thành của làng Thanh Xuân chúng tôi. Tôi biết đối với ông nó không là gì nhưng dù sao đó cũng là sự thành kính lớn lao của ngôi làng bé nhỏ dâng lên vị pháp sư cao quý, coi như cúng dường. Mong ông nhận cho!”

Vị pháp sư vẻ mặt đầy cảm động, ông đưa tay đỡ bác Tính đứng lên rồi nói:

- “Tôi cảm ơn dân làng mình đã tin tưởng tôi tuyệt đối. Chút lòng thành này tôi sẽ nhận để mọi người vui, nhưng tôi xin trích ra 30% để hỗ trợ những người bị bệnh đang điều trị ở bệnh viện đa khoa tỉnh. Coi như đó là chút tâm lòng của tôi.”

Bác Tính thay mặt dân làng nhận sự hỗ trợ và không quên cảm ơn ngài pháp sư. Xong xuôi công việc, bác cho con trai lái xe đưa pháp sư về tận nhà. Dân làng còn gói rất nhiều đồ ăn uống cho pháp sư mang về nào là rau củ quả, bánh tự làm, cả những món thịt như gà, vịt, heo, bò...

Thời gian vui vẻ của mọi người chưa được lâu thì hai ngày sau, trong gia đình bác Bảy có đến 3 người bị bệnh và nhận kết quả xét nghiệm dương tính với virus. Thêm vào đó, bệnh viện gửi báo cáo về trong vòng 2 tuần đã có 6 người chết trong đó có đến 4 người thuộc làng Thanh Xuân. Cả làng lại bàng hoàng tột độ, cô Tú bật khóc khi nhận tin dữ của bà nội cái Sóc.

- “Thế này là thế nào? Chẳng phải thần linh đã nhận lễ của chúng ta rồi sao?”

- “Bác Tính ơi là răng đây? Không lẽ thần còn giận gì chúng ta hả?”

- “Mần răng làng mình bị nhiều rứa trời? Dân làng mình ai cũng tội, ai cũng thương hết tron mà...”

- “Bác Tính ơi mình đi qua nhà ông pháp sư hỏi thử đi, chớ răng lạ ri?”

- “...”

Rất nhiều người hoang mang cùng đến nhà bác Tính tìm cách giải quyết. Chính bác lúc này cũng hết sức bối rối. Bác rú chú Ba cùng con trai bác sang nhà pháp sư hỏi chuyện. Vừa đến trước cửa, bác đã to giọng:

- “Ông pháp sư ơi! Tại rãng làng tôi bữa ni cũng có người mới nhiễm, thêm rất nhiều người chết trên bệnh viện nữa. Ông nói thần đã nhận lễ và phò hộ cho làng tôi rồi mà.”

Vợ pháp sư ra mở cửa:

- “Có chuyện chi các bác từ từ vô nhà nói chuyện. Ông nhà tôi đang ở trong”.

Vừa vào đến nhà:

- “Ông ơi! Như ri là rãng? Ông biết tin chi chưa? Làng tôi mới thêm người mắc bệnh, số người chết thì cao nhất. Rốt cuộc là rãng đây ông??”

- “Ông cứ bình tĩnh đã, để xem tình hình ra sao. Mấy người chết ở bệnh viện là họ đã chết trước đó hoặc bị bệnh nặng quá rồi. Còn người mới nhiễm là do bản thân họ và gia đình chưa đủ lòng thành kính hoặc trong lúc làm lễ họ nảy sinh tâm địa bất kính với thần linh”.

- “Ừa ông nói như rứa là rãng? Bất kính cái chi ông? Mọi người cùng chung tay đẩy lùi dịch bệnh. Mà rãng ông biết họ không thành kính?”

- “Cái tâm thành kính là do mỗi con người tự biết, lúc làm lễ có khi một số người họ nảy sinh một ý niệm xấu xa dù nhỏ thì quỷ thần biết hết. Mà trong lúc linh thiêng như vậy ông nghĩ người ta không nổi giận cho được à? Nếu là ông, con ông mua đồ cho ông ăn nhưng ông biết trong đầu nó đang hăm hực chuyện chi đó ông có vui vẻ mà nuốt trôi hay không?”

Bác Tính ngập ngừng một lúc rồi thở dài:

- “Vậy ông nói coi chừ tôi phải làm rãng đây?” Bác chấp miệng.

- “Chừ như ri đi, ông cứ về trấn an mọi người, khuyên dân làng phải tuyệt đối tin tưởng vào thần linh và không được bất kính với thần dù chỉ một ý niệm nhỏ. Còn tôi ở đây mỗi ngày tôi đều làm lễ để cầu an cho mọi người. Ông thấy rứa được chưa?”

- “Ờ..ờ... thôi chừ nghe lời ông chứ biết rãng. Tôi cũng hết cách rồi ông à.”

Nói rồi cả ba người quay xe ra về với tâm trạng đầy bất an. Nhưng bác Tính vẫn cố gắng lấy lại tinh thần để trấn an lòng dân. Vì bác biết lúc này nếu ngay cả mình cũng bị mất bình tĩnh thì dân làng sẽ ra sao?

Vừa đến đầu làng, ba người đã nghe tiếng còi xe cấp cứu, thế là lại có thêm người mắc bệnh. Mấy nay hầu như ngày nào cũng nghe tiếng hú của xe cấp cứu đến nỗi bác bị dị ứng với loại âm thanh này. Bác vội vào hỏi xem có chuyện gì:

- “ Ai trên xe cấp cứu kia rứa cô ơi?”

- “Là cha con ông Thường đó. Rứa là cả nhà ông đều mắc bệnh hết rồi. Vợ với mẹ ông đang nằm viện chừ cha con ông vô đó nữa là đủ luôn. Tội thiệt”. Cô Tình vừa nói vừa lắc đầu chấp miệng.

Bác Tính dừng xe trước nhà văn hóa làng, bác sai con trai vào lấy cái loa để bác tuyên truyền. Đôi bàn tay bác run run cầm chiếc loa đã cũ, bác cố lấy lại tinh thần để truyền đạt đến người dân những điều tích cực. Bác cất giọng đồng dục:

- “Kính thưa bà con làng Thanh Xuân! Tôi là trưởng làng Tính, tôi biết hiện tại mọi người rất hoang mang với tình hình dịch bệnh. Nhưng mọi người cần phải lấy lại tinh thần thật bình tĩnh, thật sáng suốt. Dân làng chúng ta cùng nhau đoàn kết và gắn bó chắc chắn sẽ đẩy lùi được dịch bệnh trong thời gian sớm nhất. Và một điều nữa là tất cả mọi người phải hết sức tôn trọng các vị thần linh nơi đây, không được phép khởi một ý niệm bất kính với họ dù nhỏ, nếu không họ sẽ quở trách. Hơn nữa, đây là một loại bệnh truyền nhiễm nên hiện tại chúng ta nên hạn chế tiếp xúc. Tôi đã bàn bạc với pháp sư, mỗi ngày ông ấy đều làm lễ cầu bình an cho chúng ta nên tôi mong mỗi người đều phải ý thức cho bản thân và những người xung quanh. Kể từ mai, tôi sẽ làm lễ dâng cúng cho thần linh thổ địa mỗi ngày. Dân làng có thể tùy tâm góp sức, nếu không thì tôi vẫn sẽ làm theo đúng tâm nguyện của mình cho đến ngày đẩy lùi dịch bệnh. Chúc làng ta chiến thắng trong cuộc chiến vĩ đại này. Xin chân thành cảm ơn bà con đã lắng nghe!”

Từ ngày tuyên bố trên, dân làng đã dùng rất nhiều vật nuôi trong gia đình làm lễ vật dâng cúng thần linh, rồi sau đó chia nhau mỗi người một ít. Họ xem đó là lòng thành kính cũng như thể hiện sự quan tâm giúp đỡ cùng nhau vượt qua khó khăn.

Tuy nhiên, càng tế lễ thì số ca mắc bệnh ngày càng cao, số người chết ngày càng nhiều. Cả làng Thanh Xuân lẫn những khu vực lân cận như đang đứng trên bức tường sắp đổ, ai ai cũng hoang mang điêu đứng. Lần này cả Chúa, Phật hay Thần linh đều không ở bên họ.

Bệnh dịch lây lan ngày càng nhanh, Trung Ương Chính Phủ tiếp tục cắt cử nhân sự về Quảng Nam hỗ trợ chống dịch. Đội ngũ 3 bác sĩ và 3 y tá được cử về lần trước hết 4/6 người nhiễm virus. Lần này, Chính phủ lại tiếp tục cử một đội ngũ y bác sĩ chất lượng cùng những trang thiết bị, vật tư y tế hiện đại, chu đáo, quyết tâm tìm mọi cách đẩy lùi dịch bệnh. Lần này, nhân sự bị cắt giảm một nửa, chỉ còn 3 y bác sĩ tuổi đời rất trẻ. Dẫn

đầu đoàn là bác sĩ Linh, một người trẻ đầy tài năng và nhiệt huyết. Họ đã bắt đầu một hành trình đầy thử thách với nhiều điều bất ngờ xảy đến.

CHƯƠNG 4: Gặp gỡ những con người mới!

- “Hình như lâu lắm rồi chưa trải nghiệm lại cảm giác đi xe buýt ấy nhỉ?”. Bảo lên tiếng.

Thủy tiếp lời:

- “Hi, đó là anh Bảo thôi, em thời sinh viên đi xe buýt mãi đó chứ, chứ có xe đâu mà đi tự do, không biết anh Linh thế nào nhỉ?”

- “Linh ơi, Linh, Linh..” Bảo gọi to đồng thời lấy tay vỗ vào vai Linh.

Linh giật mình:

- “Có chuyện gì vậy ạ?” Linh đang đeo headphone, vừa nhắm mắt chill theo tiếng nhạc to bên tai nên không nghe Bảo và Thủy nói chuyện.

- “Thủy hỏi anh có hay đi xe buýt không ấy”.

- “À, ngày trước ở Sydney tôi cũng thường xuyên đi xe buýt, ở nước ngoài phương tiện công cộng luôn được ưu tiên hàng đầu mà.”

- “Thế anh thấy cảm giác ở đó có khác ở đây không?” Thủy hỏi tiếp.

- “Ồ, có khác chứ, đây là Việt Nam mà, giao thông ở đây cũng khác quá. Nãy giờ tôi đang ngồi nghe nhạc và tận hưởng chút không khí bình yên trên quê hương. Kể ra cũng gần 7 năm rồi tôi mới về Việt Nam ấy.”

- “Ở đây anh có gia đình người thân hay bạn bè gì không?” Bảo hỏi.

- “Hai năm sau khi tôi đi du học, cả nhà tôi đã chuyển sang đó sống cùng luôn, nên giờ quay trở về đây là đang sống xa nhà đấy ạ. Tôi có một vài họ hàng ở Hà Nam và Hải Phòng nhưng tôi cũng ít liên lạc với họ nên không thân thiết lắm. Lần này về chưa kịp đến thăm họ. Bạn bè thì tất nhiên là có nhiều rồi, chủ yếu là bạn bè thời còn đi học, giờ tụi nó cũng có sự nghiệp ổn định, gia đình viên mãn rồi nên cũng không còn nhiều cơ hội gặp nhau, muốn gặp chắc phải đợi đến ngày họp lớp hoặc một dịp nào đó đặc biệt. Ngoài ra tôi cũng có một số bạn bè là thành viên hội nghiên cứu y khoa và trong các hội nhóm khác, vừa rồi cũng có gặp được 2 người bạn, họ nói chuyện rất hay, có nhiều thứ để học hỏi lắm.”

- “Mà anh Linh này, sao anh không đi chung xe với đoàn mà muốn đi xe buýt nhỉ?”

- “VẬY TẠI SAO MỌI NGƯỜI LẠI ĐI CÙNG TÔI?” Linh cười.

Thùy nhẹ nhàng đáp:

- “Thật ra lúc đầu em và anh Bảo không nghĩ đến việc đi riêng thế này đâu, vì mình đi làm nhiệm vụ mà. Nhưng nghe anh nói lâu rồi chưa đi xe công cộng, muốn tận hưởng chút không khí quê hương nên em cũng nghĩ đến cảm giác đó, em rủ anh Bảo đi cùng luôn nè.”

- “Đúng rồi, tính ra cũng mấy năm rồi chưa biết cảm giác ngồi xe buýt ấy, hồi giờ đi ô tô quen rồi.” Bảo cười.

- “Thế giờ trải nghiệm rồi, thấy sao anh nhỉ?” Linh hỏi Bảo.

- “Cảm giác mới lạ, vẫn như lần đầu tiên đi xe buýt ấy. Nhớ lần đầu bước chân lên xe buýt là năm lớp 10, nghỉ hè nên lên Hà Nội kiếm việc làm đó. À mà Linh nhiều tuổi nhỉ? Hỏi để dễ xưng hô.”

- “Mình năm nay 30, thành ông chú rồi. Thế còn Bảo, thấy Bảo cũng trạc tuổi nên chưa biết xưng hô thế nào?”

- “Bảo hơn Linh có 1 tuổi thôi.”

Thùy lên tiếng bắt ngay:

- “Tuổi thì hơn có 1, nhưng mà người ta hơn anh cả một gia đình phía sau đấy anh Linh ạ.”

- “Là sao nhỉ?” Linh thắc mắc.

- “Người ta có vợ con đؤه huề rồi, phải lông bông như anh em mình đâu.”

- “À, hóa ra vậy, đàn ông tuổi này sự nghiệp ổn định, gia đình đầy đủ, cuộc sống vậy là viên mãn rồi, biết bao người mơ ước đấy anh. Chúc mừng anh Bảo nhé!”

- “Cảm ơn Linh, thật ra có rồi thì trách nhiệm nó lớn hơn, phải nỗ lực rất nhiều Linh à.”

- “Nhưng ít ra mình có cái để nỗ lực, có động lực để hướng về đấy anh. Thôi thì cố gắng vậy, mỗi nhà mỗi cảnh.”

Cả ba mãi trò chuyện vui vẻ mà không để ý xe đã ghé trạm từ lâu, đã có nhiều hành khách ngồi phía sau bước lên trước, Thùy giật mình nhắc Linh và Bảo:

- “Hình như đến nơi rồi hai anh ạ. Mọi người đi xuống hết trơn rồi.”

Anh phụ xe từ dưới bước lên:

- “Trạm cuối rồi thưa quý khách. Xin mời quý khách xuống xe.”

Ồi cái giọng Nghệ An nó mới ngọt ngào làm sao, Thủy không quên khen anh mấy câu trước khi bước xuống:

- “Giọng anh hay quá ạ. Phụ xe kiểu này chắc khách không còn chỗ chê quá.” Thủy nói vẻ tinh nghịch. Anh phụ xe chỉ biết gãi đầu cười ngượng ngùng và cảm ơn cô khách dễ thương.

Cả ba bước xuống xe, đến với vùng đất đầy nắng và gió miền Trung, với văn hóa và điều kiện không giống như quê hương của họ. Phía trước là 3 chiếc xe của đoàn y tế Trung ương đã đến nơi từ lâu. Họ đang đứng đợi 3 vị bác sĩ trẻ đầy tài năng nhiệt huyết. Thủy nhanh chân bước đến, cô nàng lễ phép chào mọi người. Bảo và Linh theo sau, hai vị bác sĩ bắt tay các nhân viên y tế rồi cùng họ di chuyển vào phía trong của bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam, giám đốc cùng đội ngũ y bác sĩ của bệnh viện đã đợi sẵn và đón tiếp rất nồng hậu. Ngay sau khi đặt chân đến bệnh viện, 3 bác sĩ trẻ được đoàn y tế giới thiệu đến các y bác sĩ của bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam. Trong đó, Linh đã chiếm được sự yêu thích và ngưỡng mộ đến từ các bác sĩ nơi đây. Nụ cười dễ thương cùng đôi má lúm đồng tiền duyên dáng khiến Linh chiếm trọn tình cảm từ mọi người, thêm vào đó là chất giọng bắc ngọt như mía lùi chưa bao giờ bị lãng quên trong thời gian dài. Linh nói tiếng Việt rất hay và chuẩn. Sau màn ra mắt, mọi người tỏa ra đi làm việc, Bác sĩ Tùng cùng ban lãnh đạo bệnh viện ở lại để có những trao đổi chuyên sâu hơn với 3 bác sĩ từ Trung ương về. Bác sĩ Tùng nói:

- “Như anh chị đã biết đây, tháng trước, nhà nước ta đã cử tận 3 bác sĩ và 3 y tá đến đây nghiên cứu, nhưng kết quả là 4 trong số 6 người đã nhiễm bệnh, có người còn đang lâm vào tình trạng nguy kịch. Tình hình này thật hết sức báo động. Không biết anh chị thấy thế nào?”

Đại diện đoàn, Bảo lên tiếng:

- “Trước khi đến đây, chúng tôi đã cập nhật tình hình kịp thời, có nghe qua về tình trạng của các bác sĩ, thậm chí rất xót xa khi một số y tá, bác sĩ phải ở trong khu cách li dài ngày để chăm sóc bệnh nhân mà không được về nhà. Chúng tôi vô cùng sự biết ơn với những nỗ lực của đội ngũ y bác sĩ của bệnh viện. Chúng tôi cũng có xem sơ qua về hồ sơ bệnh án của các bệnh nhân, những biểu hiện đều tương tự và cho ra một kết quả. Đây là chủng virus mới, lạ mà chúng ta chưa từng biết qua trước đây. Hiện tại chúng tôi rất mong được phối hợp cùng bệnh viện để mau chóng tìm ra phương pháp kịp thời. Chúng tôi xin cảm ơn!”

Lời của Bảo cũng đã thay Linh và Thủy nói lên tiếng lòng của mình. Cả ba cùng đồng tâm hợp lực nghiên cứu ra thuốc chữa bệnh sớm nhất có thể.

Giám đốc bệnh viện vui mừng bày tỏ lòng biết ơn:

- “Chúng tôi vô cùng biết ơn sự quan tâm của Nhà nước, các cấp lãnh đạo đã có chỉ đạo nhanh chóng, kịp thời cắt cử nhân lực về hỗ trợ chúng tôi, cũng như sâu sát vào tình hình thực tế của bệnh nhân. Các anh chị biết đấy, một tỉnh như Quảng Nam mà dịch bệnh ập tới thì bà con sao sống cho nổi? Ban lãnh đạo tỉnh đã đề ra một số quyết định hạn chế tiếp xúc giữa các vùng nhằm hạn chế sự lây lan của dịch bệnh. Hy vọng lần này chúng ta sẽ tìm ra phương án tiêu diệt virus sớm nhất có thể, đem lại cuộc sống bình thường cho người dân.”

Linh xin phép được vào thăm khu cách li của bệnh viện. Lúc đầu mọi người đều ngăn cản, nhưng Linh vẫn quả quyết:

- “Chúng tôi về đây để chữa bệnh, nhưng ngay cả tình trạng bệnh nhân ra sao chúng tôi còn không nắm thì làm sao mà chữa đây!”

Như hiểu được ý Linh, Thủy cũng lên tiếng:

- “Chúng tôi sẽ vào đó với những trang bị bảo hộ y tế tốt nhất, đảm bảo giữ khoảng cách an toàn với người bệnh. Cứ nghĩ những bác sĩ, y tá ngày đêm còn ở trong kia, chúng tôi phụ trách nghiên cứu mà không đi sâu vào thực tế thì thật khó mà làm việc đây ạ?”

Đằng sau cánh cửa của khu cách li là một thế giới hoàn toàn khác. Thủy cảm nhận rõ lượng “âm khí” nơi đây, năng lượng cực kì thấp, nó âm ỉ, buồn tẻ, nhìn nơi đâu cũng thấy đau thương. Thủy tiến lại gần bé Sóc. Con bé giật mình quay lại và gọi y tá. Thủy lên tiếng:

- “Chào mọi người, chúng tôi là đoàn bác sĩ được trung ương cử về làm nhiệm vụ nghiên cứu và chữa bệnh cho mọi người. Chắc chắn dịch bệnh sẽ được đẩy lùi sớm nhất có thể”.

Y tá đến bên Sóc, cô nói:

- “Đây là bé Sóc, cả nhà nó đều điều trị trong này, bà nội nó không may qua đời vì virus rồi. Nhưng may mắn là tình trạng của cha mẹ và anh nó đã chuyển biến tốt. Ngày mai ba cha con nó được xuất viện rồi, chỉ còn mẹ nó vẫn ho nên phải theo dõi thêm. Sóc chào cô chú đi con!”

- “Dạ con chào cô chú!” Bé Sóc vòng tay lại.

- “Con gái ngoan quá, cô cho con kẹo nè!” Nói rồi Thủy lấy trong túi mình ra hai viên kẹo dâu, dặn Sóc đem vào cho anh trai nữa nhé.

Sóc cảm ơn rồi đi vào trong. Các bác sĩ lại đi khảo sát vòng quanh khu điều trị. Đêm ấy, cả 3 tạm thời nghỉ tại một nhà nghỉ gần bệnh viện. Trần trọc cả đêm, sáng hôm sau Linh dậy sớm bàn bạc với Bảo và Thủy.

- “Linh có chuyện muốn bàn bạc với hai anh em. Mình có thể chuyển về làng Thanh Xuân sống một thời gian, anh Bảo và bé Thủy thấy sao?”

- “Vì sao em lại muốn vậy trong khi ở đây chúng ta có đầy đủ tiện nghi sinh hoạt cũng như phục vụ cho công tác nghiên cứu?” Bảo hỏi.

- “Em hiểu ý anh, nhưng theo em chúng ta muốn trị bệnh thì trước hết phải tìm ra nguồn gốc của căn bệnh ấy, tức là đi vào phần rễ chứ không phải ngọn. Ở đây chúng ta có cơ hội tiếp xúc với nhiều bệnh nhân và các trang thiết bị đầy đủ, nhưng bản thân em vẫn còn thấy thiếu điều gì đó, có thể là sự sâu sát, để xem lối sinh hoạt của người dân chăng, đi tìm ra nguồn gốc bệnh dịch. Hơn nữa làng Thanh Xuân cũng cách bệnh viện không xa, chúng ta có thể qua lại một cách dễ dàng.”

- “Ôi, em à, chúng ta là bác sĩ, việc của chúng ta là chữa bệnh, mình không phải là lãnh đạo để đi thực tế dân chúng đâu em. Hằng ngày tiếp xúc với bệnh nhân, tiếp nhận mầm bệnh và những nguồn năng lượng tiêu cực từ họ là quá đủ rồi. Hơn nữa chỉ cần có bệnh nhân thì trước sau gì cũng tìm ra virus mà. Sao phải tự làm khổ mình như thế chứ?”

- “Em hiểu anh ạ, em muốn tiếp xúc sâu hơn với người dân là để phục vụ cho việc chữa bệnh, em muốn tìm ra nguồn cơn của nó, chứ không muốn bị động nhìn người ta bị bệnh rồi mình đi chữa triệu chứng. Em sẽ không làm những công việc của lãnh đạo đâu anh. Em chỉ sống với họ như người bình thường, như dân làng họ thôi. Em nghĩ cả 3 chúng ta cùng đi sẽ có ý nghĩa hơn mình em đi, nên mới quyết định bàn bạc với hai người”.

- “Thế tại sao không chọn nơi khác mà lại là làng Thanh Xuân, nơi ổ dịch. Em không sợ chưa biết được nguyên nhân đã bị virus đập cho toi tả rồi hả? Em không thấy những người trước chúng ta à, họ chỉ làm việc ở bệnh viện thôi đấy!”

- “Em hiểu, em cũng tính toán đến trường hợp xấu nhất. Nhưng em lại nghĩ mỗi người đều có số phận riêng, bây giờ ở đâu cũng nguy hiểm cả, chi bằng chịu lặn xả thử một lần để có thành tựu. Làng Thanh Xuân là nơi lí tưởng nhất đó anh!”

- “Anh chả hiểu được cái gọi là thành tựu theo định nghĩa của em, thậm chí không biết em có từng nghĩ cái lí tưởng đó là lí tưởng ảo không Linh? Em muốn thành tựu nhưng mới bước chân ra chiến trường ngay cả mũi tên đầu tiên cũng không né được thì làm sao thành tựu đây? Em suy nghĩ lại cho kĩ đi.”

- “Em đã không ngủ suốt cả đêm qua chỉ để suy nghĩ về việc đó anh à, em đã nghĩ kĩ càng mới quyết định nói ra đây. Em cũng tính đến việc hai người không đồng hành cùng

em, em biết lựa chọn của mình là nguy hiểm nhưng em sẵn sàng. Hai người có thể lựa chọn ở lại, nhưng em vẫn sẽ đi, sau này chúng ta vẫn có thể liên lạc với nhau.”

- “Em đi một mình?”

- “Dạ đúng.”

- “Em điên rồi. Anh không biết bao năm qua em học được những gì nhưng anh không cảm thấy an tâm về quyết định của em”.

Thấy hai người tranh luận gay gắt không ai nhường ai, Thủy lên tiếng:

- “Em biết cả hai anh đều có lí của mình. Anh Linh muốn làm hết mình, muốn tìm ra gốc rễ căn bệnh. Còn anh Bảo thì đề cao tính an toàn. Ở đây không có ai sai chỉ có điều chúng ta chưa thể hòa hợp được các ý tưởng của mỗi người.”

Linh lên tiếng:

- “Em tôn trọng quyết định của hai người, nhưng vấn đề của em thì em sẽ giải quyết, trưa nay em sẽ nói chuyện với đoàn của chúng ta và ban lãnh đạo bệnh viện. Thật lòng Linh vẫn rất mong được làm công sự của hai người trên mọi nẻo đường, nhưng công việc vẫn là công việc.”

- “Em sẽ đi cùng anh Linh”. Thủy nói.

- “Em lại làm sao vậy Thủy?” Bảo hỏi.

- “Dạ, sau một hồi suy luận, cân nhắc em cảm thấy quyết định của anh Linh là hoàn toàn hợp lí. Là một bác sĩ, chúng ta không nên đi theo lối mòn là chữa cái ngọn, mà mình cần đi sâu để tìm hiểu nguồn cơn bệnh tật, bao gồm lối sống sinh hoạt của người bệnh, thêm vào đó đây là một dịch bệnh chứ không phải căn bệnh thông thường. Ở đây chúng ta vừa có dịp gần gũi người dân vừa có không gian để nghiên cứu virus nữa. Em thấy đây là điều hợp tình hợp lí đó anh.”

Nói rồi Linh và Thủy rời nhà nghỉ để đi đến bệnh viện, Bảo im lặng một lúc rồi lên tiếng:

- “Này hai đứa, sao đi mà không đợi anh mày. Đã là công sự phải sát cánh cùng nhau chứ.”

Bảo chạy đến khoát tay lên vai Linh và Thủy, ba anh em cùng đến trình bày nguyện vọng với giám đốc bệnh viện tỉnh.

Ba y bác sĩ đã được giám đốc bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam đồng ý. Họ còn cho vận chuyển các trang thiết bị y tế hiện đại nhất và các tài liệu y khoa theo để thuận tiện

cho công tác chữa bệnh và nghiên cứu. Họ liên hệ về làng Thanh Xuân để sắp xếp chỗ ăn ở cho các bác sĩ.

Chiều hôm đó cả 3 lên xe di chuyển đến làng Thanh Xuân. Vừa đến cổng làng đã được trưởng làng và một số người dân đón sẵn ở đây. Thủy bước xuống xe chạy đến chào mọi người và hào hứng làm quen. Cô gái có đôi mắt to tròn lém lỉnh. Cô gái năm nay mới 25 tuổi vừa tốt nghiệp Đại học Y Dược Hà Nội được nhận vào làm việc ở bệnh viện Bạch Mai. Thủy với vẻ ngoài nhỏ nhắn và xinh xắn cùng nụ cười tỏa nắng khiến ai nhìn vào cũng đều nhận được nguồn năng lượng tích cực từ cô gái. Thủy là cô bé “nấm lùn” trong mắt mọi người nhưng cô đầy tự tin, cá tính và thông minh. Cô gái có tâm hồn nhẹ nhàng, ưa cuộc sống thanh cảnh, thích hòa mình với thiên nhiên. Bằng chứng là cô bé đang lên kế hoạch sẽ chuyển về sinh sống tại vùng ngoại ô, nơi có nhiều cây xanh, không khí trong lành. Đang đi tham quan làng, cô gái hí hửng cảm nhận vẻ đẹp của thiên nhiên, bỗng quay người ra sau lại đụng trúng Linh, làm rơi chiếc túi trên tay anh xuống đất. Linh liền cúi xuống nhặt lên phui và thổi sạch đất bám trên túi. Qua ánh mắt Linh có vẻ chiếc túi này rất quan trọng đối với anh. Thủy lên tiếng xin lỗi:

- “Áy chết, cho em xin lỗi, em làm bẩn túi anh rồi.”

- “À không sao đâu em, anh phui sạch rồi.”

- “Chiếc túi này nhìn nhỏ nhỏ xinh xinh, y như vật dụng của con gái ấy nhỉ. Không ngờ anh Linh lại có tâm hồn nhẹ nhàng như vậy”. Thủy vừa nói vừa cười có ý trêu Linh.

Linh cười trả lời:

- “Đây là chiếc túi thần thánh của doraemon, nhìn bé bé vậy chứ ưa món gì cũng có nha. À mà chỉ là thiết bị y tế cần thiết thôi chứ vật dụng linh tinh của con gái thì anh không có.”

- “Anh mua nó ở đâu vậy? Chỉ chỗ em ké với, nó dễ thương ghê.”

- “Cái này do mẹ anh tự tay may tặng anh đó. Lúc anh quyết định về nước nhận việc, mẹ đã làm nó tặng anh, anh luôn luôn mang theo bên mình.”

- “À, ra là vậy, lúc đầu em còn tưởng cô gái nào dễ thương tặng anh chứ nhưng không dám hỏi. Mẹ anh thật khéo tay”. Thủy cười mím đi về phía trước.

Ngay từ khi xuất hiện, Linh đã ghi điểm trong mắt nhiều cô gái trong làng. Chiều cao gần 1m8 cân nặng 70 kg, anh chàng có nét lai tây với thân hình đô con cùng làn da bánh mật, chiếc mũi cao với đầu mũi hơi to và tròn. Thêm vào cặp lúm đồng tiền mỗi khi cười càng làm anh duyên dáng. Ngoài cặp mắt kính ước chừng 10 độ và nụ cười hiền lành, Linh là một người đàn ông trưởng thành và có phần chững chạc. Bảo đi bên cạnh Linh, nhưng tâm anh đang nghĩ đến vợ con ở nhà, dù chỉ hơn Linh có một tuổi nhưng trông Bảo có

phần cứng cáp hơn nhiều. Bảo lo sợ chuyến đi này sẽ xa vợ con lâu dài, anh nhớ nụ cười của cô con gái nhỏ, anh nhớ đến bữa cơm vợ nấu. Nhìn mọi người xung quanh anh lại thấy buồn man mác trong lòng. Đang đi bỗng Bảo ghé ngang quầy tạp hóa, anh tiến đến chỗ bé gái đang mua hàng, anh lấy một cây kẹo mút cho bé rồi rút ví ra trả tiền.

- “Chú mua cho con đây!”

Con bé bất ngờ:

- “Chú là ai? Con không biết chú, mẹ con không cho lấy đồ của người lạ.”

Bảo cười giải thích cho cả chủ cửa hàng:

- “Chú là bác sĩ về đây chữa bệnh. Thấy con đáng yêu y như con gái của chú nên chú mua kẹo cho con. Con cứ ăn đi, đừng sợ.”

Chủ cửa hàng nghe vậy nói:

- “Anh bác sĩ vừa đẹp trai vừa tốt bụng thật. Bé cứ ăn đi con, nhớ về nhà kể lại cho mẹ con nghe.”

- “Dạ con cảm ơn chú”. Con bé cảm ơn rồi chạy về nhà.

Bảo nhìn theo ánh mắt đầy trĩu mến. Cảm giác yêu thương trào dâng trong anh, hành động vừa rồi giúp anh giải tỏa bớt nỗi nhớ con gái.

Cả ba y bác sĩ luôn đồng hành cùng nhau trên hành trình diệt “giặc” virus. Cả ba được sắp xếp ở tại khu nhà nghỉ trong làng. Bảo và Linh ở chung một phòng, riêng Thủy một phòng. Cô gái nhanh chóng sắp xếp đồ đạc rồi rủ hai anh trai đi dạo một lúc, nhưng chưa kịp ra ngoài thì bác trưởng làng đến mời ba người sang nhà bác ăn tối rồi sang chỗ nhà văn hóa để giới thiệu với mọi người. Đêm ấy, khi ra mắt tại nhà văn hóa làng, Thủy có cơ hội phô diễn giọng hát trong trẻo của mình, cô được nhiều chàng trai yêu thích.

Sáng hôm sau, trong làng lại xuất hiện thêm 4 ca nhiễm mới, đều được chuyển lên bệnh viện đa khoa. Bữa ấy cũng là ngày đầu tiên làm việc của ba vị bác sĩ. Họ được giao cho khu nhà văn hóa trong làng để làm việc, vừa thuận tiện trao đổi với trưởng làng. Nhưng cả 3 chỉ làm việc tại nhà văn hóa 6 tiếng mỗi ngày, thời gian còn lại họ ưu tiên về phòng riêng nghiên cứu thêm.

Có hai mẹ con từ phương xa đi đến, người mẹ tuổi khoảng tầm 35, đi bên cạnh là đứa con trai trạc tuổi thằng Tí con chị Loan. Họ xin được tá túc tại làng một thời gian. Ban đầu bác Tính và nhiều người không đồng ý. Phần vì họ không phải người trong vùng, phần vì hiện tại làng đang có dịch bệnh không tiện cho người ngoài vào. Nghe giọng thì có vẻ

như mẹ con này là người miền nam. Người phụ nữ luôn miệng tha thiết xin cho họ được vào làng một thời gian, sau khi tìm được chồng cô sẽ đi ngay. Bác Tính bảo:

- “Làng tôi xưa chừ không có ai lạ ghé đây lâu cả, chồng cô cũng không có nơi đây. Tôi là trưởng làng nên có ai lạ mặt ra vô tôi nắm hết. Cô đến chỗ khác tìm.”

Chị cất giọng nhẹ nhàng:

- “Chồng của cháu đi làm ăn xa, ở nhà chỉ có hai mẹ con nương tựa nhau sống qua ngày. Nhưng cách đây một tuần có bọn cướp đột nhập vào nhà cháu lúc nửa đêm. Chúng bắt con trai cháu và đòi cháu giao hết của cải trong nhà. Vì con trai nên cháu đã đưa hết tài sản cho bọn chúng. Nhưng may mắn vợ chồng cháu làm ăn tích góp bao năm được ít vàng có chôn dưới đất, nên bọn cướp không tìm ra. Chúng lấy hết của cải rồi còn dờ dỏng đội bại với cháu, cháu đau buồn tui nhục khôn xiết nhưng vì con phải cần răng mà chịu đựng. Sau khi bọn chúng rời khỏi, cháu liền ra sau nhà đào hết vàng đem đi bán lấy tiền rồi ôm con bắt xe ra tới đây. Chồng cháu nói là ra Quảng Nam làm ăn với bạn bè nên cháu ra đây tìm chồng. Nhưng hiện tại vẫn chưa liên lạc được với anh, giờ mẹ con cháu như người lang thang vất vưởng, không nhà không cửa, chỉ xin được ở nhờ đây vài hôm xem tình hình thế nào rồi sẽ đi ngay”. Chị nói trong nước mắt giàn giụa.

Bác Tính nghe vậy bày tỏ lòng thương xót nhưng vẫn nhắc nhở chị:

- “Làng chúng tôi hiện tại đang nhiễm một loại bệnh dịch lạ, vẫn chưa tìm ra thuốc chữa, ngày mô cũng có người nhiễm với người chết. Mẹ con cô ở đây sẽ rất nguy hiểm.”

- “Thế những làng lân cận thì sao ạ?”

- “Những làng bên cũng y như rứa đó.”

- “Thế thì ở đâu cũng nguy hiểm, xin cho phép mẹ con cháu được tá túc ở làng mình. Chúng cháu hứa sẽ tuân thủ các quy tắc của làng, thực hiện các phương án phòng chống dịch bệnh do làng đưa ra. Giờ chúng cháu chỉ xin một chỗ ở, cháu thì sao cũng được nhưng đi nữa thằng bé không chịu nổi bác à.”

Bác Tính đồng ý cho mẹ con chị vào. Bác chỉ chị đến thuê căn nhà trọ phía trước, đó cũng là nơi ở của các bác sĩ. Bác đến giải thích rõ cho mọi người gần đây hiểu hoàn cảnh của chị, bác bảo:

- “Tạm thời cứ ở như vậy, có chi cô tự làm quen mọi người, khi nào có dịp sẽ giới thiệu cô với dân làng. Làng ni ngó nghèo nghèo rứa chớ ai cũng hiểu khách với thương nhau, cô ở đây về tình làng nghĩa xóm cứ an tâm.”

- “Dạ mẹ con cháu cảm ơn bác nhiều ạ!”

- “Ồi mà cô tên chi? Tôi hỏi để dễ xưng hô!”

- “Dạ cháu tên là Ngọc, con trai cháu tên Thắng ạ!”

- “Ồi rứa thôi, cô vô đó ở tạm rồi có chi từ từ làm quen”.

Thủy năng vào rừng tìm hái những loại lá cây về để nghiên cứu chế biến các vị thuốc nam. Sáng nào cô cũng dậy thật sớm, mang giỏ vào rừng đến tầm nửa buổi quay trở về đã có nguyên giỏ thuốc. Thủy được Linh và Bảo cho phép đến nhà văn hóa làm muôn hơn bình thường. Tối đến, trong khi Linh và Bảo còn tiếp tục nghiên cứu phương pháp chữa bệnh thì Thủy miệt mài bắt lò nấu thuốc. Thủy có một niềm đam mê bất tận với cây thuốc nam. Ông ngoại cô là một thầy lang có tiếng trong vùng, ngày xưa Thủy ở với ông và được ông truyền dạy rất nhiều kiến thức bổ ích về việc chữa bệnh bằng thuốc nam, cả phương pháp châm cứu bấm huyệt. Bảo trêu Thủy:

- “Hình như em gái chúng ta ôm mộng làm thầy lang băm thì phải nhỉ?”

Linh tiếp lời:

- “Mà này, hình như cô ăn cắp giờ làm việc khá nhiều rồi đấy cô ạ. Cô tới đây phụ giúp chúng tôi hay là làm lang băm thế? Đúng là chỉ được mấy ngày đầu, còn sau này ư tìm giấy tờ, ư làm cái gì anh em tôi cũng tự lăn xả ra làm chứ có nhờ được cô nữa đâu.”

Thủy cười đáp:

- “Em cũng cố gắng phụ giúp các anh hết sức đấy chứ ạ. Tối các anh làm việc xong đi ngủ thì em dọn dẹp hồ sơ ngăn nắp, tài liệu cần thiết em đều mang ra để sẵn đấy cả rồi, sáng các anh chỉ việc lấy và mang đi. Còn trưa chiều em vẫn ngồi bên cùng các anh nghiên cứu đấy. Chưa kể em còn việc làm thuốc nữa. Các anh không thương cô em bé bỏng này thì thôi chứ. Hic!”

- “Thôi thôi, tôi thua cô đấy”. Bảo đáp.

- “Thế thuốc của em tới đâu rồi? Nó có tác dụng gì?” Linh hỏi.

- “Dạ hôm nay em thấy một loại lá mới nè, giống y trong sách của ông ngoại mô tả có thể ngừa được bệnh cảm. Em nghĩ khi người ta uống nó vào sẽ giảm nguy cơ mắc bệnh cảm và làm chậm sự lây lan của virus á anh. Nó không thể diệt được virus nhưng em tin nó giúp cho sức đề kháng của chúng ta mạnh hơn. Tối nay em nấu nồi thuốc này xong hai anh phải dùng thử đấy nhé!”

- “Ồi thôi nha, bọn anh không phải chuột bạch của em đâu cô bé!” Bảo nói.

- “Cả 3 chúng ta cùng thử nghiệm trước rồi mới cho bà con dùng sau anh à. Loại lá này hoàn toàn lành tính, không có vấn đề gì cả. Nếu nó không phát huy tác dụng thì cũng không gây hại gì cả đâu ạ”.

- “Nhưng mà tụi anh không quen dùng thuốc nam đâu em, hay em cứ dùng thử trước đi rồi nói lại tụi anh nghe.”

- “Không được, các anh đều phải uống. Thứ nhất đây là tấm lòng của em, em cũng giống các anh, đều muốn mọi người khỏi bệnh tật. Thứ hai em nghĩ thay vì bị bệnh rồi chữa thì tại sao ta không tìm cách tăng sức đề kháng. Thứ ba, thuốc nam khác thuốc tây, nếu thuốc tây gây tác dụng phụ thì thuốc nam hoàn toàn lành tính. Cuối cùng là điều quan trọng nhất, mình muốn giúp người thì trước tiên bản thân mình phải khỏe mạnh, phải tốt trước đã. Các anh nghe lời em nhé, em hứa không có gì tổn hại các anh đâu trừ việc mùi của nó hơi hoang dã tí thôi.”

Nói rồi Thủy rót ra hai chén thuốc còn nóng hổi, mang lại cho các chàng trai.

- Các anh phải uống lúc thuốc còn nóng mới phát huy tác dụng được ạ!”

Hai anh thanh niên ngơ ngác nhìn nhau rồi cuối cùng cũng chịu đỡ bát thuốc trên tay cô em gái, vừa thổi vừa uống. Linh bị sặc thuốc:

- “Ôi thuốc khó uống vậy! Mùi khó chịu quá.”

- “Anh uống từ từ thôi nhé, thuốc còn nóng mà. Với đây là thuốc tự nhiên, tất nhiên mùi nó hơi khó uống một chút, các anh chịu khó. Thuốc đắng dã tật mà, mình bác sĩ mà không chịu được thì làm sao bệnh nhân họ nghe theo mình”

- “Thế em uống chưa?” Bảo hỏi.

- “Phần em đang sát trong nôi ấy anh, em chờ cô lại còn tầm 2/3 chén là uống”.

- “Nói thật chứ anh cũng biết thuốc nam tốt mà, nó giúp chữa lành tự nhiên không có sự can thiệp từ hóa chất như tây y. Nhưng phải có quá trình điều trị dài và sự kiên trì, anh luôn khuyến khích bệnh nhân tìm tới những phương pháp như vậy nếu có hiệu quả”.

- “Dạ anh nói đúng đấy ạ. Cảm ơn anh!”

Cả ba mãi nói chuyện không biết chị Ngọc đã đến từ khi nào. Chị cất tiếng:

- “Chào cô chú, tôi ở vùng khác mới tới đây sống, tôi nghe nói cô chú là bác sĩ ở Trung ương về đây chữa bệnh mà chưa có dịp qua hỏi thăm. Sáng đi chợ thấy nải chuối ngon, mua về nấu được nồi chè, tôi mang qua biếu cô chú mấy chén ăn cho vui.”

Chị Ngọc mang sang 3 chén chè chuối nước cốt dừa nóng hổi thơm lừng đặt trên chiếc mâm. Đúng là đặc sản miền Tây quê chị.

Thùy đến đỡ lấy mâm chè và cảm ơn chị.

- “Dạ cho tụi em cảm ơn ạ. Mà chị là người vùng khác mới tới sao ạ?”

- “Đúng rồi cô. Mẹ con tôi vốn là người miền sông nước Hậu Giang, nhưng gia đình có chút chuyện nên phải rời quê. Chồng tôi ra Quảng Nam làm ăn nên mẹ con tôi khăn gói theo sau mong được đoàn tụ cùng chồng. Đến đây xin được tá túc vài hôm dưỡng sức khỏe, đợi chồng tôi liên lạc là mẹ con tôi lại lên đường tiếp”.

- “Ừa chị không biết anh nhà đang ở đâu sao ạ?” Linh hỏi.

- “Tôi chỉ biết ông làm ở Quảng Nam thôi. Mà Quảng Nam cũng rộng nên tôi không biết đi đâu tìm. Mấy trước nhà tôi ở quê bị cướp nó lấy hết tài sản còn dờ dỗi đòi bại với tôi, may vợ chồng làm ăn tích góp được ít vàng chôn dưới đất mà bọn cướp không biết. Tôi đau khổ quá không muốn sống ở cái đất này nữa nhưng vì con tôi phải cố gắng, sau đó tôi đào vàng lên bán lấy được ít tiền đưa con đi tìm chồng. Bọn cướp lấy luôn điện thoại nên mấy trước tôi không liên lạc được với chồng, nay mới mua lại cái máy cũ của họ xài mà gọi điện anh cũng không nghe máy. Giờ mẹ con tôi phải xin bác Tính cho tá túc ở đây thời gian rồi mới tính tiếp được, mặc dù biết làng mình hiện tại cũng không ổn định mấy nhưng đành cố gắng thôi chứ biết sao, chứ đi nữa thằng nhỏ nó chịu không nổi cô chú à. Chuyện này tôi đã cố gắng không muốn kể ai nhưng mỗi lần nhắc lại tôi đau khổ quá!”
Chị Ngọc nói trong nước mắt.

Thùy vội an ủi chị:

- “Cho tụi em xin lỗi vì đã khiến chị nhắc lại chuyện buồn. Nhưng cuộc đời không ai biết trước ngày mai, chị ít ra vẫn còn con, còn chồng còn động lực để cố gắng, chị hãy cứ sống thật tốt chị nhé. Em chúc gia đình chị sẽ sớm được đoàn tụ”.

- “Ừm chị biết rồi, chị cảm ơn nha. Thôi chị về đây, cô chú làm việc rồi tranh thủ nghỉ ngơi sớm nhé, cô chú đã vất vả nhiều rồi.”

Chị Ngọc có giọng nói rất dịu dàng mà sâu lắng như rót mật vào tai, làm người nghe thấy ấm áp trong từng câu từng chữ. Cả 3 đều ấn tượng với chị. Chính bác Tính cũng phải thừa nhận giọng nói chị Ngọc rất ngọt ngào và truyền cảm đến nỗi bác khó mà từ chối nhận chị vào làng. Bất kể ai nói chuyện với chị Ngọc cũng như bị một sức hút lôi kéo đến say mê. Chị không những có giọng nói truyền cảm mà còn sở hữu ngoại hình thanh tú. Chị nhìn trạc tuổi chị Loan, ngoài 35 nhưng trông chị trẻ hơn tuổi rất nhiều. Chị đi một mình thì không ai nghĩ là người đã có chồng con. Cách đi đứng, cư xử của chị cũng hết sức nhẹ nhàng như tác phong của người phụ nữ thời phong kiến, nó khác xa với giọng nói

và tính cách của con gái Quảng Nam. Sự xuất hiện của chị Ngọc như một làn gió mới thổi vào ngôi làng bé nhỏ đầy nắng gió.

Tờ mờ sáng Thủy đã mang giỏ vào rừng, hôm nay Thủy quyết tâm hái thật nhiều lá thuốc cho bà con trong làng. Vừa ra khỏi nhà trọ đã gặp chị Ngọc, chị cất tiếng hỏi:

- “Thủy đi đâu mà sớm thế em?”

- “Dạ em vào rừng hái ít thuốc à chị!”

- “Eo ôi em giỏi thế , vừa nghiên cứu tây y vừa đông y hả em?”

- “Dạ đây vừa là đam mê cũng như mong muốn áp ủ trong em bấy lâu thôi chị. Em muốn mọi người được chữa bệnh theo phương pháp tự nhiên. Thật may em có những người cộng sự tuyệt vời vì họ đều hiểu em.”

- “Chị tin Thủy sẽ giúp dân làng mình khỏi bệnh nè”.

- “Dạ em cảm ơn chị, thôi em đi đã chị nhé!”

- “Ừm em đi cẩn thận nghe!”

Chiều hôm đó sau khi làm việc xong, cả 3 cùng ngồi lại và quyết định phát lá thuốc nam cho bà con. Bảo và Linh sau khi dùng thử thuốc của Thủy cảm thấy sức khỏe tốt hơn, giữa tâm dịch nhưng không bị cảm vặt hay có bất kì dấu hiệu nào mặc dù có tiếp xúc thường xuyên với dân làng. Họ nhờ bác Tính dùng loa để phổ biến cho mọi người. Nhà nào muốn nhận thuốc thì đến ngay nhà văn hóa, ai chỉ rảnh vào buổi tối có thể sang nhà trọ nhận. Mỗi người nhận một nắm lá thuốc đều kèm theo một tờ giấy hướng dẫn cách sử dụng và không thể thiếu câu nói: “Thuốc này chỉ góp phần làm giảm nguy cơ bị cảm và làm chậm sự lây lan của bệnh chứ không phải thuốc diệt virus nên mong bà con hãy tự phòng vệ cho bản thân bằng tất cả mọi cách tốt nhất có thể nhé!”

Mọi người ai nấy vui mừng hơn hờ đến nhận thuốc và dùng theo sự chỉ dẫn của Thủy. Thủy cảm thấy hạnh phúc vì mình đã góp phần lan tỏa năng lượng tích cực đến mọi người.

CHƯƠNG 5: Tình yêu đến từ nghịch cảnh

Bài thuốc của Thủy có vẻ khá hiệu quả đối với nhiều người, nhờ đó sức đề kháng của người dân được tăng cường, trong vòng 2 tuần liền, số ca nhiễm bệnh giảm rõ rệt. Đây quả thực là tín hiệu đáng mừng cho dân làng Thanh Xuân. Làng Thanh Xuân cũng đem bài thuốc ấy chỉ lại cho những làng lân cận.

Một buổi sáng đẹp trời, như thường lệ, Thủy lên rừng hái thuốc, thấy chị Ngọc cũng dậy từ sớm đang bày biện đồ đạc, Thủy cất tiếng hỏi:

- “Sao hôm nay chị dậy sớm thế ạ? Lại còn trưng bày nhiều đồ đạc nữa, có gì vui hả chị?”

Chị Ngọc cười:

- “Hôm nay là ngày đầu tiên tôi khai trương bán hàng”.

- “Woa! Hóa ra là thế! Chị bán gì thế ạ?”

- “Tôi có tự làm một số sản phẩm thủ công, tranh thủ bày ra bán xem thế nào, chứ ở không mãi cũng không phải là cách”.

Thủy tiến lại gần, cầm chiếc khăn thêu hình con bướm trên tay, cô không khỏi trở mắt ngạc nhiên vì đường nét không chỉ tinh tế, mà còn độc đáo so với những sản phẩm cô từng thấy trước đây, cô ngạc nhiên hỏi:

- “Tất cả mọi thứ ở đây do chị tự làm hết đấy sao?”

- “Đúng rồi em!”

- “Ôi! Đẹp quá chị ơi, đẹp lắm luôn á! Không ngờ chị có tay nghề cao đến vậy! Từng đường nét cực kì tinh xảo, toàn những hình đẹp mà khó thêu lắm luôn. Ôi còn có cả mũ, găng tay cho trẻ nữa này, mấy cái túi xinh xẻo ghê. Ui mê li lắm chị ơi!”

- “Em nói thật không vậy? Chị hồi giờ vẫn thấy mình cứ làm bình thường vậy thôi, những đường thêu này lúc mới học khó thật, nhưng mà chỉ có người trong nghề mới nhận ra thôi, còn người thường nhìn vô tưởng đơn giản lắm. Em cũng học thêu hả?”

- “Dạ lúc còn sinh viên, có nhiều thời gian nên cũng tranh thủ học lỏm vài thứ, cơ mà điều kiện không cho phép nên cái gì cũng biết được chút xíu thôi à!” Thủy cười.

- “Vậy em giỏi quá, em biết nhiều thứ quá trời luôn, chị cả đời chỉ có mấy thứ này thôi. Chắc vài bữa cấp sách qua học lại bé Thủy quá!”

- “Ui chị ơi, em chỉ học lỏm mấy chiêu vá đồ thôi, đâu dám múa rìu qua mắt thợ ở đây. Em còn đang tính qua học chị đây, phòng lỡ sau này có thất nghiệp cũng còn nghề tay trái. Hìhì”.

- “Ồi, nói vậy chứ nào rảnh cứ qua phòng chị, có gì chị em học hỏi rồi tâm sự mỏng với nhau cho vui”.

- “Dạ, thế tốt quá ạ. Thôi em phải đi hái thuốc đây, nói chập trời sáng trưng luôn rồi”.

Thủy bước mấy bước rồi quay lại dặn chị Ngọc:

- “À quên mất, nếu chị không ngại thì em muốn mở hàng cho chị chiếc túi”.

- “Ôi thế tốt quá, chị thì không có ngại gì cả, nhưng em thích thì hãy mua còn không cần phải ủng hộ chị đâu!”

- “Em có nói ủng hộ gì đâu, em thích mấy thứ linh tinh này mà. Thế chị để em chiếc túi này nhé. Xiu về em gởi tiền lại”. Thủy vừa nói vừa bốc chiếc túi dây đeo có họa tiết chim bồ câu và hoa hồng. Chiếc túi với những mũi khâu nghệ thuật tinh xảo kèm phong nền xanh da trời nhẹ nhàng thu hút Thủy ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

- “Ô kê em, chị để cho em rồi nhé!”

- “Dạ em cảm ơn!” Nói rồi Thủy quay đi, vừa đi vừa hát là lá la, chị Ngọc nhìn theo nở nụ cười triu mến, có lẽ chị nhìn thấy hình ảnh của mình đâu đấy trong cô bé kia.

Mọi người trong làng đã dậy đi chợ, họ đi ngang qua sạp hàng chị Ngọc, ai cũng bất ngờ khi chị mới vừa chuyển đến đã mạnh dạn bày hàng ra bán, mọi người tò mò đến xem thử. Chị niềm nở đón tiếp, giải thích lí do chị bán hàng và giới thiệu chi tiết từng mẫu mã trong sạp hàng của mình.

Nam – chàng thanh niên hiếm hoi còn ở lại trong ngôi làng nghèo này. Sáng nay anh dậy sớm chở mẹ đi chợ mua đồ đám giỗ. Trong khi đợi mẹ lẩn xả trong hàng thịt cá, Nam đến trước sạp của chị Ngọc tham quan thử. Bàn của chị không quá nhiều thứ nhưng toàn là những sản phẩm thủ công bắt mắt. Cầm trên tay chiếc khăn thêu đôi chim uyên ương, Nam hỏi:

- “Khăn này giá bao nhiêu vậy chị?”

- “Đó là khăn tay, hay còn gọi là khăn mùi soa đấy, cái đó 50 nghìn em nhé!”

- “Khăn tay mà 50 lặn luôn hả chị?”

- “Ồi dù nó chỉ là khăn tay nhưng công thêu đó em, em nhìn đôi chim này xem, dù chỉ là đường kim mũi chỉ nhưng nó có hồn không?”

- “Dạ em thấy rất có hồn, mới vô là em bị cuốn hút liền. Nhìn như hình ảnh 3D rứa!”

- “Đấy, có những thứ công làm còn tốn hơn cả nguyên liệu. Em sài đồ handmade nó cũng thế thôi. Em hiểu cho chị nhé, chứ thật tình ở đây toàn bà con lồi xóm với nhau chị cũng không muốn bán đắt cho mọi người làm gì, hàng này còn là hàng kén người mua nữa. Nhưng nghĩ lại thấy mình có chút khiếu may thêu nên cũng mạnh dạn bán thử xem sao, được thì kiếm ít tiền mua sữa cho con á mà”.

- “Dạ em hiểu mà, em nói rứa chứ em vẫn lấy khăn chị nhé!” Anh rút ví lấy tờ 50 nghìn đồng ra đưa cho chị.

- “Chị cảm ơn nha. Mà chú mua khăn này tặng bạn gái đúng không?”

- “Dạ đúng rồi, nhưng xíu mẹ em ra chị đừng nói chi hết nghe!”

- “Rồi rồi!”

Linh và Bảo chuẩn bị đi làm, bước ra khỏi cửa đã thấy cu Thắng ngồi ở đấy. Linh lại hỏi:

- “Mẹ đâu sao con lại ngồi đây?”

- “Dạ bữa nay mẹ con bán hàng phía trước nên con chơi mình”.

Linh ngạc nhiên:

- “Ồ bữa nay mẹ con bán hàng luôn! Thế bán gì vậy nhỉ?”

- “Dạ mẹ con may đồ, bày bán phía trước kia chú!”

- “À, để lát chú ra xem. Thế con ăn uống gì chưa?”

- “Dạ xíu con mua bánh mì ăn”.

- “Ừ, thế lo mà ăn uống vào nhé. Chú đi làm đã!”

- “Dạ!”

Linh và Bảo ra trước sạp hàng chị Ngọc, không quên ghé lại hỏi thăm:

- “Hôm nay chị khai trương hả chị ơi!” Linh hỏi.

Chị quay lại nhìn Linh và Bảo rồi trả lời:

- “Ồi chị biết chút thêu thùa nên làm vài thứ bày bán thử kiếm tiền mua sữa cho Thắng á mà”.

Bảo khen chị:

- “Chị giỏi thế, khéo tay thế. Cái này là đạt đến level đỉnh của đỉnh rồi chứ không phải biết chút đâu, chị khiêm tốn quá!”

- “Anh Bảo nói đúng đó, mấy cái này thêu đẹp quá. Mẹ em cũng có may thêu nhưng chỉ thuộc hàng tay ngang thôi, còn của chị quả là xuất sắc!”

- “Chị ơi, cái này bao nhiêu ạ?” Cầm trên tay chiếc mũ len màu hồng có hình con bướm, Bảo hỏi.

Chị Ngọc trả lời:

- “Mũ đó 80 nghìn em nhé! Công làm nó tốn hơn cả nguyên liệu. Em thông cảm cho chị nha!”

- “Dạ có gì đâu chị ơi! Mấy cái này em hiểu mà. Em gửi tiền chị luôn ạ!”

- “Chị cảm ơn. Đợi tí chị gửi lại tiền thừa. Em mua mũ cho con gái hả?”

- “Dạ đúng rồi chị. Xa nhà hơi lâu thấy nhớ con quá. Đợt này hoàn thành nhiệm vụ sẽ nghỉ phép vài ngày đưa vợ con đi chơi”.

- “Ngưỡng mộ gia đình em quá!”

Linh thì đang mom men lựa mấy thứ nhưng hình như chưa có sản phẩm nào làm vừa mắt anh chàng. Anh hỏi chị:

- “Chị chỉ thêu thùa thôi ạ? Những thứ handmade khác chị có làm không? Chẳng hạn như vòng đeo tay hay gì đấy?”

- À, mấy cái đó chị cũng làm nhưng hiện tại chưa bán được. Trước mắt chị muốn tập trung bán đồ thêu xem sao đã”.

- “Vậy nếu em đặt hàng thì sao ạ?”

- “Em đặt nhiều hay ít?”

- “Eo ôi em chỉ đặt 1 cái thôi”. Linh cười.

Bảo lên tiếng:

- “Đặt có cái thì mất công lắm em. Thôi anh thấy chú ư gì về tự làm thì sẽ ý nghĩa hơn đấy!”

Như bị đoán ra ý định, Linh ngượng ngùng, nhưng chị Ngọc đã tiếp lời:

- “Bác sĩ Linh đặt thì chị không từ chối được rồi. Em muốn vòng tay hay gì?”

- “Dạ một vòng tay bằng chỉ đỏ. Chị có biết cách nào đan cầu kì mà đẹp đẹp xịu thì cứ làm cho em. Tiền bao nhiêu em gửi tất”.

- “Chú Linh thật là có tâm. Vậy được, chị nhận đơn vòng chỉ đỏ của chú. Sẽ cố gắng đan bằng đường nét mềm mại, đặc biệt nhất có thể mới thể hiện được tấm lòng của người tặng chứ!” Chị vừa nói vừa cười.

- “Eo ôi cả 2 đều biết em tặng rồi á?”

- “Chứ không lẽ bác Linh nhà ta đòi đeo vòng chỉ đỏ. Haha!” Bảo trêu.

- “Hic. Hai người cứ trêu em! Với cả chị ơi, em đặt chị chiếc khăn quàng cổ bằng len màu xanh dương nữa chị nhé!

- “Vâng, chị nhận đơn bác Linh nhé! Cho chị vài hôm xong xuôi chị báo nha!”

- “Dạ chị cứ thông thả làm ạ, em cũng chưa cần gấp đâu! Thôi tụi em đi làm đây ạ. Chúc chị ngày khai trương hồng phát!”

- “Ôi chú nói làm chị ngại quá, bày cái sạp nhỏ chơi đồ hàng cho vui chứ làm gì mà hồng với chả phát. Mà thôi chị cũng cảm ơn 2 chú đã ủng hộ chị, thêm cả cô Thủy nữa. Hai chú đi làm kéo trễ nhé!”

Bảo ngạc nhiên:

- “Thì ra có người còn nhanh hơn anh em mình nữa đấy Linh”

Bảo vỗ vai Linh, hai anh em tiến ra khu nhà văn hóa đầu làng. Chị Ngọc nhìn theo với nụ cười hiền hậu, trong lòng rất ngưỡng mộ tài năng và tâm hồn của các bác sĩ nơi đây. Chị bán nguyên ngày, buổi trưa thì dọn vô góc sân dưới gốc cây xoài, để khách đi ngang qua dễ dàng nhìn thấy. Chị vào com nước, nghỉ trưa khoảng 2 tiếng rồi trở lại công việc, lúc không có khách chị tranh thủ làm thêm nhiều thứ khác. Ngày đầu tiên của chị bán được 5 sản phẩm, trong đó Linh, Bảo và Thủy đã hết 4 món. Chị vô cùng trân quý tình cảm của 3 vị bác sĩ. Đây cũng là động lực để chị tiếp tục công việc. Đến thứ 7, chủ nhật, chị còn bán thêm quần áo chị tự may và nấu chè bưởi.

Nam đến tìm Ngân nhưng không dám gọi, chỉ đứng thập thò trước cổng nhà. Cái My đi chơi về nhìn thấy, nó đến đập lưng một cái khiến cậu giật mình. Con bé to tiếng:

- “Anh làm chi mà đứng ở đây rứa?”

- “Suyt, nhỏ tiếng thôi bé. Anh có chuyện hỏi chị hai em mà anh sợ ba mẹ em quá!” Nam bẽn lẽn.

- “Mà chị hai đi làm rồi, không có nhà mô. Anh có chi nói với em về em nhắn lại chị”.

- “Ngân không có nhà hả em? Rứa thôi anh về bữa khác anh qua hén!”

- “Dạ. Anh ni kì ghê!!!”

Nam chạy vội qua xưởng may của Ngân, tranh thủ sắp đến giờ nghỉ trưa để gặp Ngân lâu hơn chút. Anh đợi cả 10 phút mới đến giờ nghỉ trưa, Nam nhướng cổ đưa mắt tìm Ngân khắp nơi, cuối cùng cũng nhìn thấy cô, anh gọi to tiếng: “Ngân, Ngân ơi, Ngân, Ngân..”

Tiếng kêu thanh vang của Nam dễ dàng gây sự chú ý với mọi người. Một người đã kịp nhận ra đây là chú Nam con cô Xíu nhà cuối làng. Ngân bắt ngờ, không biết Nam có chuyện gì mà tìm đến tận đây, cô vội chạy ra giọng hốt hải:

- “Có chuyện chi hả anh Nam? Sao anh lại tới tận đây?”

- “À, chẳng là anh có cái ni cho em nè” Nói rồi Nam lấy trong túi áo ra chiếc khăn tay thêu hình đôi chim uyên ương dúi vào tay Ngân. Ngân bắt ngờ chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô nhét lại chiếc khăn vào tay Nam rồi nói:

- “Ừa chớ cái chi rứa anh? Tự nhiên cho em cái chi ri?”

- “Sáng ni ra chợ đi ngang qua chỗ chị Ngọc, thấy chị bán mấy đồ thủ công đẹp lắm. Anh mua tặng em đó!”

- “Hả? Tự nhiên tặng em làm chi anh? Mà chị Ngọc mô bán rặng em không biết?”

- “Chị Ngọc ở miền tây mới tới ở trọ làng mình á, sáng ni chị khai trương bán mấy đồ thủ công này, công nhận chỉ làm cái mô cũng đẹp hết, mà anh thấy cái khăn có thêu hình ni đẹp quá, thấy hợp với Ngân nên mua.”

- “Thôi đi anh ơi, em với anh là chi mà tặng khăn tay đồ ghê. Em không lấy mô, anh đem về đi hén. Nào thích chi thì em tự lựa, mà rặng cũng cảm ơn anh nhé. Thôi em vô làm đây”.

- “Không được, anh đã mua tặng em thì phải tặng cho bằng được anh mới về”. Anh quả quyết. Anh cố nhồi nhét chiếc khăn vào tay Ngân cho bằng được, Ngân hất tay ra thì anh cố tìm cách cho chiếc khăn dính lên bất kì chỗ nào trên người cô rồi chạy ra xe phóng đi như bay. Vì Ngân không chịu cầm nên chiếc khăn tay rơi xuống đất, cô cúi xuống nhặt lên. Chiếc khăn này đúng là rất đẹp, nhờ họa tiết đôi chim uyên ương càng làm người ta thấy xúc cảm. Nhưng dù quà có đẹp nhường nào mà tặng không đúng người thì cũng không phát huy được tác dụng. Cầm khăn trên tay, Ngân nhìn một hồi rồi thở dài. Cô biết Nam có cảm tình với mình lâu rồi, nhưng tiếc thay cô chỉ có một người ngày đêm thương nhớ là ý trung nhân trong Sài Gòn của mình. Cô chỉ mong được đính ước với anh chàng kia mà thôi, trước giờ cô không hề đoái hoài gì đến tình cảm của Nam, ngược lại còn tỏ ra tránh né.

Chị Loan - người chị thân thiết của Ngân, gia đình chị đã may mắn khỏi bệnh sau hai tháng điều trị, ngoài sự ra đi của bà nội thì chị và chồng con hiện tại đã khỏe mạnh và có thể trở lại sinh hoạt hằng ngày. Chị mới quay lại xưởng làm việc được hai ngày. Như đoán được sự việc, ăn trưa xong chị đến chỗ Ngân hỏi:

- “Nam tìm em có chuyện chi mà chị thấy hai đứa vùng vằng ngay trước xưởng rứa?”

- “Dạ không có chi mô chị, chuyện xàm á”.
- “Ồi, mà chị thấy nó cũng được người, tốt tính, trong làng không để ý ai chi để ý có mình em. Thời ni tìm ra thanh niên tử tế cũng khó lắm đó nghe”.
- “Ui, em biết mà, em chưa bao giờ nói anh Nam không tốt, nhưng em không có thích ảnh”.
- “Hi, nhìn hành động của em là chị hiểu, con gái mà không ưa ai là phũ ghê lắm. Mà nói chị nghe rằng mà không ưa nó? Hay em có bồ rồi hả?”
- “Dạ có mô chị oi. Nhưng cũng không biết nói rằng nữa.”
- “Ừa rằng là rằng gái? Nói chị nghe coi, có chi khúc mắc chị gỡ rồi cho nào!”
- “Dạ. Thiệt ra ba mẹ em có ông bạn thân ở Sài Gòn, từ nhỏ hai nhà đã đính ước với nhau. Bên nhà họ cũng nói là sau khi con trai họ học đại học xong thì họ mang quả về nhà em hỏi cưới á chị”.
- “À ra là rứa, chị hiểu rồi nhưng mà em với cậu trai kia đã biết nhau chưa?”
- “Dạ có gặp mấy lần á chị, lúc em vô Sài Gòn chơi lúc họ về nhà em thăm, nhưng hồi nhỏ còn ngại nên chưa nói chuyện nhiều, chỉ coi nhau như bạn bè bình thường rứa.”
- “Nhưng mà hiện chừ hai đứa có hay liên lạc không em?”
- “Dạ không chị. Có biết chi về nhau mô liên lạc. Em con gái không lẽ chừ em đi hỏi thông tin người ta.”
- “À, chỉ là có biết nhau nhưng quan hệ của hai đứa còn chưa tới mức bạn bè luôn”.
- “Có thể nói là như vậy.”
- “Rứa thì căng á em nghe. Em chưa biết chi về họ cả nhưng lại đặt tình cảm lên. Lỡ mô họ có bồ rồi rứa?”
- “Dạ nhưng em chỉ thích mỗi anh đó thôi. Cha mẹ là người lớn, họ không hứa suông mô chị.”
- “Haizz, chị cũng bó tay với em rồi”. Chị Loan thở dài rồi quay lưng đi.

Hai ngày sau khi Linh đặt hàng, chị Ngọc đã hoàn thành sản phẩm cho anh. Món quà đầy tâm huyết chính là sợi chỉ đỏ được đan bằng đường nét mềm mại, phía đầu gút là hai quả chuông nhỏ nhỏ xinh xinh, bên cạnh là chiếc khăn quàng cổ màu xanh dương bằng những sợi len nhỏ đan chi chít nhau. Linh rất hài lòng với hai món quà này, anh cảm ơn và gửi tiền cho chị Ngọc.

- “Dạ em cảm ơn chị nhiều lắm, đẹp thật luôn á chị. Chị cho em xin giá với ạ!”
- “Chị chỉ lấy tiền nguyên liệu thôi, còn tiền công coi như tặng Linh nhé. Sợ chỉ đồ này 20 nghìn đồng, còn khăn len là 50 nghìn. Tổng cộng 70 nghìn đó em!”
- “Ôi sao lại rẻ thế hả chị? Đây là hàng order chị phải lấy công chứ. Chị cứ nói giá đúng em gửi thêm cho chị nhé, chị làm vậy em ngại lắm.”
- “Linh ở đây đã giúp cho mọi người rất nhiều thứ, nào là cách phòng bệnh chữa bệnh, thỉnh thoảng còn dạy chữ cho thằng Thắng, chút quà nhỏ này là gì đâu, chị định không lấy tiền luôn ấy mà sợ em ngại nên mới lấy tiền nguyên liệu.”
- “Chị nói vậy em ngại ghê luôn í. Nhưng em luôn trân quý tấm lòng của bà con mình. Chị đã có lòng thì em sẽ nhận, em sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ bà con quê mình”.
- “Ồi vậy phải tốt không. Sợ đây này chị gút vừa tay cô ấy luôn đó em”.
- “Ừa chị biết em tặng ai luôn?”

Chị Ngọc cười chưa kịp trả lời, Bảo đã lên tiếng:

- “Có đứa ngốc nó mới không biết đó Linh. Nhưng mà hai đứa xứng đôi lắm, ai nhìn cũng thích hết trơn!”

Linh cười ngượng:

- “Ôi, mọi người chỉ biết trêu em thôi”. Nói rồi anh quay lưng đi một mạch vào nhà, lấy trong ví ra 100 nghìn đồng gửi chị Ngọc, anh nói:
- “Em không lấy tiền thôi chị nhé. 30 nghìn em cho cu Thắng ăn chè”.
- “Ấy, em thiệt tình đó, thôi được rồi, giờ không lấy chắc cũng không xong với em. Chị thay mặt Thắng cảm ơn bác Linh”.

Chị quay ra đi về phòng mình. Vừa lúc ấy chị Loan đã đợi ngay trước cửa phòng chị, thấy chị Ngọc về, chị liền cất tiếng:

- “Chào chị, nhà em ở sát cạnh nhà trọ này, em có nghe bác Tính nói về hoàn cảnh mẹ con chị, mà từ bữa chị qua ở tới chừ em chưa có dịp hỏi thăm. Nay nhà mới làm được hũ dưa muối, em biếu mẹ con mình ăn lấy thảo. Chị thông cảm em chỉ làm được hũ nhỏ này thôi”.
- “Ôi! Cho chị cảm ơn nhé. Chị cũng mới tới thấy bà con mình ai cũng dễ thương hết trơn. Chị có thấy em và gia đình mấy hôm nay rồi mà cũng chưa có thời gian qua hỏi thăm nữa. Nay để em tới hỏi trước chị thấy ngại quá!”

- “Chù, có chi mô chị ơi. Làng mình ai cũng hòa đồng hết á, không có tính toán chi, ai hỏi trước không được. Tại thời gian trước bà nội sắp nhỏ mới mất nên em lu bu lo cúng kiếng làm tuần, tới nay mới rảnh tay được xí”.

- “À, chị có nghe nói bà mất vì dịch bệnh hả em?”

- “Dạ đúng rồi chị, nghĩ lại thấy hãi hùng quá, nói tới thấy thương bà kinh khủng”. Chị Loan mặt buồn rười rượi.

- “Thôi em đừng buồn quá, sống chết có số hết. May cả vợ chồng con cái vẫn bình an em à!”

- “Thời gian trước cũng tuyệt vọng lắm đó chị. Cả nhà ai cũng dính virus, tưởng đời ri là tàn rồi, chỉ lo cho hai đứa nhỏ, tụi hần chưa biết chi trơn. Ai ngờ lu lu lấp lấp cũng qua, chỉ có mỗi bà nội...” Chị Loan rút nước mắt.

Chị Ngọc đặt tay lên vai an ủi :

- “Cố gắng lên nhé. Mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi. Làng mình có ba bác sĩ tài giỏi ở đây, dịch bệnh sẽ sớm được khống chế”.

- “Em cũng trông rứa thôi, cuộc sống bình yên trở lại. Chồng em cũng chưa dám đi làm, không yên tâm để ba mẹ con em ở nhà, em thì mỗi ngày tới xưởng may tiếp xúc nhiều người cũng nơm nớp lo sợ. Mà thôi, em về lo cơm nước đã, mô rảnh chị em mình nói chuyện nhiều hơn nghen!” Nói đoạn chị chạy về nhà lo cơm nước nhà cửa, chị Ngọc không quên cảm ơn lần nữa rồi nói thêm:

- “Mà này, bữa nào cho hai đứa nhỏ qua đây chơi nhé. Thằng Thắng con chị nó chơi có mình cũng buồn”.

- “Dạ chị, để em về nói sắp nhỏ”. Chị Loan quay mặt trả lời từ xa.

Tối nay Thủy chiêu đãi hai chàng bác sĩ món canh rong biển tươi mát, bên cạnh là đĩa cá rô đồng chiên hành tỏi và ít rau muống luộc. Bữa ăn ba người đậm bạc thế mà vui. Thủy bảo:

- “Rong biển này em đặt mãi mới có hàng ấy. Chợ mình tìm chả có, lâu rồi chưa ăn món nào mát mẻ như vậy. Còn cá rô đồng là hồi sáng em đi hái thuốc, đi ngang qua cái ao làng thấy tụi nhỏ đang bắt, em vội đặt hàng luôn, thế là được hai món. Còn rau là nhà chị Loan bên cạnh cho này. Thấy ghê chưa?”

- “Ôi, quá ghê luôn cô em. Bữa ăn mà chỉ tốn có mấy nghìn rong biển thôi. Còn gạo được làng phát miễn phí. Haha”. Bảo cười khoái chí.

- “Chút ăn xong em tìm giúp bọn anh tập tài liệu nghiên cứu của tiến sĩ Thomas nhé, anh thấy ông ấy có công trình nghiên cứu về mấy trăm loại virus ấy, hy vọng có đề cập đến con virus này. Dù chưa biết nhưng chúng ta không được bỏ qua bất cứ tài liệu quan trọng nào!”Linh dặn.

- “Dạ vâng, xiu nữa em mang cho nhé!”

Sau bữa ăn tối, cả ba cùng ngồi vào bàn đọc tài liệu, bắt đầu ghi lại các loại bệnh có dấu hiệu tương tự và phương pháp chữa. Bảo thì tìm hiểu về đặc tính mỗi loại virus, Linh tìm nguyên nhân gây ra các loại virus mang những dấu hiệu tương tự con virus mà mọi người đang đối mặt, Thủy có nhiệm vụ hỗ trợ, tổng hợp báo cáo mỗi tuần về cấp trên. Bảo lên tiếng:

- “Sáng mai anh lên bệnh viện buổi nhé. Anh lấy thêm tư liệu và ít vi khuẩn virus trong phòng thí nghiệm. Sẵn tiện xin thêm ít thiết bị y tế với thuốc”.

- “Dạ vậy anh cho em gửi bản báo cáo này lên với ạ”. Thủy nhờ.

- “Ừm để anh mang cho. Còn báo cáo về bộ em gửi chưa?”

- “Dạ báo cáo lên bộ thì gửi file mềm thôi ạ. Tối mai em gửi luôn.”

Cả ba đều ý thức trách nhiệm của bản thân và không một buổi tối nào không phải là thời gian làm việc nghiêm túc của họ. Khoảng 1h sáng hôm ấy, anh Phúc bị khó ngủ, dậy mở cửa hút thuốc lá, nhìn sang thấy cả ba bác sĩ vẫn miệt mài chong đèn làm việc, anh rất khâm phục tinh thần cống hiến của các vị bác sĩ trẻ.

Tuy nhiên sau đó Bảo thấy mệt nên anh vào ngủ trước. Thủy khuyên Linh cũng nên vào nghỉ ngơi nhưng anh làm ráng thêm tí nữa khiến Thủy cũng phải thức theo mặc dù mắt cô đã nhú lại từ lúc nào. Thấy Thủy ngủ gật trên bàn, anh lại đánh thức cô, đôi bàn tay Linh đặt lên vai làm Thủy giật mình tỉnh giấc, anh cười bảo:

- “Em buồn ngủ thì vào ngủ trước đi, sao phải đợi anh. Tí xong là anh ngủ liền, còn tài liệu thì cứ để đấy nó có mất đi đâu”.

- “Nhưng em còn phải xếp lại bỏ vào tập hồ sơ, chuẩn bị cho sáng mai của các anh. Sáng các anh dậy chỉ việc mang đi”.

- “Ôi, cái này dễ mà, em cứ để đấy một bữa có sao đâu, dù sao mỗi sáng trước khi rời nhà tụi anh cũng phải kiểm tra lại mọi thứ tránh trường hợp quên lại chạy về rất mất công. Giờ em để đấy tụi anh vẫn lấy được mà”.

- “Nhưng như vậy sẽ mất thời gian của hai anh, với lại đây là việc của em nữa”.

- “Thế thì giờ vô ngủ, sáng mai dậy sớm sửa soạn cũng được mà cô!”

- “Nhưng mà...”

- “Mai nghỉ hái thuốc bữa đi, dậy sớm mà soạn tài liệu. Thế nhé không nói nhiều nữa”.

- “Dạ, thế em vào ngủ trước nhé. Anh cũng phải ngủ liền đó nghe chưa, biết 2h sáng rồi không hả?”

- “Rồi, anh biết rồi, nói chứ anh còn định làm thêm tí nữa mà nói chuyện này giờ bị em truyền năng lượng ngủ vô người mất rồi. Anh chắc cũng đi ngủ luôn quá.”

- “Vậy thì đi ngủ thôi!”

- “Mà này, đợi chút được không?” Nói rồi Linh chạy nhanh vào phòng, rón rén mở cửa thật nhẹ nhàng, anh mở chiếc túi xinh xắn của mình lấy sợi dây chỉ đỏ mang ra đặt trước mặt Thủy:

- “Cho em này!”

Thủy trở mắt ngạc nhiên:

- “Đây là gì vậy anh? Sao lại cho em?”

- “Đây là chỉ đỏ may mắn, anh mua của chị Ngọc á. Em thấy đẹp không?”

- “Dạ nhìn dễ thương lắm anh”.

- “Đúng rồi, nên anh mới tặng em đó”.

- “Anh tặng em thiệt á hả? Nhưng mà có nhân dịp gì đâu nhi?”

- “Trời, tặng quà mà cũng phải nhân dịp hả? Thấy đẹp nghĩ tới em thì tặng thôi. Để anh đeo vào tay cho em nhé!”

Trong lúc Thủy còn ngại chưa biết có nên nhận hay không, Linh đã mạnh bạo nắm lấy tay cô đưa lên:

- “Sao em không đưa tay ra? Để anh còn đeo rồi đi ngủ nữa chứ. Để im đây anh đeo vào cho”. Linh nhẹ nhàng đeo chiếc vòng vào cánh tay bé nhỏ của Thủy rồi gút lại, đôi chuông nhỏ phía đầu gút kêu tin tin nghe khá vui tai.

- “Sợi dây này vừa tay em luôn đó Thủy. Đẹp lắm!”

- “Dạ em cảm ơn anh nhé, đôi chuông dễ thương quá nhi?”

- “Tất nhiên rồi, anh chọn mà lại. Biết vì sao lại là cái chuông không?”

- “Dạ em không !”

- “Vì anh muốn được nghe tiếng của Thủy từ xa!”

- “Ôi, anh...” Thủy ngượng không nói nên lời.

- “Được rồi, giờ đi ngủ thôi cô nương, nãy giờ cũng hơn 30 phút rồi đấy. Sáng mai chắc phải tự cho mình ngủ nướng thêm tí nữa quá”.

- “Dạ, vậy mình đi ngủ thôi anh. Mai anh cứ từ từ dậy ạ. Em cảm ơn anh lần nữa nhé!”

Linh cười, xoa đầu cô gái, cả hai cùng tiến về phía phòng ngủ, mỗi người mở nhẹ cánh cửa phòng mình, họ nhìn nhau thêm 30 giây trước khi bước vào phòng. Đêm ấy Thủy bị mất ngủ, cô không rời mắt khỏi chiếc vòng tay, cứ tủm tỉm cười. Tâm hồn cô gái trẻ đang được tưới tẩm nguồn nước mát lạnh, lòng Thủy giờ đây đang lâng lâng hạnh phúc. Cảm giác của người mới yêu là như thế!

CHƯƠNG 6: Khi mọi thứ vượt quá tầm kiểm soát

Tình yêu chính là động lực giúp con người vượt lên những nghịch cảnh trong cuộc sống. Cả ba ngày càng khăng khít và phối hợp nhịp nhàng hơn, công trình nghiên cứu của các bác sĩ cuối cùng đã đạt chút thành tựu nhỏ đó là chế ra một loại thuốc có tác dụng kháng lại virus, họ đã thử nghiệm trên cơ thể loài chuột đồng hoàn toàn có tác dụng. Khi báo cáo gửi về Bộ Y tế với những dấu hiệu rất khả quan và cơ sở chặt chẽ. Chính phủ vô cùng tin tưởng đối với loại thuốc vacxin này. Thuốc này được đặt tên là Aroza có khả năng tạo ra kháng thể trong tế bào bạch cầu kháng lại virus trong vòng 72 giờ.

Cùng lúc đó làng Thanh Xuân cùng hai làng Thới Hạ và Phú Mỹ đều đạt ngưỡng số người nhiễm bệnh, đang ở trong tình trạng hết sức nguy cấp. Thuốc Aroza ra đời như một sự cứu cánh của Thượng Đế ban phát cho người dân. Ban đầu thuốc mới được bào chế nên số lượng rất giới hạn, trong thời gian chờ giấy phép chính thức của Bộ y tế, Linh chỉ để một ít thuốc tạm dùng cho dân làng Thanh Xuân, số còn lại đưa lên cho các bác sĩ không may nhiễm bệnh tại bệnh viện đa khoa tỉnh. Đây được coi là thông tin được mong chờ nhất tại thời điểm này. Không chỉ thử nghiệm trên chuột đồng, mà sau đó các bác sĩ còn dùng nó trên loài thỏ bằng cách tiêm virus vào cơ thể của những loài này sau đó cho dùng thuốc Aroza, kết quả không thể nào khả quan hơn, cả 2 loài đều trở nên khỏe mạnh sau đó. Đây là công trình nghiên cứu suốt hơn năm tháng ròng rã của Linh, Bảo và Thủy từ ngày đặt chân đến làng Thanh Xuân. Sau khi dùng thuốc, một số tín hiệu khởi sắc, các bác sĩ của bệnh viện và người dân dần khỏi bệnh trong vòng 14 ngày.

Trong khi cả nước dường như chắc nịch về tác dụng của thuốc Aroza thì tại làng Thới Hạ có 2 người tái phát bệnh từ ngày thứ 16, tức là chỉ 2 ngày sau khi thuốc phát huy tác dụng. Tất cả đều bàng hoàng trước tình hình trên. Không dừng tại đó, ở làng Thanh Xuân tất cả những người đã uống thuốc đều tái phát bệnh sau 16 đến 20 ngày.

- “Như ri là răng hả bác Linh ơi?” Bác Tính than khóc trong căn phòng trọ nhỏ của 3 vị bác sĩ.

- “Xin mọi người bình tĩnh ạ, thuốc rõ ràng đã có tác dụng sau 14 ngày, thì không thể nào mất đi tác dụng được. Theo lí thuyết thì virus này không thể sống sót sau khi kháng thể phát triển đến ngày thứ 14. Còn những ai mới có biểu hiện ban đầu thì lập tức có hiệu lực trong vòng 72 giờ”.

- “Theo lí thuyết là rứa nhưng mà thực tế nó khác xa lắm bác à! Giờ chừ dân làng chúng tôi như ngòi trên đồng lửa đây, tôi quá mệt mỏi, tưởng đâu khỏe rồi ai ngờ...”

- “Dạ đây là thuốc chúng cháu mới vừa bào chế ra, đã thử nghiệm trên động vật rồi, Bộ y tế cũng kiểm tra tác dụng, độ an toàn của nó, giờ đang chờ Bộ cấp giấy phép là có thể đưa vào sử dụng rộng rãi. Chúng cháu nghĩ là không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu ạ, mình cứ để theo dõi thời gian ngắn nữa xem sao”. Bảo trấn an!

- “Thôi thôi tôi mệt quá rồi, chừ tôi chẳng còn tin tưởng vô bất cứ thứ chi nữa, kệ đi”. Nói rồi bác đi thẳng một hơi ra khỏi nhà trọ.

Thủy chạy theo tiễn bác:

- “Xin bác và mọi người hãy tin tưởng bọn cháu ạ. Bác thấy đây từ ngày đến đây chúng cháu luôn cố gắng làm tốt nhất có thể. Chúng cháu thật sự biết ơn dân làng ta đã tạo mọi điều kiện thuận lợi cho chúng cháu thực hiện nhiệm vụ, chúng cháu hứa là sẽ không làm mọi người thất vọng. Chỉ xin bác đừng mất niềm tin, nếu ngay cả bác cũng như vậy thì mọi người trong làng này phải làm sao đây?” Thủy nắm chặt tay bác Tính.

- “Thôi được rồi, tôi buồn quá mới nói rứa. Chớ trong tâm cũng thương cô chú, tôi sẽ cố gắng làm tròn nghĩa vụ của một trưởng làng”. Bác dắt xe chạy thẳng về hướng nhà văn hóa, Thủy dõi mắt nhìn theo, ánh mắt cô thoáng chút buồn.

Tình hình không có sự chuyển biến tốt khi tất cả những người dùng thuốc kể cả các bác sĩ tại bệnh viện đều bị tái phát, có người tình trạng còn tệ hơn. Thêm vào đó số ca mắc mới tăng đáng báo động. Trong vòng 2 tuần riêng làng Thanh Xuân đã có 30 ca nhiễm mới nâng số ca nhiễm từ khi dịch mới bùng phát lên đến con số hơn 70 người, trong đó có 12 người tử vong, số còn lại phần khỏi bệnh phần vẫn còn điều trị. Số bệnh nhân mà bệnh viện tiếp nhận lên đến con số 210 người, số người chết tại vùng có dịch được thống kê là 83 người. Đây quả thực là những con số đáng báo động, số người chết xấp xỉ một nửa số người mắc bệnh. Dân làng giờ đây dù cố trấn an như thế nào thì họ cũng tỏ ra bất lực, họ dần mất niềm tin vào Linh và những người cộng sự. Linh đến từng nhà thăm bệnh thì họ từ chối tiếp, thậm chí có người còn hắt nguyên thau nước vào mặt Linh vì cho rằng thuốc của anh là nguyên nhân gây ra cái chết của con họ.

- “Ôi anh Linh, anh có sao không? Sao mọi người lại làm như vậy chứ, đây không phải lỗi của chúng tôi, chúng tôi đã cố gắng hết sức có thể rồi. Phải thông cảm và cho chúng tôi cơ hội sửa sai chứ”. Thủy bức xúc.

- “Thôi đi mấy người toàn đồ dối trá, tới đây chỉ biết ăn chơi rồi chế thuốc độc để hại dân thôi. Mấy người có phải thế lực phản động cài vô hại nhà nước hay không?”

- “Này anh kia, anh ăn nói cho cẩn thận nghe, chúng tôi nhận trách nhiệm trong việc này không có nghĩa là mọi cáo buộc của anh đều đúng. Anh có biết nói vậy là phạm tội vu khống và xúc phạm danh dự nhân phẩm người khác hay không hả?”

- “Rứa thì rặng, chừ tôi đi tù cũng được nữa, mấy người có trả lại mạng cho con trai tôi không?” Vừa nói người đàn ông xông tới định xô xát với các bác sĩ, may mà người thân anh ta kịp ngăn lại.

Bảo không thể chịu nổi cũng lên tiếng đầy bức xúc:

- “ Chúng tôi biết là chúng tôi chưa làm tốt trách nhiệm của mình, chúng tôi cũng đã đứng ra xin lỗi bà con rồi, nhưng mọi người không thể hiểu lầm về nhân cách của chúng tôi, bấy lâu nay chúng tôi đã cùng chung sống với dân mình thế nào chắc mọi người cũng thừa hiểu, xin đừng đưa ra những lời buộc tội chúng tôi như thế!”

- “Chừ tôi mất con rồi, mấy người đền lại đi rồi ư chi cũng được”.

- “O! Sao anh vô lí thế nhờ, con anh không may nhiễm bệnh mới dùng đến thuốc của chúng tôi. Hơn nữa người ta cũng nói là người chết là do bệnh chứ không phải tác dụng phụ của thuốc cơ mà” Thủy trả lời.

- “Nực cười, trước có mấy người bị bệnh cũng bớt, ai nặng mới chết. Biết đâu không uống thuốc họ còn cơ hội cứu vãn, đàng ni... mà thôi bỏ đi, mệt rồi, mấy người làm ơn biến đi dùm”

Lúc này Linh mới lên tiếng:

- “Họ nói đúng, lỗi là ở chúng ta, mọi trách nhiệm thuộc về chúng ta, nếu không uống thuốc có thể bệnh sẽ chưa biến chứng nặng như thế. Tôi thành thật xin lỗi bà con, chúng tôi quyết không vì vậy mà buông xuôi, nhất định sẽ có câu trả lời sớm nhất cho bà con. Tôi biết mất đi người thân là nỗi đau cực lớn nhưng sống chết có số không thể cưỡng cầu, mong mọi người bớt đau buồn. Chúng tôi nhất định sẽ làm tất cả mọi cách để cứu vãn tình thế. Một lần nữa thành thật xin lỗi!” Linh cúi gập người xuống trước mọi người.

Điều này làm Bảo và Thủy hết sức bất ngờ và xúc động, Bảo đỡ Linh:

- “Này cậu làm cái gì thế? Đây đâu phải là lỗi của riêng cậu. Chúng tôi cũng có lỗi nữa. Tôi thành thật xin lỗi bà con”. Rồi Bảo cũng cúi đầu xuống xin lỗi.

Thủy nói:

- “Lúc này vì mất bình tĩnh nên em có những lời không hay với anh ạ! Đáng lẽ em nên đặt mình vào vị trí của mọi người để cảm thông cho nỗi đau của mọi người. Tính em còn bốc đồng quá, xin mọi người bỏ qua cho em ạ!” Thủy xúc động bật khóc và cũng có hành động tương tự hai người anh.

Mọi người có mặt ở đó ai nấy đều ngỡ ngác trước hành động của ba vị bác sĩ. Trong lòng họ trào dâng niềm thương cảm hơn là oán trách. Họ hiểu được sống chết có số, nhưng vì tâm luyện ái sâu nặng nên không thể chấp nhận được sự ra đi đột ngột của người thân mình. Một người phụ nữ bước ra:

- “Chúng ta đừng la họ nữa, thấy họ cũng tội, họ chỉ muốn giúp cho chúng ta hết dịch bệnh thôi. Mình cho họ cơ hội nữa được không?”

Mọi người đều gật gù đồng ý, lập tức chị kia đỡ bác sĩ Linh dậy, Bảo và Thủy cũng ngẩng đầu lên.

- “Bà con đồng ý cho cô chú thêm cơ hội nữa, hy vọng cô chú không làm chúng tôi thất vọng”.

Linh nắm chặt tay người phụ nữ đầy cảm kích:

- “Ba chúng tôi rất biết ơn dân làng mình. Chúng tôi hứa không làm mọi người thất vọng!”

Sau khi rời đi, trong lòng Thủy đã có những suy nghĩ riêng về anh bạn đồng nghiệp, cũng là người mình luôn ngưỡng mộ bấy lâu nay. Thủy bước đến bên Linh:

- “Em thật sự nể anh!”

- “Sao lại nể anh thế?” Linh ngạc nhiên

- “Vì con người của anh. Cách cư xử của anh Linh thật khác người bình thường”.

- “Chứ trong mắt Thủy anh khác thường lắm hả?”

- “Khác lắm chứ, anh vừa tài giỏi vừa biết cách cư xử. Nói chung anh Linh là người tuyệt vời, em tin không chỉ mỗi em ngưỡng mộ lối sống của anh”. Thủy cười nhẹ rồi bước đi về phòng.

Linh hiểu những lời Thủy, song anh không thấy bản thân mình có điều gì khác thường, anh chỉ làm theo những gì con tim mách bảo. Đó thật sự là những gì lương tâm của một

thầy thuốc nên làm, Linh cảm nhận được sự thiêng liêng từ nghề nghiệp của mình, anh luôn tự hào khi trở thành một bác sĩ để cống hiến giúp đời. Linh càng tự hào về bản thân bao nhiêu thì như có một động lực bên trong thôi thúc anh phải làm điều gì đó mà chính anh cũng chưa nhận ra. Anh đứng dậy bước đến bàn làm việc, anh nhìn vào lọ thuốc chứa tế bào virus, lấy ra một viên định bỏ vào miệng thì Bảo bước tới nắm lấy tay Linh, Bảo quát:

- “Cậu đang làm cái gì thế hả?”

- “Giờ chỉ còn cách này thôi anh à. Tự mình phải thử nghiệm mới dám bảo người khác nghe theo”.

- “Cậu điên rồi, muốn chết à?”

- “Anh cứ để em thử, không sao đâu mà. Thuốc nam của Thủy có thể làm giảm triệu chứng và nguy cơ lây lan. Uống xong em sẽ khăn gói vào nhà văn hóa ở không làm liên lụy đến mọi người đâu”.

- “Thằng điên, ai cho mày làm vậy hả? Mày không trân quý bản thân thì còn ai thương mày hả Linh?” Bảo bức xúc tột cùng phải buông ra những lời thô bạo.

Nghe tiếng cụng cái lớn, Thủy mở cửa phòng bước ra:

- “Có chuyện gì vậy hai anh? Các anh không nghỉ trưa à?”

- “Đấy em xem đi, xem vị bác sĩ tài đức của chúng ta đang làm gì kia?”

Nhìn viên thuốc trên tay Linh, Thủy dường hiểu ra mọi chuyện, cô nói:

- “Sao anh ngốc vậy hả anh Linh? Ở đây ai cũng nóng ruột cũng mong muốn nhanh có thuốc chữa bệnh cho mọi người, nhưng anh có nghĩ đến hậu quả của việc anh sắp làm hay không?”

- “Anh hiểu nhưng anh không còn cách khác, từ đầu anh muốn dẫn thân, muốn đi vào trong vùng nguy hiểm, nhưng đến hiện tại anh vẫn thấy chưa đủ, dường như có thứ gì đó vô hình thúc giục anh...” Linh bật khóc.

Thủy ôm anh vào lòng, cô an ủi:

- “Em và anh Bảo rất thương anh, lúc này nhìn cảnh anh cúi gập người xuống xin lỗi họ mặc dù là họ đang vô lí với mình chúng em mới thấy cái tâm thật sự của anh. Lúc đó em xúc động lắm anh biết không? Em ước mình có thể được là một phần của anh thì hay biết mấy!”

- “Em không cần ước trở thành con người bất lực đâu”.

- “Sao anh lại nói thế? Trong mắt em và anh Bảo anh luôn là số 1”.

- “Cảm ơn hai người đã đồng hành cùng anh và thấu hiểu cho anh, mặc dù có những lúc anh luôn đưa ra những quyết định khác người và không chịu nghe lời ai”.

Linh vẫn ôm Thủy, anh nhìn lên thấy Bảo không để ý liền đưa viên thuốc chứa độc vào miệng nuốt trọn, rồi lập tức đẩy Thủy ra xa.

- “Xin lỗi mọi người nhưng lần này Linh xin phép được làm theo ý mình một lần cuối cùng”.

- “Hả? Cậu nói cái gì? Không lẽ cậu?”

- “Em xin lỗi, em sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân. Hẹn 14 ngày sau chúng ta sẽ gặp lại”.

- “Ồi anh Linh, anh thật là quá đáng với em và anh Bảo!!!”

Linh đi vào phòng thu xếp đồ đạc và không quên bóc theo viên Aroza. Thế là anh đã đem chính bản thân mình để thử nghiệm thuốc, anh còn thấy hối hận khi bản thân không làm điều đó sớm hơn mà nóng vội phát thuốc cho mọi người. Trong anh bây giờ là cả bầu trời tội lỗi. Anh bước ra khỏi nhà trọ trong sự lo lắng của hai đồng nghiệp. Bây giờ thằng Thắng đang chơi cùng thằng Tí và con Sóc trước nhà, 3 đứa nhỏ thấy chú Linh xách đồ đi khỏi liền chạy đến mà hỏi:

- “Chú Linh đi đâu vậy ạ?” Thắng hỏi.

- “Hình như chú đi luôn hả chú, chú xách đồ kia” Tí tiếp lời.

- “Không được đâu, chú Linh ở đây chơi với tụi con, bữa chú hứa bày Sóc đọc chữ mà chú chưa bày”. Tiếp theo là con Sóc nũng nịu.

Linh đứng xa tụi nhỏ một chút, anh nói:

- “Không đâu, chú có chuyện phải lên nhà văn hóa ở mấy hôm, nào xong việc chú về chơi với 3 đứa ha, ở nhà ngoan nhé!”

- “Chú hứa rồi đấy nhé, ít bữa về đi tắm suối với tụi con với bày tụi con học đó. Chú ngoéo tay đi”. Tí nói.

- “Chú hứa sẽ giữ lời mấy đứa yên tâm. Không cần móc ngoéo gì đâu, vẫn còn chú Bảo với cô Thủy ở nhà kia, nào rảnh qua chơi với cô chú cho vui”. Linh nói rồi nhìn vào căn nhà nhỏ, anh thương Thủy, rất muốn ôm cô một cái trước khi đi nhưng đó chỉ là mong ước, anh không thể đến gần cô một milimet nào, anh biết lần này đi có thể trở về hay không còn tùy thuộc vào vận mệnh mà bản thân không thể nào kiểm soát được. Chợt Thủy nói vọng ra:

- “Sao anh không lên bệnh viện, ở trong khu cách li sẽ có người chăm sóc”.

- “Không em à, mọi người đã đủ mệt mỏi rồi, anh không muốn vì lỗi lầm của mình mà lại làm phiền đến người khác, anh sẽ tự chăm bản thân thật tốt. Có mang theo nắm lá của em này!”

Anh nở nụ cười rồi cất bước tiến về phía đầu làng. Ba đứa trẻ nhìn theo dấu chân vị bác sĩ ngày càng xa xăm. Chúng cũng buồn khi phải chia tay idol của mình một thời gian.

Thắng hôm nay ăn cơm cùng nhà Tí, chị Ngọc lên tận chợ huyện bán đồ nên gửi con sang bên chị Loan. Sáng chị Loan đi chợ nấu ăn tươm tất để đầy rồi chị mới đi làm, trưa mấy cha con chỉ cần hâm lại thức ăn. Mấy đứa trẻ vừa ăn cơm vừa kể chuyện chú Linh cho cha nó nghe, anh Phúc vừa thương vừa xót vị bác sĩ trẻ. Anh bảo với sắp nhỏ:

- “Sau ni mấy đứa phải noi gương chú Linh nghe chưa, ba chưa thấy ai giỏi hơn chú ấy mà còn tội nữa”.

- “Dạ ba! Nhưng mà tại rằng chú nó phải làm rứa?” Tí hỏi.

- “Vì chú ấy sống có tâm, chú làm mọi việc cho dân làng mình”.

- “Con nghe nói thuốc của chú Linh làm thằng Quân chết hả chú?” Thắng hỏi.

- “Không đâu con, do thằng Quân hẳn bị bệnh thôi, con virus ni nguy hiểm rứa có thần dược cũng chịu thua, ai xui thì dính thôi”.

- “Nhưng tại rằng mấy người khác chửi chú ấy quá trời?”

- “Do bà con mình bị mất bình tĩnh quá, còn chú Linh thì thương bà con nên muốn mọi người sớm được dùng thuốc rồi mới ra có sự như ri”.

- “Dạ tụi con hiểu rồi, chú Linh là người tốt”. Tí đáp.

- “Ừ đúng rồi, thôi mấy đứa ăn cơm đi”.

Linh vừa bước chân vào cổng nhà văn hóa, mở cánh cửa chính ra anh đặt đồ đạc xuống dưới đất, Linh biết đây là quãng thời gian khó khăn đối với mình, nhưng anh nghĩ nếu bản thân không ở trong vị trí của người bệnh thì sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác ấy, không thể có động lực để chế tạo ra thuốc chữa bệnh. Anh thần thờ ngồi xuống chiếc ghế nơi mình và Bảo từng làm cùng nhau, nhìn phía đối diện là chiếc bảng meca, anh thấy hình ảnh của Thủy ở đây, mỗi ngày Thủy đều ghi lại tất cả dữ liệu thu thập được lên bảng, sau đó mọi người cùng phân tích, mà người chịu trách nhiệm chính đứng ra trình bày, báo cáo và tổng hợp chính là cô gái bé nhỏ này. Anh nhận ra bóng dáng cô gái đáng yêu, vui vẻ và lạc quan, đó là liều thuốc tinh thần bổ ích cho cả hai anh chàng mỗi ngày. Mãi thần thờ Linh không nghe thấy điện thoại rung rất nhiều lần, cầm máy lên xem, thì ra

là mẹ anh gọi từ phương xa. Linh giật mình nhận ra hình như lâu rồi mình không gọi về hỏi thăm gia đình. Anh bắt máy:

- “Dạ con nghe đây mẹ!”

- “Con khỏe không? Sao mấy nay không thấy con gọi, bố mẹ lo quá nên gọi con này, dạo này bận lắm hả con yêu?”

Nghe giọng nói thân thương ấm áp, Linh xúc động nhưng cố kìm nén:

- “Dạ con vẫn khỏe, dạo này việc cũng hơi nhiều mẹ ạ. Con nhớ bố mẹ và mọi người nhiều lắm!”

- “Thế giờ con đang làm gì đấy?”

- “Dạ con đang ngồi nghỉ ngơi tí thôi mẹ. Còn mẹ thì sao? Bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ?”

- “Bố mẹ vẫn khỏe thương con. Nhưng mà không biết sao 2 hôm nay mẹ thấy khó ở trong người, kiểu bồn chồn không yên ấy. Mẹ nghe báo đài nói tình hình bệnh dịch chỗ con đang làm tăng nhanh lắm hả?”

- “Dạ tình hình cũng đang căng thẳng vậy, nhưng mà mẹ yên tâm con sắp chế ra thuốc rồi!”

- “Ôi trời, vậy con trai mẹ ở đó nguy hiểm quá, con nhớ cẩn thận giữ gìn sức khỏe là nhất nghe, con có gì là bố mẹ không sống nổi đâu! Thuốc thì thuốc nhưng chế ra chưa biết thế nào, mình phải tự đề kháng trước cho cơ thể, ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, không có ý lại rồi làm quá sức nghe chưa?”

Nghe đến đây Linh không thể kìm nén được cảm xúc, anh bật khóc, nghe tiếng hức hức trong điện thoại, mẹ anh lại tiếp:

- “Sao thế con trai? Con có bị sao không đấy?”

- “Dạ con không sao ạ, tại con nhớ bố mẹ quá, nghe mẹ nói những lời ấy làm con thấy hơi tủi thân, con cũng tự trách mình mãi làm mà quên đi bố mẹ, con...con...” Anh hức hức...

- “Con nói làm mẹ khóc theo đây, mới mà cũng gần nửa năm xa con trai rồi ít chi. Ngày con nói con được cử về chữa dịch bệnh là mẹ không ngủ được, mẹ khóc suốt nhưng không dám nói cho con biết, may có bố với cái Nguyên bên cạnh chứ mẹ không biết làm sao nữa”.

- “Con trai đã 30 tuổi đầu mà vẫn làm bố mẹ lo lắng, con bất hiếu quá. Con xin lỗi bố mẹ!”

- “Con không nghe câu :Con dù lớn vẫn là con của mẹ hả? Đi suốt đời lòng mẹ vẫn theo con. Mẹ dù già vẫn thương con 80 đây thôi. Bố mẹ, cái Nguyễn với mấy chú thím bên đây nhớ con lắm, nhớ những buổi tiệc thịt nướng ngoài trời, cả gia đình sum họp không thiếu ai. Thế mà giờ...” Cô cũng bật khóc.

- “Con sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ sớm để sang thăm mọi người, con hứa đó! Mà có bố đó không? Mẹ cho con gặp bố với...”

- “Có con à, bố con ngồi bên mẹ đây. Con nó gặp ông này...”

- “Alo! Con ở đó giữ sức khỏe nghe, nhớ tự chăm sóc mình chu đáo, mình khỏe mới giúp người khác được”. Đó là những lời dặn dò ngắn gọn nhưng đầy chân thành của người làm cha.

- “Dạ con biết rồi ạ. Gia đình mình bên đó cũng giữ sức khỏe nhé. Bố thay con chăm sóc mẹ với ạ. Được nghe giọng bố dù chỉ 1 câu nhưng con cũng thấy ấm lòng rồi. Cái Nguyễn nay có đi học không ạ?”

- “Hôm nay nó được nghỉ nhưng đi ra ngoài với bạn rồi con, anh em nhớ lâu lâu liên lạc với nhau chứ hôm bữa bố nghe Nguyễn nói nó buồn gì con đó, hình như con không trả lời tin nhắn nó hả?”

- “À dạ tại hôm bữa nó nhắn tin khuya quá, con làm mệt cái đi ngủ luôn, xong rồi hôm sau lại tắt bật nên quên, hình như cũng vài ngày rồi. Ôi anh trai này thật tắt trách!”

- “Ồi, không có gì đâu, nó thương anh hai nên mới giận, con tranh thủ gọi hỏi thăm em vài câu nghe!”

- “Dạ bố, xong con gọi liền đây, cũng sắp tới sinh nhật con bé rồi”.

- “Ừm con nhớ ngày chúc nó câu là tốt rồi”.

- “Dạ, thôi bố mẹ nghỉ ngơi đi nhé, con gọi Nguyễn tí rồi vào làm việc nữa. Hôm sau con gọi lại, bố mẹ nhớ giữ sức khỏe, con nhớ mọi người nhiều!”

Anh tắt máy rồi lập tức gọi cho cô em gái, cái Nguyễn mấy hôm nữa là vừa đủ 18 tuổi.

- “Alo!” Nguyễn bắt máy.

- “Bé hả? Anh hai này, hôm trước anh hai bận quá nên chưa trả lời bé được. Nay anh hai gọi lại nè, cho anh xin lỗi nhé!”

- “Dạ anh bận thì thôi không cần gọi đâu anh”.

- “Đừng giận anh hai mà, anh mới nói chuyện với bố mẹ. Thấy thương bố mẹ ghê, em ở đó nhớ chăm sóc bố mẹ thay anh hai nhé!”

- “Em biết rồi, chuyện nó anh không phải lo. Mà anh gọi em chỉ để nói vậy thôi đó hở?”
- “Đâu có, anh xin lỗi em rồi còn gì, mà hình như bé chưa nhận lời xin lỗi của anh nên anh đâu dám nói tiếp”
- “Thế anh dắt về đây cho em bà chị dâu tâm sự, đi mua sắm, đi làm đẹp với em đi rồi em tha lỗi cho”.
- “Haha, em cứ yên tâm, sau đợt công tác này anh sẽ về bên thăm gia đình, nếu được thì anh cho biết chị dâu, nhưng anh không hứa trước được, vì anh không biết người ta có thương anh không nữa” Linh cười.
- “Ừa anh nói gì kì thế? Sao lại không biết họ có thương hay không nhỉ? Thế rốt cuộc anh có bỏ hay chưa?”
- “Tạm thời thì gọi là chưa chính thức nhưng đã có người trong lòng đó em”.
- “Ôi chao, thiệt hông đó trời, tính đùa anh hai tí mà xem ra ả lần này không làm khó được anh như mấy hồi rồi. Tui hóng quá đy!!!”
- “Thôi, nói tới đó thôi mà đừng có kể gì cho bố mẹ hay ai biết nghe chưa, vì chưa chính thức nên anh không dám nói trước”.
- “Dạ bé biết rồi anh!” Con bé tủm tủm cười.
- “À, còn 3 hôm nữa em tới tròn 18 tuổi rồi nha, lớn rồi đấy. Thích gì nói anh hai, anh tặng cho”.
- “Woa!!! Công nhận có anh hai sướng ghê. Vậy coi như em chấp nhận lời xin lỗi này. Còn thích gì tạm thời chưa nghĩ ra, nào nghĩ ra em sẽ nhắn tin cho”.
- “Áy chà chà, giờ mới chịu chấp nhận lời xin lỗi hả? Anh tưởng em tha lỗi cho anh khi nãy kia rồi!”
- “Xí, làm gì mà dễ thế, nào chính thức mới tính. Haha”
- “Rồi rồi kiêu chi tôi cũng thua cô. Nhớ thích gì thì nhắn anh, chứ nhắn trể mất quyền lợi ránh chịu. Giờ anh phải vào làm việc rồi. Nào rảnh anh gọi lại nhé!”
- “Dạ, thế anh làm việc đi, em cũng ngồi với bạn chút rồi về, anh ở đó nhớ giữ gìn sức khỏe nha, em đọc báo cũng nghe tình hình căng thẳng lắm”.
- “Ừm anh biết rồi em, anh không sao. Em cũng giữ sức khỏe nhé. Bye em!”
- “Bye anh hai!”

Linh tắt máy, anh lấy ngay viên thuốc do chính tay mình và các cộng sự chế tạo đưa vào miệng và nuốt trọn. Nếu thuốc hoạt động đúng với lý thuyết thì trong vòng 72 giờ sau khi nhiễm virus, người bệnh được dùng thuốc thì những triệu chứng xuất hiện chỉ còn là bệnh cảm thường và sẽ khỏi sau năm đến bảy ngày, vì thuốc tạo ra kháng thể chống lại virus. Anh uống thuốc xong, tự cho mình chút thời gian nghỉ ngơi. Anh nằm trên chiếc ghế dài và thiếp đi lúc nào không hay. Ở nhà, Bảo và Thủy hết lòng lo lắng cho Linh, cả hai đều muốn đến chăm sóc nhưng họ thừa biết Linh không hề muốn sự có mặt của họ. Thủy cầm điện thoại, rất muốn gọi cho anh một cuộc, cô đôi ba lần soạn tin nhắn nhưng không gửi đi. Cô quyết định tối nay mới gọi nói chuyện với anh, cả 2 không dám làm phiền đến Linh, sợ dĩ họ có thể hòa hợp được với nhau hoàn toàn là do hiểu tính mỗi người. Bảo và Thủy thừa hiểu con người Linh, anh ta muốn ở một mình, muốn yên tĩnh mỗi lúc bất lực, nhưng trong trường hợp này, hai người bạn không thể nào ngưng lo lắng cho Linh. Bảo có điện thoại, là vợ anh gọi, anh nhắc máy:

-“ Alo em, anh nghe đây!”

- “Anh khỏe không? Công việc tiến triển tới đâu rồi ạ? Thuốc bao giờ mới được phổ biến vậy anh? Em lo cho anh quá!”

Trước hàng loạt câu hỏi từ vợ, Bảo chỉ trả lời bằng cách thể hiện sự quan tâm tới hai mẹ con:

- “Anh vẫn ổn em yêu à. Mẹ con ở nhà có gì vui không? Kể bố nghe với nào!”

- “Không có gì ngoài việc nhớ bố”. Một giọng nói trong trẻo vang lên ở đầu giây bên kia, không ai khác là cô con gái bé nhỏ của anh.

- “Gạo bé nhỏ của bố, bao lâu rồi chưa được ôm Gạo nhỉ, ráng đợi thời gian nữa bố về đất Gạo đi chơi nhé. Bố có mua quà cho Gạo nữa đấy!”

- “Bố hứa rồi đó!”

- “Rồi bố hứa, mẹ Gạo dạo này chắc vất vả hơn. Anh xin lỗi vì không phụ em được gì”.

- “Sao anh lại nói thế, em có vất vả gì đâu. Ngày em gửi Gạo ở nhà ngoại, chiều đi làm về thì đón con bé, tối hai mẹ con ăn uống rồi thủ thủ với nhau thôi chứ làm gì đâu. Có bữa ngoại với mấy cậu còn giữ lại ăn cơm, thế là tối về khỏi nấu”.

- “Hai mẹ con khỏe và vui là bố an tâm rồi”.

- “Mẹ chỉ lo cho bố thôi, ở giữa tâm dịch nguy hiểm quá, nói thật không đêm nào em không nghĩ đến anh. Con ngủ rồi nhưng em cứ trằn trọc mãi không sao ngủ được”.

- “Anh không sao, anh vẫn khỏe mạnh mà. Ở đây ai cũng thân thiện và nhiệt tình, tạo mọi điều kiện để bọn anh làm việc, công sự thì có tâm và vô cùng ăn ý, sắp có thành quả rồi mẹ Gạo à!”

- “Vậy tốt rồi, mau mau về với mẹ con em nhé. Nhớ anh nhiều lắm!”

- “Con nhớ bố!”

- “Chắc chắn sẽ về rồi, có điều dạo này bố bận nhiều hơn chút nên thời gian hỏi thăm hai mẹ con sẽ bị bó hẹp lại, mẹ con đừng buồn bố nhé, có thời gian rảnh bố sẽ gọi về. Bố hứa là sẽ hoàn thành tốt công việc để về với hai mẹ con!”

- “Dạ, mẹ con em hiểu rồi. Mẹ con em rất mong sớm gặp bố Gạo!”

- “Hi, giờ thì bố phải vào làm việc rồi, xong việc bố gọi nhé, hai mẹ con nghỉ ngơi đi nha!”

- “Dạ, bye bố Gạo, mẹ và Gạo yêu bố!”

- “Yêu hai mẹ con!”

Tút tut....

Nghe Bảo nói chuyện với vợ con, Thủy đem lòng ngưỡng mộ:

- “Anh Bảo thật có một gia đình hạnh phúc!”

Bảo cười đáp:

- “Đúng rồi em à, cô ấy là một người phụ nữ tuyệt vời, nhờ cô ấy chu toàn mọi việc trong nhà mà anh có cơ hội phát triển sự nghiệp. Anh nợ cô ấy nhiều!”

- “Sao anh không nói đến tình trạng của mình?”

- “Nếu là em thì em có kể với gia đình hay không?”

- “Dạ dù rất muốn được chia sẻ nhưng em sẽ không kể, em không muốn mọi người lo lắng”.

- “Chúng ta giống nhau”.

...

Bảo ngừng lúc lại nói tiếp:

- “Vợ anh chăm sóc gia đình vất vả rồi, anh không muốn mình trở thành gánh nặng cho cô ấy, hơn nữa Gạo còn nhỏ kể ra nó cũng hiểu gì đâu. Còn bố mẹ anh cũng lớn tuổi rồi,

ai lại làm ông bà lo lắng chứ. Nói mới nhớ anh chưa gọi hỏi thăm ông bà nữa, thôi anh vào trong gọi tiếp xíu đã”.

- “Dạ anh!”

Lời của Bảo làm Thủy nhớ đến gia đình. Ngược với hai anh trai, Thủy là cô gái sống tình cảm nên hầu như không có ngày nào cô không gọi về nhà tâm sự với bố mẹ. Nhưng chuyện khó khăn này xảy đến, cô không muốn họ lo lắng. Bố Thủy mất sớm, mẹ đi bước nữa nên người mà cô gọi là bố bây giờ thực chất chỉ là bố dượng, nhưng ông rất thương cô. Thủy còn hai người em trai cùng mẹ khác cha vẫn đang đi học. Cô sống rất vui vẻ và hòa thuận với gia đình mới của mẹ, mẹ cô vì thế cũng an lòng phần nào. Nghĩ một hồi cô cũng nhắc điện thoại lên, nhưng lần này người cô muốn nói chuyện lại là nhỏ bạn thân chung phòng ngày xưa.

Tút tut... Đầu giây bên kia cất giọng:

- “Alo, tao nghe nè!”

- “Liên hả, mày rảnh hông, tám chút!”

- “Ồi, tao cũng vừa xong việc, mày có chuyện gì tâm sự hả?”

- “Ồi, mà tao cũng không biết có nên kể không nữa...”

- “Ồi trời, phiền phức quá, tao với mày mà cũng nói câu đó nữa à. Có gì nói, mau!”

- “Chuyện là thế này:....”

- “....”

Thủy kể hết tất cả mọi chuyện xảy ra trong thời gian gần đây cho Liên nghe.

Liên an ủi bạn:

- “Tao hiểu rồi, mày đừng lo lắng quá, tao tin anh bác sĩ ấy sẽ tai qua nạn khỏi thôi, người tốt sẽ được trời phù hộ. Rồi nhất định sẽ chế ra thuốc hoặc vắc xin gì đó cứu hết tất cả mọi người. Ngày về đây tao dắt mày đi gặp anh này cung hết sức luôn ấy”.

- “Thôi đi bà cô, tôi không có chút tâm trạng nào đây, ở đó mà giới với chả thiệp”.

- “Chậc, trêu chút cho mày vui lên thôi. Đừng buồn nữa, chuyện gì cũng có cách giải quyết cả. Hãy nhớ đến thời điểm khó khăn nhất của mày trước đây, mày sẽ đủ động lực để bước tiếp”.

- “Cảm ơn mày, đúng là chỉ có Liên mới hiểu Thủy thôi. Tao không dám kể cho nhà nghe nhưng chỉ kể với mình mày thôi đấy, mày nhớ đừng nói với ai nghe!”

- “Khổ quá tôi biết rồi, giữ bí mật cho bạn nè!”

- “Thế mới là bạn tốt chứ, yêu...”

Tối đó, chị Ngọc đã được nghe kể hết mọi sự việc trong ngày hôm nay, chị tức tốc chạy sang hỏi Thủy và Bảo. Thấy chị Ngọc đứng trước cửa, hai bác sĩ đã hiểu lí do chị ở đây. Thường ngày, chị quý nhất là Linh, Linh còn hay chơi với Thắng và bày cu cậu học chữ, có gì ngon chị cũng mang sang cho 3 người. Nay nghe chuyện này chị vô cùng bàng hoàng và không tin nổi vào tai mình, chị muốn nghe từ chính miệng những người trong cuộc.

- “Có chuyện gì mà bác sĩ Linh bỏ đi vậy?” Chị hỏi.

- “Dạ, anh ấy vì quá nóng lòng muốn cứu người nên đã tự mình đưa virus vào người để thử nghiệm thuốc. Anh không muốn lây lan cho mọi người nên khăn gói vào nhà văn hóa cách li rồi ạ!”

- “Ôi trời, sao cậu ấy lại làm chuyện ngốc như vậy chứ? Bộ hết cách hay sao?”

- “Cách thì không phải hết nhưng tạm thời chưa nghĩ ra, Linh bảo đó là cách tốt nhất lúc này”. Bảo nói.

- “Thế sao hai người không ngăn chú ấy lại?”

- “Chúng em có ngăn đấy chứ, nhưng cậu ấy nhân lúc chúng em không để ý đã lấy viên thuốc có chứa tế bào virus uống vào”.

- “Thế giờ cậu ấy ở trong kia một mình hay sao?”

- “Đúng vậy”

Chị Ngọc quay đi, chị có vẻ rất đau lòng khi nghe tin Linh vì cứu người mà quên cả bản thân. Sáng hôm sau, chị dậy thật sớm nấu cháo mang ra nhà văn hóa cho Linh. Đến nơi chị gõ cửa, bên trong là tiếng Linh vọng ra:

- “Ai vậy ạ?”

- “Là chị Ngọc đây, Linh mở cửa cho chị với”

- “Ôi chị đến đây làm gì ạ? Chắc chị đã biết chuyện rồi, chị không nên đến đây, lỡ có chuyện gì thì khổ”.

- “Biết khổ sao cậu còn hành động như thế hả? Bộ cậu tính làm anh hùng cứu thế giới hay chi?”

- “Không đâu chị ạ, em chỉ làm những việc mà em cần làm thôi, em không sao cả”.

- “Giờ cả làng hầu như biết chuyện hết rồi đó, chuẩn bị họ kéo tới đây cho xem, em rồi lại sẽ mệt”.

- “Dù họ biết cũng không đến đâu chị ơi, phần họ đang ghét em phần họ sợ chết mà”.

- “Được rồi, nhưng em mở cửa cho chị đi, chị không sợ chết”

- “Dạ không được đâu chị, chị không sợ nhưng thằng Thắng với mọi người trong làng thì sợ, thôi chị đi về đi. Em đã uống thuốc kháng, hiện tại không có triệu chứng bất thường, tí nữa em làm việc”.

- “Thế rồi em ăn uống sao?”

- “Em có đặt họ nấu riêng, tới bữa họ mang đồ ăn tới trước cửa, em chỉ cần chuyển khoản tiền”.

- “Thôi được rồi, chị sẽ không làm phiền em, nhưng em nghe chị nói này, từ nay đừng đặt đồ ăn nữa, hàng quán người ta nấu không đảm bảo đâu. Chị sẽ mang thức ăn cho em mỗi ngày. Sáng nay chị có nấu cháo bò, chị để trước cửa chút xíu em lấy ăn nhé, giờ chị về đi bán đã”.

- “Nhưng như vậy thì phiền chị quá, chị bận rộn thế cơ mà”.

- “Không có phiền gì hết, bình thường chị vẫn lo cơm nước cho thằng Thắng, nay chị thêm có cái chén với đôi đũa thôi, chị đi làm tiện đường mang ra là được. Cứ quyết định vậy đi, chị về đây, nhớ ăn sáng đây!”

- “Dạ em cảm ơn chị nhiều lắm!”

Chị Ngọc vừa bước ra khỏi nhà văn hóa thì Thủy đến, cô cất tiếng gọi:

- “Anh Linh ơi, em Thủy đây, anh sao rồi?”

- “Thủy đến đây làm gì thế em, anh vẫn ổn”.

Nhìn thấy hộp cháo trước cửa, Thủy biết là của ai. Cô hỏi:

- “Chị Ngọc mới đến đây hả anh?”

- “Ồi em!”

- “Thì ra có người quan tâm đến anh trước cả em, em tệ thật!”

- “Kìa sao lại nói thế, anh không sao mà, vài hôm anh lại về với hai người”

- “Em có mang cho anh ít vật dụng cá nhân và ít đồ ăn này. Hôm qua anh đi vội quá hình như còn sót mấy thứ cần thiết”.

- “Cảm ơn Thủy nhé, anh lụp chụp quá, đúng là định gọi em mang qua cho anh ít đồ đấy”.

- “ Dạ vâng...”

- “ Nếu không có chuyện gì khác thì em về đi nhé, đừng bỏ lỡ thời gian quý báu. Anh cũng bắt tay vào việc đây. Có gì mình trao đổi qua zalo và mail nhé!”

- “ Dạ vâng!”

Cô quay đi nhưng lòng ngập ngừng, cô quay lại:

- “Anh Linh ơi...”

- “Sao thế em?”

- “Em...em...”

- “Em bị làm sao hả? Có chuyện gì vậy?”

- “À, dạ thôi không có gì ạ. Thôi em về đây!”

Cô chạy một mạch ra khỏi cổng nhà văn hóa, Linh đưa mắt nhìn theo qua cửa sổ, dường như anh cũng có điều gì muốn nói nhưng không thành lời. Anh nhớ Thủy, muốn gọi cô trở lại, muốn nói chuyện với cô, nhưng đành bất lực.

Chuyện của Linh đã đến tai mọi người trong làng, sáng ấy bác Tính và một số người dân kéo đến nhà văn hóa để hỏi thăm tình hình của Linh. Họ bày tỏ sự ân hận khi đã buông lời trách cứ anh. Linh bỏ qua tất cả, điều anh mong muốn nhất lúc này là tất cả mọi người đều được bình an. Cả làng không biết làm gì ngoài việc chúc anh bình an vượt qua tình cảnh khó khăn. Anh Phúc bước ra nói to:

- “Bác sĩ Linh vừa có tài vừa có tâm, phải mau khỏi bệnh để còn điều chế thuốc giúp đỡ bà con, dân làng chúng tôi còn chưa được ăn uống no say với cậu bữa mô. Hẹn cậu một ngày sau dịch nhất định không say không về”.

Những lời nói có phần chất phát của những người dân lao động khiến Linh vô cùng xúc động, Linh càng ô-m quyết tâm phải chiến thắng virus trong cuộc đua lần này.

Từ ngày đi cách li, mỗi ngày chị Ngọc và Thủy đều thay phiên nhau sang thăm và mang thức ăn cho Linh. Anh dặn Thủy đừng báo cáo tình trạng của anh cho cấp trên biết, cũng trong thời gian này, anh làm ít việc hơn thay vào đó anh dành thời gian gọi cho gia đình và bạn bè, nói chuyện hỏi thăm sức khỏe họ. Linh cảm thấy khoảng thời gian sống chậm này cũng có ý nghĩa riêng của nó. Trong vòng năm ngày đầu, anh hoàn toàn không có triệu chứng gì. Nhưng đến ngày thứ sáu, anh bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, lưỡi mất vị giác, đau đầu và hơi khó thở. Đến ngày 7, anh sốt 39 độ vẫn không cho người khác biết, anh

muốn theo dõi tác dụng của thuốc Aroza, đây có thể là những dấu hiệu của con cảm cúm hoặc cũng có thể là virus nguy hiểm đang hoạt động trong cơ thể anh. Anh muốn đem tính mạng của mình ra đặt cược với ông trời chăng? Ngày 8, anh vẫn sốt li bì không thể ăn uống được gì, anh ho nhiều hơn. Qua ngày 9 anh vật vã với combo ho, sốt, đau đầu, nôn mửa, cơ thể khó chịu đến nỗi anh không thể làm gì đi, đứng, nằm, ngồi đều không đau nhứt rất khó chịu. Anh đã trải qua 24 giờ với cơn ác mộng như thế! Nhưng đến ngày thứ 10 anh đã hết sốt tuy vẫn còn ho và đau đầu, thân thể mệt mỏi như người suy nhược do làm việc quá sức. Vẫn cố gắng gượng ăn chút bún chị Ngọc mang lúc sáng. Hai ngày vừa rồi mặc dù không thể ăn uống được gì nhưng Linh lại cảm thấy có một nguồn sinh lực mạnh mẽ trở dậy trong anh, tâm trí anh ngộ ra được nhiều điều mà trước đây chưa bao giờ anh nghĩ tới. Dù lưỡi chưa hoàn toàn lấy lại vị giác nhưng anh đã có thể nuốt thức ăn mà không thấy đau ở cổ họng, đây là một tiến triển tốt. Anh không còn khó thở, cảm thấy cơ thể nhẹ tênh như vừa được trải qua một cuộc thanh lọc gian nan. Anh lên mạng tra được một số phương pháp chữa lành hỗ trợ, anh bắt đầu tập thiền. Ngày đầu ngồi thiền Linh cảm thấy vô cùng khó chịu, mới có năm phút đã vùng vẫy, tâm không yên, thêm vào việc tê chân đau lưng. Đến với thiền anh như đứa trẻ mới tập ngồi tập đi.

Ngày thứ 11, các triệu chứng đã đỡ hơn trước, anh cố gắng dậy làm việc. Mấy hôm rồi anh không nói chuyện với mọi người. Thậm chí Thủy gọi mấy cuộc anh đều không nghe, chỉ nhắn lại vài tin là cần nghỉ ngơi. Chị Ngọc cũng hay sang hỏi thăm tình hình thế nào, anh trả lời hơi mệt nhưng vẫn ổn. Anh cố gắng gượng để vượt qua tất cả, thà chịu nỗi đau, sự cô đơn một mình cũng không muốn phiền đến người khác. Nhưng Linh may mắn hơn người khác là anh có đầy đủ kiến thức và trang thiết bị cần thiết, thêm vào đó là số mệnh anh vẫn còn lớn. Anh thiền đã được 3 ngày, khả năng định tâm vẫn chưa có tiến triển nhưng anh vẫn quyết tâm dành thời gian lắng tâm dù chỉ là năm, mười phút mỗi ngày. Đạo gần đây anh cũng cố gắng đi ngủ sớm, ăn uống cũng đỡ hơn xưa, chị Ngọc nấu ăn rất ngon và còn chu đáo hết sức. Ngoài món chính chị còn chuẩn bị thêm sữa, bánh, trái cây cho anh ăn vặt. Không những vậy, Thủy cũng thường xuyên mang đồ ăn đến, thăm hỏi và nói chuyện với anh, dù chỉ là mấy câu thông qua cánh cửa gỗ nhưng như vậy với anh đã thật rất ý nghĩa. Bà con trong làng cũng thương anh, họ mang đồ ăn uống sang, chị Loan còn mang cho anh hai bộ quần áo do xưởng chị may, chị bảo đó là hàng xuất khẩu nhưng nhà xưởng để phòng lại vài bộ. Chị Loan nấu chè bưởi mang qua, Linh ăn rất ngon miệng, hình như lâu rồi anh chưa được ăn ngon như thế. Dù là chén chè nhỏ nhưng nó thấm đượm tình người, anh rất cảm động với tình cảm của bà con nơi đây. Anh ăn đã biết ngon, đó là dấu hiệu nhận biết Linh đã vượt qua kiếp nạn. Ngày thứ 12, trên tay anh cầm sẵn bộ test nhanh virus, mặc dù khá tự tin về tình trạng của mình nhưng anh vẫn thấy hồi hộp. Cách đây 10 ngày, anh cũng cầm trên tay bộ test này, kết quả trả về dương tính với virus, giờ đây lại một lần nữa anh tự lấy dịch vòm họng của mình, cảm giác không khác lần đầu tiên là mấy. Và không ngoài dự đoán, trái ngược lần trước, lần

này anh đã hoàn toàn khỏi bệnh với kết quả âm tính. Anh vui mừng khôn xiết nhưng chưa dám trở về, anh muốn đợi thêm 1 đến 2 ngày để hoàn toàn khỏe mạnh. Thủy đến thăm anh, từ cửa sổ chàng trai đưa đôi bàn tay ra nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô gái, Thủy bất ngờ:

- “Anh Linh, anh không sao đó chứ!”

- “Theo em thì anh làm sao nào?”

- “Em..em.. anh không bị nhiễm bệnh hả?”

- “À, tất nhiên là có, nhưng chuyện đó không quan trọng nữa em à!”

- “Sao lại không quan trọng, tình trạng anh sao rồi? Anh biết không, mấy hôm nay em cảm thấy bất an trong người, tự nhiên em lo cho anh lắm, muốn đến thăm anh nhưng anh bảo là anh cần nghỉ ngơi không muốn nói chuyện, thêm vào đạo nầy cấp trên tạo áp lực quá, em với anh Bảo xoay không xuể luôn. Nhưng anh phải cho em biết tình hình anh mấy hôm nay”

- “ Anh biết rồi, mai một về anh sẽ kể hết cho em nghe những gì anh đã trải qua, đúng là có từng trải mới hiểu được cảm giác của người bệnh. Mà thôi không sao đâu, anh cho em xem cái này”. Nói rồi Linh đưa cho Thủy que test virus, Thủy xem xong vui mừng khôn xiết:

- “Em biết mà, ở hiền gặp lành. Người tốt như anh Linh sẽ tai qua nạn khỏi. Anh không sao rồi, anh mở cửa chính ra đi, để em vào xem anh thế nào”

- “Hi, để 2 hôm nữa anh mở cửa ra về luôn, bữa giờ đóng mãi giờ mở ra cũng lười, sợ người ta đi ngang qua nhìn thấy họ lại vào. Mình nói chuyện qua cánh cửa sổ này cũng được nè, với anh vẫn chưa bình phục hoàn toàn. Mà Thủy này, em có biết mấy ngày qua anh nghĩ gì không?”

- “ Dạ em không biết, chắc là anh nghĩ về gia đình, bạn bè, mọi người, nghĩ về mạng sống của mình...”

- “Em nói đúng nhưng còn thiếu điều mà anh nghĩ đến nhất!”

- “Là gì vậy anh?”

- “Là em đó!”

- “Em???”

- “Đúng vậy, những ngày qua anh rất nhớ Thủy nhưng không biết làm cách nào, liên lạc quá nhiều sẽ khiến Thủy lo lắng và mất thời gian làm việc của cả hai. Nhưng không khi nào anh không nghĩ đến Thủy. Hôm nay được cầm tay em khiến anh giải tỏa phần nào

nỗi nhớ này”. Nói rồi anh cầm tay Thủy áp lên mặt và đặt lên bàn tay ấy một nụ hôn nhẹ nhàng. Anh nói tiếp:

- “Thấy chiếc vòng trên tay em anh vui lắm biết không?”

Thủy bật khóc:

- “Em chưa từng tháo nó. Em có chuẩn bị cho anh một món quà đợi ngày anh trở về đó. Mới đây cũng sắp hết 2 tuần xa anh rồi. Em cũng nhớ anh nhiều!”

Cả hai nhìn nhau một lúc, nở nụ cười nhẹ nhưng mỗi người đều nở hoa trong lòng. Linh bảo:

- “Hai ngày nữa sẽ được về, thời gian vừa rồi anh có ngộ ra nhiều thứ hay ho lắm. Trong nghiên cứu cũng thấy được vài nguyên lí quan trọng và đặc biệt là phát hiện ra một loại virus khác có những đặc tính ngược có thể trở thành kháng thể đối với con virus này”

- “Dạ vâng, mong ngày được gặp anh. Anh Bảo cũng rất nhớ anh, trong thời gian này anh làm giúp cả phần của anh nên hơi vất vả, anh ốm đi 3 kg đó”.

- “Thương anh ấy quá, đợi anh về sẽ bù đắp cho cả 2 anh em nè. Mọi người ở đây thật là có tâm, ai cũng quan tâm đem đồ tới cho anh cả. Đúng là hoạn nạn mới hiểu chân tình em à!”.

Trên đường về, Thủy ghé vào chợ mua thêm ít thức ăn ngon về nấu cho Bảo bồi bổ, sẵn tiện cô lân la hàng quán tìm mua ít đồ chay khô. Thủy rất thích ăn chay cũng như chế biến các món chay giả mặn. Từ ngày Linh đi, cô nhớ anh khôn nguôi, mỗi sáng thức dậy đều nói chuyện với chiếc vòng tay Linh tặng, mỗi tối đều ôm nó ngủ. Chiếc vòng tay như người bạn tri kỉ, vật bất khả li thân bên cạnh Thủy. Thủy đã chuẩn bị một món quà tinh thần đầy tâm huyết gửi đến Linh, cũng nói lên tình cảm mà cô dành cho anh.

Trong thời gian qua, trong làng Thanh Xuân và các vùng lân cận, số ca mắc bệnh mỗi ngày một tăng, chính quyền các cấp phải đau đầu trước loại dịch bệnh cực nguy hiểm này. Đặc biệt, virus đã có biến chủng mới nguy hiểm và lây lan mạnh hơn nhiều. Các bệnh nhân gần đây hầu như không có triệu chứng tiền nhiễm bệnh, mà chỉ khi chủ động đi làm xét nghiệm mới phát hiện, một khi phát hiện ra thì bệnh đến giai đoạn cuối khó có thể cứu vãn. Bác Tính thở dài ngao ngán mà nói rằng:

- “Trong cái làng này riết rồi giờ chẳng còn ai, tụi trẻ thì đi làm ăn xa, còn người trong làng thì cứ thay nhau mà ra đi thế này, rồi bà con chúng tôi làm sao mà sống nổi đây hả ông trời? Không lẽ vận hạn của làng Thanh Xuân tới rồi, trời muốn diệt hay răng?”

Bác Tính cho người chuẩn bị lễ cúng đưa lên tế đàn, bác làm lễ tế trời đất nhưng thực chất bác quỳ trên đây suốt 3 tiếng đồng hồ, người đàn ông khát khổ đã khóc cạn nước

mắt chỉ vì muốn mọi người được bình an. Cuối cùng bác cũng đã cất bước rời khỏi tế đàn, từng bước chân chậm chạp mà mệt mỏi, mới xuống bậc thang thứ 3 bác bỗng ngất xỉu, mọi người hoảng hốt chạy đến đỡ bác. Có vẻ bác đã kiệt sức sau một thời gian dài gồng mình. Mọi người chở bác đến bệnh viện huyện để chuyển nước và theo dõi tình hình sức khỏe. Riêng hôm bác Tính bị ngất, ở làng Thanh Xuân đã đạt mức kỉ lục với 28 ca nhiễm, cao nhất từ trước đến nay. Cái Ngân cũng không thoát khỏi vòng vây số phận. Cô gái phải di chuyển đến khu cách li của bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam. Tại đây, cô gặp bác sĩ Dương và bác sĩ Ngọc, cả hai cũng vừa may mắn thoát khỏi nanh vuốt tử thần. Hơn ai hết họ hiểu được sự nguy hiểm của căn bệnh cũng như sự cô đơn khi phải ở trong trại cách li. Một sự khủng hoảng trầm trọng trong tâm trí Ngân và các bệnh nhân nhiễm virus, ai nấy đều tưởng tượng ra những viễn cảnh thảm hại trong tương lai. Mọi thứ bây giờ đã vượt qua ngoài tầm kiểm soát của con người, số phận người dân ở đây chỉ còn phó mặc cho Thượng đế an bài!

CHƯƠNG 7: ĐỐI MẶT VỚI LỖI LÀM

Cuối cùng cũng đến ngày thứ 14, ngày mà Linh được quay trở về. Tất cả mọi người đều bất ngờ xen lẫn vui mừng khi nhìn thấy chàng trai vẫn bình an vô sự. Cánh cửa nhà văn hóa vừa được mở, Linh ngạc nhiên khi rất nhiều người đã đứng đợi sẵn ở đấy, trong đó có bác Tính, chị Ngọc, anh Bảo và Thủy. Bác Tính bước đến bày tỏ sự thán phục trước vị bác sĩ:

- “Thiệt là may mắn khi cậu vẫn bình an. Dân làng chúng tôi ai nấy đều vui mừng ngày đón cậu. Mong sau lần này cậu sẽ giúp mọi người đẩy lùi dịch bệnh”.

Linh xúc động đáp:

- “Cháu rất bất ngờ khi nhìn thấy mọi người ở đây, cháu rất biết ơn tình cảm của bà con làng mình trong suốt thời gian cháu cách li tại đây. Cháu hứa lần này sẽ không làm mọi người thất vọng”.

- “Coi như lần này cậu từ cửa tử trở về, cậu mà có mệnh hệ chi làng chúng tôi không chịu tội với Nhà nước nổi đâu”. Anh Phúc nói.

- “Ôi, sao anh lại nói thế ạ, suốt 14 ngày em đã trải qua tất cả những cảm giác từ vui vẻ đến tột cùng khổ đau, giống như “lên voi xuống chó” của đời người. Nhờ vậy, em đã ngộ ra được nhiều điều và phát hiện nhiều thứ hay ho trong công cuộc nghiên cứu và chữa bệnh. Kể ra em nên biết ơn quãng thời gian này đấy ạ!”

Chị Ngọc lên tiếng:

- “Chị mừng khi bác sĩ vượt qua kiếp nạn, về nhà phải cố gắng bồi bổ vào để lấy lại sức khỏe. Đạo này ốm nhiều rồi đó!”

- “Dạ em cảm ơn chị, thời gian này nếu không có chị thì chắc không có em đứng đây bây giờ. Em biết ơn chị lắm!”

- “Đúng đó, chị Ngọc thiệt giỏi, vừa đi làm còn tranh thủ chăm sóc bác sĩ Linh nữa, chị thiệt là tốt bụng giỏi giang”. Chị Loan không ngớt lời khen lấy khen để.

- “Thôi, mọi người hãy khen bác sĩ của chúng ta kìa. Tôi phải về đi bán đây. Thấy Linh chắc sắp nhỏ sẽ vui lắm đấy!” Nói rồi chị Ngọc vội ra về, chị đã chuyển lên bán ở chợ huyện. Sản phẩm của chị được làm thủ công hết sức độc đáo được nhiều người đặt hàng, nên chị quyết định mở rộng sạp hàng và làm thêm nhiều sản phẩm phong phú hơn.

Bảo và Thủy bước lên đứng hai bên Linh mỉm cười, Bảo nói:

- “Chúc mừng bác sĩ Linh của chúng ta đã vượt qua cửa tử một cách ngoạn mục. Bây giờ chúng tôi sẽ đưa đồng chí bác sĩ về nhà nghỉ ngơi, còn hành trình “vượt cạn” của đồng chí thì đợi khi nào xuất bản sách sẽ tặng cho mỗi người một cuốn”.

- “Trời ạ, anh Bảo nói nghe ghê quá!” Linh nhẹ nhàng đáp

Bảo cười khoái chí: Hahahaha

- “Thôi bác sĩ Bảo với bác sĩ Thủy đưa bác Linh về nhà giúp chúng tôi, đợi bác Linh khỏe hẳn chúng tôi sẽ qua hỏi thăm. Giờ trời cũng nắng lên rồi, mọi người cũng về nhà đi làm kéo trẻ”. Lời bác trưởng làng.

Nghe lời bác Tính, mọi người quay trở về công việc của mình.

Vừa bước vào căn phòng trọ nhỏ, Linh bất ngờ thốt lên:

- “Ôi, gì thế kia nhỉ?”

Từ bên trong, thằng Thắng, thằng Tí và con Sóc chạy ra xịt bình hơi vào người anh, tụi nó vừa xịt vừa reo hò:

- “Hoan hô bác sĩ Linh trở về, chào mừng chú Linh trở về...”

Linh xúc động ôm tụi nhỏ vào lòng, anh thủ thỉ:

- “Chú cảm ơn các con!”

Bất ngờ hơn đối với Linh là mọi người đã chuẩn bị mọi thứ từ trước: nào là trang trí bóng bay, lá kim tuyến, hình sticker... Trên bàn đã sẵn những món ngon hấp dẫn: chả giò, gỏi gà lá chanh, sườn chua ngọt, vịt quay, thêm combo tráng miệng bằng trái cây và những chiếc bánh xinh xắn do chính tay Thủy làm. Linh bối rối:

- “Ồ... mọi người làm gì như tiệc vậy?”

- “Còn làm gì nữa, làm tiệc mừng em trở về”. Bảo đáp.

- “Trời ơi, em không bị làm sao cả, mọi người làm y chang như gì á...” Linh ngượng.

- “Như gì là gì anh?” Thủy hỏi.

- “Thì anh thấy có gì đâu mà mọi người làm nó trang trọng ghê vậy?”

- “Nè, để anh nói cho nghe, mấy món này là do Thủy và chị Ngọc thức từ sớm để làm, riêng mấy cái bánh bí nướng la do bé Thủy làm cho em đấy, nó bảo là em thích. Đừng có làm phụ lòng mấy người phụ nữ trong nhà nghe!”

- “Ôi, anh cảm ơn Thủy nhé, em không cần vất vả thế đâu!”

- “Thế giờ anh có chịu ngồi vào mâm không đấy? Tụi nhỏ ở nhà trang trí sáng giờ đôi meo rồi kìa!”

- “Thế á... Thế mình ngồi vào bàn thôi. Cảm ơn mọi người nhiều nhé!”

Vừa ăn, Linh từ từ kể cho mọi người nghe những cảm giác anh đã trải qua trong suốt 14 ngày. Anh có tỉ mỉ ghi lại nhật kí từng ngày để đối chiếu. Bảo thắc mắc:

- “Vậy là những bệnh nhân tử vong không phải do thuốc của mình hả em?”

- “Dạ đúng như vậy, em đã dùng Aroza và trải nghiệm tác dụng của thuốc. Mặc dù có trải qua những triệu chứng bệnh nhưng so với người bệnh khác thì nó giảm đáng kể và mau lành. Hơn nữa, em đã khám phá ra lí do vì sao người ta trở nặng sau khi dùng thuốc, đó là vì họ ăn những thức ăn khắc chế”.

- “Nghĩa là phải kiêng ăn hả anh?”

- “Đúng rồi có một số chất không nên nạp vào cơ thể trong thời gian thuốc phát huy tác dụng, nếu không sẽ trở nặng hơn”.

- “Nhưng trước đây chúng ta đã nghiên cứu rất kĩ là loại thuốc này không làm ảnh hưởng đến việc ăn uống mà, anh cũng thấy những hoạt chất trong thuốc không có khắc chế với bất cứ chất dinh dưỡng nào”. Bảo hỏi.

- “Đúng là hoạt chất trong thuốc không bị khắc chế bất kì chất dinh dưỡng nào. Nhưng khi những hoạt chất này chạy trong cơ thể, thấm vào các tế bào thì nó sinh ra một chất lai tạo giữa các hoạt chất ấy, chất lai này có sự khắc chế đối với một số chất như dinh dưỡng nhất là chất đạm, đặc biệt là những chất sinh ra từ các món chiên nướng”.

- “Ồ hóa ra là vậy ư? Vậy là trong quá trình nghiên cứu trước đây đã có sự thiếu sót...”

- “Đúng vậy ạ, nên giờ chúng ta cần bắt tay vào hoàn thiện thiếu sót. À, bên cạnh đó em còn mới tập tành một món mới hay ho và thật sự có ích lắm!”

- “Nghe thú vị thế nhờ, món gì vậy anh mau chia sẻ cho em với anh Bảo biết với!”

- “Đó là thiên, anh mới tập thiên”.

- “Thiên hả? Đừng nói mới mấy bữa mà đòi làm thiên sư nghe!” Bảo hơi ngạc nhiên.

- “Em không phải thiên sư, mà chỉ mới là thiên sinh. Trong thời gian qua em có tập thiên, mấy ngày đầu tiên hết sức khó khăn vì chưa quen với việc ngồi yên lặng thêm cái đau chân, nhưng chừng được 3, 4 hôm em thấy đỡ hẳn và thấy bản thân nhẹ nhàng lắm á. Không tin mai 2 người cùng tập thử đi!”

- “Nghe thú vị thật đấy, trước kia em cũng có học thiền này, được khoảng 3 tháng thì có việc nên không tiếp tục theo nhóm nữa. Em có thể ngồi được từ 30 đến 40 phút”. Thủy chia sẻ.

- “ Ô, cũng hay ho đấy, để mai dậy sớm ngồi thiền xem sao” Bảo đồng ý.

Mấy đứa trẻ mãi ăn uống không để ý đến chuyện của những người lớn. Ăn no nê, thằng Tí mới lên tiếng:

- “No quá cô chú ạ, lâu lắm rồi mới được ăn ngon như ri á!”

- “Đúng rồi ngon lắm luôn. Chú Linh chiều đi thả điều với tụi con không?”

- “Ồ, chiều nay không được, chú bận làm rồi, mấy đứa tự đi nhé, nào rảnh chú chơi với các con”.

- “Nhưng chú hứa là về rồi sẽ chơi với tụi con mà chú”. Sóc nũng nịu.

- “Hihi, ba đứa ngoan nghe lời chú, mai một rảnh chú chơi nghe, giờ chú còn phải chế thuốc chữa bệnh mà”.

- “ Dạ !” Tụi nhỏ đồng thanh.

Ăn uống no nê, dọn dẹp sạch sẽ thì ai về phòng nấy, mấy đứa nhỏ cũng đi về nhà nghỉ trưa. Khi trở về phòng, Thủy lấy điện thoại nhắn tin hẹn Linh ra ngoài nói chuyện một lúc.

Cả hai cùng mở cửa phòng bước ra một lần, họ nhìn nhau 3 giây rồi cùng tiến về phía cửa. Linh mở lời:

- “Em nhắn anh ra đây có việc gì thế?”

Cầm trên tay bức tranh tự tay họa, Thủy lúng túng:

- “Em...em có cái này cho anh”. Rồi cô giơ bức chân dung cô họa suốt mấy ngày trời. Bức tranh họa bằng chì không tô màu đặt trên khổ giấy a4 có đóng khung. Bức tranh này khẳng định chắc chắn Thủy là một thiên tài hội họa, từng nét vẽ được cô trau chuốt kỹ lưỡng, từ ánh mắt đến khuôn miệng, cả những nếp nhăn trên khóe mắt cũng được khắc họa một cách chân thực. Đặc biệt, cô vẽ vị bác sĩ với nụ cười nhẹ cùng đôi má lúm đồng tiền toát lên vẻ hiền hậu trong anh, ánh mắt có chiều sâu của một người trưởng thành. Tất cả tâm hồn Linh được Thủy phô bày chỉ trong những nét vẽ, quả là một bức tranh có giá trị.

Linh cầm bức tranh, anh không thể ngờ được cô gái bé nhỏ nhưng lại có đôi bàn tay khéo léo như vậy, cô vẽ giống anh y hệt, đặc biệt bức tranh rất có hồn. Cầm món quà trên tay, Linh xúc động:

- “Anh cảm ơn em rất nhiều, tất cả những gì em đã làm cho anh thật không thể nói hết bằng lời. Hôm nay em đã đưa anh đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Đây quả thực là món quà giá trị nhất với anh từ trước đến giờ”.

- “Em có nói là sẽ có món quà tặng anh khi anh khỏi bệnh mà. Đây cũng được xem như quà đáp lễ này”. Thủy giơ cánh tay đeo vòng lên.

- “Trời ạ, anh thấy đẹp nên tặng em thôi, có gì phải đáp lễ. Nói chứ em làm anh cảm động lắm đấy”.

- “Dạ em cảm ơn, món quà nhỏ thôi ạ!”

Linh mãi nhìn Thủy đắm đuối không trả lời, cái nhìn của Linh làm cô thấy ngại ngùng.

- “Thôi không còn chuyện gì nữa em vào phòng đây, anh cũng nghỉ ngơi chiều làm việc”.

Thủy định quay đi nhưng Linh bắt được tay cô, kéo cô quay trở lại, lực tay của anh khiến Thủy không kháng lại được suýt bị đẩy vào ngực anh. Nhưng Linh chưa thỏa mãn, anh còn muốn hơn thế, anh kéo cô gần hơn, gần thêm chút nữa. Thủy vội đưa tay kia chống lên ngực Linh tạo khoảng cách. Lúc này anh mới lên tiếng:

- “Em làm sao mà hồi hộp quá vậy ?”

- “Sao tự nhiên anh kéo em lại... còn... còn gần quá nữa”

- “Thì sao chứ?”

- “Nhưng...nhưng...” Cô không nói nên lời. Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt Linh. Đôi mắt trong sáng của cô gái trẻ như một thổi nam châm hút hồn, khiến anh ta khơi gợi bản năng của người đàn ông. Anh đặt lên trán cô một nụ hôn, rồi lân la xuống làn môi căng mọng của cô gái nhưng Thủy đã kịp đẩy ra.

- “Người ta nhìn thấy thật là không hay, thôi em về phòng đây!” Lần này cô không dám nhìn thẳng vào Linh mà chỉ biết cúi xuống rồi thẹn thùng bước vào trong, mặt cô đỏ ửng như tia nắng mùa hè. Nhưng trong lòng cô gái giờ đây như mặt hồ yên ả đang dậy sóng, một cảm xúc lâng lâng khó tả...

Linh ở ngoài nhìn bức tranh chỉ mỉm cười, anh thấy Thủy đúng là cô gái vừa đáng yêu cũng vừa ngốc nghếch. Anh biết con gái trong làng này không ai không thần tượng mình, thậm chí có vài em học sinh còn tìm số điện thoại nhắn tin cho anh, nhưng tính anh không quan tâm những thứ không đâu. Ngày trước ở Úc cũng có cô gái ngỏ ý muốn quen

nhưng anh không chấp nhận. Đó là một cô gái mạnh mẽ, cá tính, còn anh vẫn đang là một du học sinh chưa định đoạt được tương lai, anh sợ mình không đủ bản lĩnh chăm sóc người con gái ấy. Để rồi sau đó anh từng có thời gian nuôi tiếc khi nhìn thấy cô tay trong tay bên người đàn ông khác. Anh chợt hiểu ra: Phụ nữ đôi khi họ chỉ cần một người đàn ông ở bên làm trái tim ấm áp chứ không cần phải đao to búa lớn như nhiều người vẫn nghĩ. Thế là bây giờ anh quyết không bỏ mặc cảm xúc, khi trái tim rung rinh anh sẽ không bỏ lỡ bất kì cơ hội nào.

Nam, chàng trai si tình, anh vô cùng lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Ngân, nhưng không dám hỏi thăm gia đình cô ấy. Hôm đó anh đến xưởng may tìm chị Loan:

- “Chị Loan, chị Loan ơi!!

- “Có chuyện chi rứa em?” Chị nhẹ nhàng hỏi.

- “Em muốn hỏi thăm tình hình của Ngân nhưng không biết hỏi ai, nhà Ngân ai cũng khó tính hết trơn”.

- “À, em lo cho con bé! Chị cũng không rõ lắm, nghe nói con bé vẫn đang điều trị, bệnh tình có vẻ khá nặng, chị cũng lo cho nó mà chưa biết răng đây!”

- “Ôi !Chị nói làm em hoang mang quá. Hay chị em mình lên thăm Ngân đi”.

- “Đi thì được nhưng có vô thăm được mô, cùng lắm đứng ngoài đưa đồ vô”.

- “Rửa cũng được, sẵn tiện em tính mang cho Ngân ít đồ. Ưa đi mình mà cũng ngại nên mới hỏi chị”.

- “Chà, con bé biết em quan tâm nó vậy nó sẽ cảm động lắm!”

- “Em biết Ngân không thích em, nhưng em vẫn ưa quan tâm cô. Chiều ni mình đi luôn được không chị?”

- “Chiều không được em à, nay chị phải về lo cho mấy đứa nhỏ, với anh Phúc biết chị đi sẽ không cho mô. Để xí chiều về chị ghé vô chợ mua ít đồ, sáng mai xin nghỉ 1 buổi rồi chị em mình đi, trễ xí cũng không chi mô!”

- “Dạ rửa được chị. Chừ em cũng ghé mua đồ cho Ngân đây”

- “Em biết con bé cần cái chi không mà mua? Để chị mua cho”

- “À...Chắc phụ nữ thì hiểu nhau hơn. Rửa thôi chị thấy có chi cần thiết thì mua giúp em luôn với, rồi em gửi tiền lại”.

- “Ồi, rửa đi!”

Nam quay về với tâm trạng bồn chồn, anh thích Ngân đã lâu nhưng cô gái không hề đoái hoài gì đến tình cảm của anh mà ngược lại luôn lảng tránh. Nhưng Nam chưa bao giờ từ bỏ, anh nguyện làm nhiều thứ cho người mình yêu. Sáng hôm sau, chị Loan vẫn đến xưởng may như mọi ngày mặc dù đã xin phép từ trước, chị để xe ở đây rồi đi cùng Nam lên bệnh viện. Người thăm bệnh chỉ có thể đứng ngoài khu cách li nhìn vào. Nam nói:

- “Không biết con bé ở trong đó sao rồi?”

Anh rất lo lắng đứng ngồi không yên. Rồi bác sĩ Ngọc cùng y tá Thanh đi ngang qua, nhận ra họ chị Loan cất tiếng chào:

- “Chào bác Ngọc với cô Thanh!”

- “Ô kia là chị Loan đấy à!” Thanh đáp.

Cả hai cùng tiến tới gần, họ được trang bị 3 lớp bảo hộ kín mít để tiện ra vô khu cách li. Trong suốt thời gian trị bệnh ở đây, Thanh và Ngọc là những người chăm sóc chu đáo cho gia đình chị. Hơn nữa, họ còn có kỉ niệm khi cùng trở thành bệnh nhân, may thay họ đều khỏi bệnh để tiếp tục sứ mệnh giúp đời.

- “Sao chị lại ở đây? Khỏi bệnh rồi không lo ở nhà mà tới đây chi nữa?”

- “Ồi chị có con em giờ cách li trong ni, không biết tình trạng ra rãng?”

- “À, rứa em chị tên chi để em xem thử nào?”

- “Thanh Ngân”.

Bác sĩ Ngọc lật trong tập hồ sơ bệnh án có tên Nguyễn Thị Thanh Ngân, anh giờ 2 trang đầu tiên ra xem rồi nói:

- “Cô bé này tình trạng khá nặng, sốt 3 ngày rồi, ho nhiều và mất vị giác. Từ hôm vô đây được tuần rồi mà không có tiến triển.”.

- “Ồi rứa phải làm rãng?” Nam hỏi trong lo lắng.

- “Thì giờ vẫn theo dõi và điều trị như thường thôi, đợi công trình nghiên cứu của bác Linh và cộng sự thành công sẽ đưa vào thực nghiệm”.

- “Rứa thì bệnh nhân họ chết mất”. Nam vừa nói vừa nhướn mắt hướng về phía khu cách li trong vô vọng.

- “Nếu đề kháng tốt thì trong thời gian tới sẽ khỏi thôi, như gia đình chị Loan đây này! Nhưng mà khu cách li thì đâu có được vô mà hai người đến đây”.

- “Chúng tôi biết nhưng chúng tôi lo cho con bé quá, biết không vô được nên mua cho con bé ít đồ gọi bác sĩ đem vô giúp ạ” Chị Loan đáp

- “Dạ, thế chị cứ đưa đây, em mang vào cho”. Thanh từ tốn.

- “Chị cảm ơn nghe!”

- “Hay là mình đứng đây điện cho Ngân thử chị?” Nam bày tỏ, anh rất muốn thấy mặt Ngân.

- “Ồi để chị gọi xem”.

Chị Loan lấy trong túi chiếc điện thoại Samsung đời cũ, chị nhấn vào zalo và gọi cho Ngân, đến cuộc gọi thứ 3 cô mới bắt máy.

- “Dạ alo!”

- “Ngân hả, chị Loan đây, chị đang đứng trước cửa khu cách li, có mua ít đồ chị gọi bác sĩ đem vô cho em. Em hôm ni răng rồi?”

- “Trời đất, dịch bệnh mà chị còn tới đây chi rứa? Em còn sốt và mệt lắm chị, khó thở nữa”. Nói đoạn Ngân ho sùng sục.

- “Có Nam cũng vô nè, cậu ấy lo cho em lắm đứng ngồi không yên đòi vô trong nó đây!”

- “Hi, anh Nam cũng tới nữa á? Em cảm ơn anh chị nghe, ngày qua ba má em cũng vô mà rồi cũng đứng cửa nhìn thôi chị ạ. Lần sau chị đừng đi nữa nghe, lỡ có chi về tội mấy đứa nhỏ”.

- “Ừ chị biết rồi mà, thôi em nghỉ ngơi đi nghe, hỏi thăm em rứa thôi chớ nói nhiều làm em mệt, được thì bật camera chị với Nam nhìn mặt cái về”.

- “Dạ thôi chị ơi, em còn mệt lắm, người nhà em còn chưa cho coi mặt nữa là. Chị về đi, em nghỉ đây”.

Ngân cúp máy trước, cô đang rất mệt mỏi, hiện tại cô đang cần nghỉ ngơi. Chị Loan và Nam ra về trong sự luyến tiếc.

Chị Loan không dám kể cho anh Phúc biết việc mình đi thăm Ngân. Đưa chị Loan về đến xưởng, Nam không quên cảm ơn và trả tiền nhưng chị không lấy:

- “Chị em ta giống nhau là đều thương bé Ngân, chút đồ nhỏ rứa để chị mua cho được, lần sau em mua”.

- “Dạ rứa em cảm ơn chị nghe, em ngại quá mà cũng lo quá”.

- “Không răng đâu, tình trạng của chị hồi trước cũng rứa đó em, mà nó còn nặng hơn là chị nôn mửa nhiều lắm, rồi cũng khỏi thôi”.

- “Dạ, thôi em về đã chị!”

Nam lái xe về, chị Loan quay vô làm việc.

Bộ ba bác sĩ Linh, Bảo và Thủy vẫn đang miệt mài với công trình của mình, cả 3 rất phấn khởi với những phát hiện mới của Linh, đó như ánh sáng cuối đường hầm đối với họ. Bảo và Thủy nghe lời Linh tập thiền đã được 3 ngày. Linh đã có tiến bộ rất nhiều so với những ngày đầu. Thủy thì thông minh và khéo léo nên hầu như vẫn chịu được cảm giác đau chân và tịnh tâm hơn, Bảo thì vẫn đang chật vật trong công cuộc điều khiển cái tâm của mình.

Lâu rồi không đi hái thuốc, chiều hôm ấy Thủy xách giỏ đi, Bảo gọi lại:

- “Sao nay lại đi hái thuốc giờ này thế em?”

- “Dạ lâu lâu thay đổi cho có không khí hihi!”

- “Mà đi giờ này tối nguy hiểm đó nghe!”

- “Dạ em sẽ về sớm mà, tại đi để cho nhớ nghề thôi”

- “Ừ vậy đi đi rồi về sớm!”

Thủy vừa đi bộ vừa ngân nga ca hát, cô lên khu rừng gần đấy tìm thêm một số loại lá vừa ăn được vừa có công dụng chữa bệnh. Thấm thoát mới đấy mà đã 9 giờ tối, trời hôm nay lại đổ cơn mưa to trút nước. Cô không có áo mưa nên lấy đỡ cái bao to trong giỏ quần lên người cho đỡ ướt rồi chạy vội về nhà theo con đường đất. Thủy đi không mang điện thoại càng làm Linh và Bảo lo lắng, hai người định đi tìm thì cô đã xuất hiện trước mặt với dáng vẻ của một cô chuột lột. Lúc ấy đã gần 10 giờ đêm, Linh chạy tới ôm Thủy thật chặt mặc cho Bảo cũng đang ở đấy:

- “Em biết là anh lo cho em thế nào không hả? Em hết giờ đi hái thuốc à?”

Thủy biết hai anh trai lo lắng cho cô nên cô vội xin lỗi:

- “Anh thả em ra đi, em xin lỗi vì làm cho các anh lo lắng nhưng đó cũng là điều em không ngờ. Em vốn dĩ chỉ định tìm ít lá rồi về sớm mà ai ngờ nay thấy nhiều loại lá có thể kết hợp trong nấu ăn được nên hái nhiều nhiều tí, ai dè trời đổ mưa em vội chạy về liền đây”.

Hiểu được tình cảm của cả hai, Bảo nói:

- “Về nhà an toàn là tốt rồi, lần sau đi đâu nhớ cẩn thận. Em vô nhà thay đồ kéo lại cảm lạnh bây giờ”.

Thủy vào phòng thay đồ rồi đi ra phía sau nhà rửa mặt, do hai căn phòng trọ chỉ cách nhau có vách tường nên có thể biết được mọi sinh hoạt của nhà bên. Bỗng Thủy nghe phía sau căn phòng chị Ngọc có tiếng động như nhiều người đang nói chuyện, cô tò mò tiến lại gần xem:

- “Lạ thật, nhà chỉ có mẹ con chị Ngọc sao lại có giọng của đàn ông và nhiều đứa con nít nhỉ?”

Càng lại gần Thủy lại nghe thêm những tiếng leng keng lách cách như vỡ đồ, sợ có chuyện không lành cô chạy thật nhanh đến, phòng chị Ngọc sáng lấp lánh trong đêm lại tỏa ra mùi hương rất lôi cuốn. Thủy bước đến, đưa mắt nhìn qua khe cửa, than ôi, cô phát hiện ra một cảnh tượng hãi hùng tưởng chỉ có trong phim. Phía sau cánh cửa kia hoàn toàn không một bóng người mà thay vào đó là những đốm sáng hình cầu kích thước lớn nhỏ khác nhau đang bay lơ lửng giữa không trung, thỉnh thoảng lại va vào tường, đụng ly tách làm rơi vỡ hay làm chén bát trong nhà kêu lách cách. Đặc biệt là những khối cầu này toàn thân mọc gai đủ các màu: Trong suốt, đen, đỏ... nó hoàn toàn trùng khớp với hình dạng virus được soi dưới kính hiển vi. Cô hốt hoảng, bàng hoàng nhưng cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể, cô thầm nghĩ trong đầu:

- “Cái quái gì đang xảy ra trước mắt mình vậy trời?”

Bên trong có một giọng đàn ông trầm bỗng nói to:

- “Lần này loài người đã được một bài học đắt giá, để coi chúng còn giương giương tự đắc cho mình là loài thượng đẳng hay không?”

Hình như giọng ấy vọng ra từ khối cầu đen to bay cao nhất.

Lại thêm một giọng khác vang lên, lần này là giọng nữ:

- “Chỉ mong loài người chết hết đi, như vậy họ hàng chúng ta mới có đường sống, kể cả các loài vậy nữa. Ngày hủy diệt của con người sắp đến rồi. Hahaha. Làm rất tốt, rất tốt”.

Thủy đứng ngoài xem mà run cầm cập, tim đập nhanh và mạnh, cô thấy nổi da gà khi nghe những câu nói ấy. Bỗng cô hắt xì một tiếng to, trong nhà bỗng cúp hết điện, trả lại bầu không khí tối như mực, sợ bị phát hiện, Thủy chạy vội vào trong nhà mình đóng cửa thật chặt. Chân tay cô vẫn còn run cầm cập, miệng lắp bắp không nên lời. Linh lo lắng:

- “Em làm sao thế? Em rửa mặt gì mà lâu vậy? Lại tính ngâm nước cho cảm lạnh đây à?”

Thủy vẫn không trả lời, dường như cô chẳng đoái hoài gì đến câu hỏi của Linh. Anh đập vai cô một cái rồi nói lớn:

- “Này, em có nghe anh nói gì không hả? Anh lo cho em nên mới nói đó. Thủy à! Cho anh xin lỗi nếu có lớn tiếng hay nặng lời với em!”

Lúc này, cô như người mới vừa hoàn hồn, cô trả lời Linh nhưng vẫn lắp bắp:

- “Em...em xin lỗi vì làm anh lo lắng, em sẽ không thể nữa, em...em...”

- “Hôm nay em sao thế? Có phải cảm rồi không?”

- “Em có chuyện này muốn kể không biết hai người có tin em không?”

- “Em gặp chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng thế?” Bảo hỏi.

- “Chuyện này lần đầu tiên trong đời em gặp phải, em tưởng chỉ có trên phim thôi, nhưng không ngờ...”

Linh dìu Thủy ngồi xuống ghế rồi nói:

- “Có chuyện gì em nói tụi anh nghe xem, có gì chúng ta cùng nghĩ cách giải quyết”.

Nhìn vẻ mặt và điệu bộ của Thủy, Linh đoán được đây chắc là chuyện khá nghiêm trọng.

Lấy lại bình tĩnh, Thủy bắt đầu kể lại mọi chuyện mình vừa tận mắt nhìn thấy cho Linh và Bảo nghe.

- “Em vừa nhìn thấy một cảnh tượng khiếp đảm, tưởng chỉ trong phim mới có, ai ngờ nó lại xuất hiện ở ngoài đời, mà lại ngay trong cuộc sống của mình luôn các anh ạ!”

- “Rốt cuộc là chuyện kinh dị gì vậy, em nói luôn đi em”. Bảo sốt ruột.

- “Lúc nãy em đi ra phía sau rửa mặt, nhìn thấy bên phòng chị Ngọc còn sáng với tự nhiên em nghe ở bên phát ra nhiều tiếng động lạ: tiếng đàn ông có, phụ nữ, trẻ em cũng có nốt. Em tò mò đi lại xem thì than ôi, ở trong đó không có bất kì một người nào cả, mà tất cả là những sinh vật lạ bay lơ lửng trên không trung đó các anh, mà chúng còn biết nói tiếng người luôn cơ, chúng bay qua bay lại làm đồ đạc trong nhà kêu lách cách, có cái còn rơi xuống đất vỡ tan tành. Lúc đấy em nghe chúng nói chuyện với nhau về việc loài người bị hủy diệt, em nghe sợ lắm luôn mà tự nhiên em hắt xì một cái, bên trong hình như nghe thấy thì phải, nhìn lên thấy tất điện tối thui, em sợ quá chạy vô nhà không kịp hoàn hồn luôn á”.

- “Chi kinh rứa bé, nửa đêm lại kể chuyện nhát ma tụi anh hở?” Bảo còn chưa tin vào tai mình.

- “Trời ơi, em nhát tụi anh chi, mấy anh thấy hồi giờ em đã như thế chưa? Nay em sợ toát mồ hôi hột hết lạnh luôn rồi đây!”

- “Thế đó có thể là ma hoặc là người ngoài hình tinh chẳng? Thế em nhìn rõ hình dáng chúng không?” Linh hỏi.

- “Dạ có, chúng là những khối cầu có kích thước lớn bé khác nhau, trên người mọc toàn gai, có 3 màu là trong suốt, đen và đỏ. Hình như chúng cũng có con chúa nữa. Mà anh biết nhìn chúng em liên tưởng đến cái gì không? Đó là hình dạng virus dưới kính hiển vi á, không sai một tẹo”.

- “Thiệt luôn á hả? Anh vẫn chưa hình dung ra điều em nói đấy bé!” Bảo hoang mang.

- “Em tới giờ còn chưa dám tin vào mắt mình nữa mà, em sợ chết, nếu bị phát hiện lúc đó chắc em cũng biến thành virus luôn quá...”

- “Em đừng sợ nữa, có tụi anh đây rồi”. Linh an ủi Thủy. Cô mỉm cười nắm lấy tay anh.

Linh nói tiếp:

- “Giờ muốn biết rõ cũng dễ thôi, chắc chắn việc này không chỉ xảy ra một lần này mà nó còn nhiều lần trước và những lần sau này. Bắt đầu từ tối mai chúng ta cứ theo dõi là được”.

- “Đúng rồi, phải xem thực hư thế nào, chứ thấy ảo quá, rắc rối nữa”. Bảo bày tỏ.

Thế là cả ba quyết giữ mối nghi ngờ trong lòng, ban ngày họ vẫn làm việc sinh hoạt và giao tiếp với mọi người như thường. Chiều hôm ấy, Linh có thời gian đá bóng cùng Thắng và tụi nhóc trong làng. Trong lúc đá bóng, Linh phát hiện Thắng là một đứa trẻ có tố chất như thiên tài, một khi bóng đến chân nó thì coi như đến số của đội bạn, nó cũng dẫn bóng và chuyền bóng cực chuẩn xác. Sau trận bóng, Linh dắt tụi nhỏ vào quán đầu làng uống nước, ngồi bên Thắng, anh hỏi:

- “Con chắc chơi đá bóng nhiều lắm đúng không?”

- “Dạ không ạ, từ ngày tới đây con mới chơi”.

- “Thật không đó? Sao thấy điều luyện quá trời, chú Linh còn nể luôn”.

Tụi nhỏ ngồi đấy cũng bày tỏ sự thán phục với Thắng, Tí nói:

- “Chơi hay rứa mà gièm nghề ghê, bữa sau bày tau chơi với, mai một giới thiệu vô đội tuyển của làng, đá hay được lên huyện lên tỉnh rồi có khi nổi tiếng như Quang Hải luôn á”. Nghe Tí nói, bọn nhỏ cười phá lên.

- “Tau không thích”.

- “Ưa chớ tưởng mày thích mày mới đá hay rúa chớ”

- “Tau thấy nó đơn giản mà, chơi cho vui chứ đâu có ham hố”.

Bọn trẻ có vẻ không hài lòng với câu nói có phần kiêu ngạo của Thắng. Còn Linh vẫn đang ôm ấp sự hoài nghi trong lòng. Tối ấy, cả ba đã phục sẵn ở bụi chuối sau nhà. Đợi suốt từ 8 giờ tới gần 10 giờ muỗi đốt không biết bao nhiêu vết vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Cả ba đã định từ bỏ cho đến khi nghe thấy âm thanh phát ra từ căn phòng kia.

- “Hình như đến giờ rồi”. Bảo lên tiếng.

- “Suyt, chúng rất nhạy nên tốt nhất mình đừng có lên tiếng”. Thủy nhắc.

Một giọng nói trầm bổng vang lên:

- “Ở đây có ai nghi ngờ về sự xuất hiện của con chưa?”

Một giọng nói nhẹ nhàng đáp lại:

- “Dạ vẫn chưa ạ” Cả ba lập tức nhận ra đây là giọng nói quen thuộc của chị Ngọc, âm điệu mượt mà như rót mật vào tai.

- “Loài người là lũ khốn nạn, dù gặp chuyện vẫn không chừa cái tật xấu xa, hôm nay có mấy đứa ở làng bên đi bắt mấy con chim sẻ tới chỗ suối nướng ăn”.

- “Cái bọn này phải trừng trị thật thích đáng không để chúng tiếp tục tác quái được!”

- “Đúng đó...đúng..đúng...đúng...”

Cả ba liều phen tiến lại gần cánh cửa hơn, Linh tỏ mắt nhìn qua khe cửa thì đúng như lời Thủy nói, đó là những khối cầu đầy gai có cấu tạo bề ngoài rất giống hình dạng của virus khi soi qua kính hiển vi. Lúc này dường như không chịu nổi, Linh phá cửa xông vào. Đột nhiên tất cả sinh vật lạ kia đều biến mất chỉ thấy đồ đạc vỡ vụn rơi xuống đất tứ tung, từ phía sau đi ra là mẹ con chị Ngọc. Chị tỏ vẻ ngỡ ngàng:

- “Mọi người đang làm gì vậy? Sao lại vào đây?”

Linh không kiềm chế nổi bức xúc:

- “Câu này em nên hỏi chị mới đúng đó chị Ngọc!”

- “Là sao em?”

- “Tụi em đã biết hết rồi, chị đừng giả vờ nữa, hiện giờ bọn em cần lời giải thích từ chị”.

- “Tự nhiên em xông vô nhà chị rồi kêu chị giải thích, là sao? Em bị gì vậy? Em biết giờ là mấy giờ hay không?”

- “Chị Ngọc, em hỏi lại một lần nữa, chị có nói thật hay không? Nếu không em sẽ không để chị yên đâu!”

Chị Ngọc thở dài rồi bảo:

- “Thôi được rồi, đến nước này tôi cũng không muốn giấu giếm các người làm gì. Các người đã biết được gì rồi?”

Thủy và Bảo cùng tiến đến, Bảo nói:

- “Tụi em vẫn còn hoang mang chưa nghĩ ra, nhưng hình như mẹ con chị không phải người?”

- “Đúng vậy, chúng tôi là phi nhân”.

- “Thế vì sao chị lại hận con người chúng tôi đến thế?” Thủy tiếp.

- “Còn không đáng hận à?” Chị nghiêng răng nhấn mạnh.

- “Nhưng chúng tôi đã làm gì chứ?” Thủy hỏi.

- “Gây lỗi còn không biết mình có lỗi. Được rồi, vậy tôi hỏi các người: Hiện tại dịch bệnh tràn lan các người có biết nguyên nhân không?”

- “Việc này...” Bảo ngập ngừng

- “Vậy vì sao Trái Đất nóng lên, băng ở cực tan? Vì sao thiên tai triền miên?”

- “Ý chị là do con người đã tàn phá thiên nhiên?”

- “Lại không đúng à? Vì sao trên núi hay bị lũ quét? Vì sao nước biển dâng cao? Vì sao động vật tuyệt chủng?... Kinh tế, giáo dục ngày càng suy thoái nguyên nhân do đâu?”

- “Những việc ấy thì liên quan gì đến chị?” Linh hỏi.

- “Mấy anh chị có tin bất kì loài nào cũng là sinh linh đều có linh hồn không? Mà có linh hồn thì chắc chắn cảm nhận được sự đau đớn. Những sự đau đớn của thiên nhiên, của loài khác do ai gây ra?”

Cả 3 đều im lặng nhìn chị. Chị nói tiếp:

- “Sẵn tôi cũng nói luôn cho anh chị biết, chúng tôi không phải người mà là một loài vi sinh vật trong vũ trụ. Chúng tôi xuất hiện từ thời sơ khai, trước sự xuất hiện của loài người đến mấy trăm năm, lúc đó trái đất hoang sơ, mọi loài chung sống trong hòa bình, thiên nhiên bao la bát ngát tha hồ tận hưởng. Chúng tôi bay tự do trong không khí cho đến khi tổ tiên của chúng tôi đã thỏa hiệp với một số loài động vật hoang dã để có một đời sống cộng sinh. Trong họ hàng của chúng tôi cũng chia ra nhiều nhánh, qua thời gian

rất lâu nhánh chúng tôi trở thành một loài virus sống trong cơ thể của bò, ngựa, báo, tê giác, hươu, nai ...trong rừng. Tên của chúng tôi là Luna. Trải qua quá trình tiến hóa và phát triển của loài người đã khiến chúng tôi gặp vô số khó khăn. Con người chặt cây làm nhà khiến các loài động vật mất nơi trú ẩn, rồi từ khi họ biết săn bắn động vật trong rừng chưa bao giờ có một ngày yên ổn. Khi động vật bị bắt giết thì chúng tôi cũng không còn nơi nương náu. Các người thử nghĩ xem, quả báo của việc chia rẽ gia đình làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác là gì?”

- “Đó là kết quả tất yếu của quá trình tiến hóa, không thể trách con người được vì họ buộc phải mưu sinh. Các người có thể quay về cuộc sống trước đây, bay lơ lửng trong không khí, các người không phù hợp với cuộc sống của con người!” Linh nói

- “Đúng! Đúng là chúng tôi không hợp với loài người thật nhưng dù chỉ là loài vi sinh vật nhỏ bé nhưng chúng tôi cũng có tánh linh. Ngày trước vì nhận thấy không có một loài nào sống biệt lập với những loài khác nên tổ tiên chúng tôi đã thỏa hiệp về việc sống cộng sinh, không chỉ với động vật mà còn với loài thảo mộc. Cuộc sống bình yên như thế cho đến khi biết con người. Con người ý mình mạnh rồi hiệp đáp những loài khác mà quên đi nhờ có động thực vật họ mới duy trì sự sống. Vậy mà bọn họ vô ơn bội nghĩa, chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân, ăn cho ngon cho sướng miệng rồi tiếp tục tàn phá thiên nhiên. Thiên tai, dịch bệnh chỉ mới là bước khởi đầu trong chu kì trả giá của loài người mà thôi”.

- “Cho hỏi vì sao lại chọn làng Thanh Xuân?” Thủy hỏi.

- “Hỏi rất hay. Năm trước thôi nơi chúng tôi đang sống cùng các loài vật vẫn còn là nơi hoang dã không ai biết đến. Nhưng một ngày có bọn buôn gỗ với buôn bán động vật tới làm xáo trộn cuộc sống của chúng tôi. Không một ngày nào mà các loài sinh vật từ cây cối tới các con vật sống trong yên ổn. Tôi đã nhìn thấy các cây gỗ trong rừng bị chặt phá tàn nhẫn đến nỗi chúng chảy nước mắt, mà mắt thường của loài người không bao giờ nhìn thấy, chúng khóc vì bắt đầu từ đây sẽ không còn vươn lên đón ánh mặt trời mỗi sớm mai. Những cây con thì không còn chỗ dựa che chở. Động vật nơi đây ngày nào cũng thấp thỏm lo âu, đều phải chạy trốn sự đuổi bắt. Trong suốt một năm qua những kẻ đó hả hê trên nỗi đau của chúng tôi. Khi bọn họ càng quét sạch tài nguyên thiên nhiên, virus chúng tôi không có nơi trú ẩn, mà cuộc sống cộng sinh bắt buộc phải gá vào vật chủ. Thế là chúng tôi nảy ra ý tưởng trả thù loài người. Chúng tôi đã thi nhau gá vào cơ thể người để hút cạn năng lượng của bọn họ, gây ra đau khổ để bọn họ hiểu được sinh vật đã chịu khổ đau do bọn họ gây ra như thế nào!”

Cả 3 im lặng nhìn nhau, Thủy bật khóc.

Chị Ngọc nói tiếp:

- “Giới virus đã cử tôi và tiểu virus đi theo chân một người về nhà họ, chúng tôi ngẫu nhiên đi theo anh Phúc, người cũng làm trong tổ chức buôn bán động vật bất hợp pháp kia. Virus đã quyết định cho anh ta và vài người khác một bài học đích đáng. Vốn lúc đầu định dầy vò anh ta cho khổ sở rồi thả về, nhưng sau đó dân làng ở đây càng không biết điều, bọn họ thấy bệnh tật nên càng giết nhiều loại động vật để tẩm bổ, mê tín tà đạo cúng tế thần linh, nào là chặt cây làm chòi, giết hết vật nuôi trong nhà. Tôi đã nhìn thấy vẻ đau khổ của những con vật ấy. Linh hồn con vịt trong nhà cô Tú đã nói: “Tau quyết sẽ quay lại trả thù. Bọn mày bị bệnh thì liên quan gì đến chúng tao”. Hay con lợn xấu số bị thọc tiết, nó đã nói thế này: “Tao hận con người, linh hồn của tao sẽ không để chúng mày sống yên”. Con bò bị đâm thì tình cảnh xót thương hơn, nó bất lực, tuyệt vọng, đau khổ vì không nghĩ rằng người chủ mình hết sức kính trọng và nghe lời một ngày đem mình ra giết trước mặt cả làng, còn tỏ ra khoái chí hả hê. Con bò ấy đã chết trong tuyệt vọng. Các người nghĩ xem như thế có đáng hận không?”

- “Nhưng triết lí Vật dưỡng nhơn tồn tại trước giờ...” Bảo lúng túng.

- “VẬY cho hỏi triết lí này từ đâu mà có? Có phải do con người tự đặt hay không? Tất cả mọi thứ đều hình thành và phát triển một cách tự nhiên theo đúng bản chất, chỉ do con người đã gán cho nó một cái tên để biến nó thành công cụ phục vụ con người. Đây không phải là mất dạy thì là gì? Các người luôn nghĩ bản thân là loài thượng đẳng nhưng ngay cả những quy luật tự nhiên các người còn không biết thì còn xứng danh thượng đẳng hay không? Các người tin khoa học lắm mà, chẳng phải khoa học đã nói rõ lí do băng tan và trái đất nóng lên, vì sao thiên tai khắp nơi. Khoa học ngày nay phát triển, người ta đã khám phá ra cơ thể con người phù hợp với việc tiêu thụ thảo mộc, chẳng lẽ những kiến thức cơ bản này mà các vị bác sĩ còn không biết hay sao? Làng đây cũng tin vào tâm linh lắm có điều tin sai chỗ nên đi vào con đường mê tín. Nghĩ mà buồn cười, đúng là tự do bình đẳng nhưng nó chỉ dành cho con người mà thôi, những loài khác trong hành tinh chẳng là gì”.

- “Nhưng tôi vẫn không hiểu lí do chị phải đóng kịch lâu như vậy, chẳng phải chỉ cần gây bệnh dịch là được sao? Sao còn lừa tình cảm của chúng tôi?”

- “Ban đầu tôi biến thành hình người đến đây là muốn trải nghiệm cuộc sống con người và tìm hiểu nguyên nhân vì sao lòng dạ con người lại độc ác đến thế? Nhưng từ khi sống tại làng này, tôi nhận thấy con người cũng có sự yêu thương lẫn nhau, khi gặp khó khăn họ biết giúp đỡ nhau vượt qua coi như cũng còn chút lòng trắc ẩn. Có lúc tôi đau lòng mà nghĩ rằng giá như loài người đối với sinh vật khác cũng sinh tâm bình đẳng thì tốt quá. Anh biết vì sao anh bị bệnh nhưng qua khỏi không? Thật ra thuốc của anh rất tốt, không vấn đề gì cả, nhưng chúng tôi không can tâm, trong thuốc của anh có chứa chất làm chết virus, điều này chẳng khác nào sự tuyên chiến với chúng tôi. Không can tâm, chúng tôi đã khiến cho anh đau khổ trước sự nghi ngờ của dân làng và thành quả của mình. Đó là lí

do vì sao uống thuốc anh thì bệnh trở nặng hơn. Hơn nữa những con vật như chuột hay thỏ không có tội và nghĩa vụ làm vật thí nghiệm cho các người.

Vì sống chung với dân làng này nên theo thời gian tôi đã nảy sinh chút tình cảm, nhất là với 3 anh chị. Tôi thương anh Linh nên không nỡ nhìn anh tự đi vào cửa tử, tất nhiên cũng phải để anh chịu chút khổ đau của người khác. Nhưng tôi quý anh hơn cả và hơn hết tôi nhìn thấy tấm lòng lương thiện của anh nên quyết định để anh sống. Cô Thủy thì tốt hơn một chút ở chỗ chữa bệnh bằng thuốc nam, nó là quá trình tự chữa lành dần dần, cô cũng rất đáng yêu và tốt bụng. Ngay cả virus bé cũng thích chơi với thằng Tí, con Sóc, con My... Lúc đầu nó thấy chán khi chơi với tụi nhỏ nhưng dần nó cũng đã hòa nhập và nảy sinh tình cảm”.

- “Vậy nếu chúng tôi không phát hiện ra thì chị còn định lừa đến bao lâu?”

- “Tôi cũng chưa rõ. Nhưng chúng tôi thù hận đến nỗi muốn loài người bị hủy diệt!”

Thủy khóc, cô không ngờ đối với những hành động nhỏ thường ngày tưởng chừng vô hại của mình lại gây hại cho những sinh linh khác. Thủy nhận ra lỗi lầm của con người thật sự, sợ dĩ cô hiểu chuyện như vậy là do từ nhỏ cô đã yêu động vật, yêu thiên nhiên và muốn làm cho cuộc sống đẹp hơn. Cô hỏi:

- “Sau khi nghe chị nói tôi đã nhận ra trước giờ con người đã gây ra rất nhiều lỗi lầm tàn phá thiên nhiên và các sinh linh khác, tôi thấy thật hổ thẹn, tôi chân thành xin lỗi chị, xin lỗi tất cả sinh vật mà tôi đã làm hại dù vô tình hay cố tình từ trước đến nay. Chị có thể cho tôi hỏi làm cách nào để mọi người được thoát khổ mà sống an vui?”

- “Cô Thủy đúng là người có căn cơ cao. Cô đã sớm nhận ra bản chất của vấn đề thì tôi tin cô đã có cách giải quyết đối với bản thân, nhưng cô sợ người khác không giống mình”.

- “Vâng ạ!”

- “Vậy thì chỉ có cách giúp họ tự nhận ra lỗi lầm thì họ sẽ sửa đổi!”

Linh và Bảo đã dần hiểu ra mọi chuyện, nghe Virus nói chuyện họ nhận thấy bản thân mình trước giờ sống không sâu sắc, không hiểu được những vấn đề sâu xa cốt lõi. Họ tự nhận thấy tâm mình trước giờ không khi nào không nghĩ chuyện ác, làm tổn hại đến mẹ thiên nhiên. Cả hai cùng quỳ xuống trước Virus:

- “Chúng tôi đã hoàn toàn nhìn thấy lỗi của mình. Xin hãy cho con người cơ hội để sửa lỗi. Chúng tôi không phải kiêu tham sống sợ chết nhưng chúng tôi lo lắng cho nhân loại, cho sự phát triển của thế giới. Xin hãy cho chúng tôi cơ hội!”

- “Thật ra ở một số nơi trên thế giới đã có virus xâm nhập và bắt đầu lây lan. Chúng tôi muốn gieo mầm họa đến khắp mọi nơi có mặt con người. Nhìn ba người các người ít ra làm cho chúng tôi có chút niềm tin về loài người. Ta đồng ý cho các người một cơ hội sửa lỗi, còn cách sửa thì các người tự biết lấy!”

- “Chúng tôi hiểu rồi, cũng biết cách sửa luôn rồi. Chúng tôi sẽ nghĩ cách giúp mọi người ở đây nhận ra sai lầm của bản thân và thay đổi”.

Thủy cũng tiếp lời:

- “Thật sự tôi chưa bao giờ nghĩ trong đời mình sẽ gặp chuyện ngộ chi trên phim. Đây cũng là bài học xương máu cho bản thân tôi và mọi người, có lẽ trước giờ con người sống quá ích kỷ với thiên nhiên mặc dù mẹ thiên nhiên đã ban cho chúng ta rất nhiều phước lành. Bây giờ tôi xin hứa với lòng sẽ làm tất cả mọi việc để bảo vệ thiên nhiên, giúp môi trường trong lành sạch đẹp hơn. Từ khi dịch bệnh đổ ra, người ta cũng hạn chế ra đường nên đường sá sạch đẹp không khí cũng đỡ ô nhiễm, tai nạn giao thông và tệ nạn xã hội cũng giảm hẳn, con người học cách chi tiêu tiết kiệm, coi trọng sức khỏe, biết sống chậm lại cho bản thân hơn, trân quý những thứ đang có. Ấu đó cũng là cái lợi do dịch bệnh mang lại”.

- “Cô Thủy nói rất hay, cô thật là người có cái nhìn sâu sắc, nếu người khác chỉ biết oán than thì cô lại nhìn thấy cơ hội trong khó khăn. Hy vọng đây là động lực để con người có thể thay đổi, nếu hôm nay không có sự xuất hiện của Virus Luna chúng tôi thì con người cũng phải gánh chịu tai họa khác mà thôi. Cái này gọi là nhân quả báo ứng tự gieo tự gặt lấy. Các loài vi sinh vật thật ra không hề gây hại như con người nghĩ, chúng tôi sống cộng sinh đã hàng triệu năm nay, có loài vật nào chết vì chúng tôi hay chưa, chúng tôi yêu thương và chung sống hòa hợp với nhau, chỉ mong con người – loài động vật cấp cao bớt gieo nhân xấu để chính bản thân họ không phải lãnh chịu hậu quả”.

Nói đoạn mẹ con Virus dắt nhau vào trong để lại 3 vị bác sĩ với tâm trạng đầy suy tư. Họ cũng ra về và cùng nhau bàn bạc tìm cách giúp người dân ở đây. Cuối cùng họ đi đến một quyết định táo bạo là mượn nhà văn hóa đầu làng để họp mặt mọi người dù tình hình dịch bệnh đang rất căng thẳng. Sau khi chuẩn bị mọi thứ kĩ càng, họ chọn buổi sáng ngày cuối tuần để mọi người tiện sắp xếp. Sáng hôm ấy mặc dù lo lắng về dịch bệnh nhưng mọi người đều đến khá đông đủ vì trong lòng họ rất phấn chấn khi nghe tuyên bố đã tìm ra cách đẩy lùi đại dịch này. Tuy vậy mọi người vẫn nâng cao ý thức cảnh giác, mỗi người đều mang nhiều lớp khẩu trang và tự khử khuẩn, một số người cẩn thận đến nỗi còn khoát trên mình bộ đồ bảo hộ giữa thời tiết mùa hè.

Sau khi cả làng đã đông đủ thì Linh bắt đầu mở cho mọi người xem một đoạn phim. Mở đầu là cảnh tượng thiên nhiên tươi đẹp hùng vĩ như những bức tranh thủy mặc, tiếp theo là sự tàn lụi dần của thiên nhiên: mặt đất chỉ còn rác thải, cây rừng bị chặt hết, động vật

bị bắt giết đến mức tuyệt chủng, băng tan, mực nước biển dâng cao nhấn chìm mặt đất như trận đại hồng thủy, thiên tai thường xuyên xảy ra dẫn đến mất mùa đói kém, dịch bệnh lan tràn trên khắp hành tinh, con người bị hủy diệt gần hết. Coi đến đây ai nấy đều cảm thấy có một nỗi niềm trào dâng trong lòng, tự họ đang cảm thấy hổ thẹn với những hành động thờ ơ thường ngày của họ. Tuy nhiên, phần cuối cùng mới mang đến bất ngờ cho mọi người với sự xuất hiện của mẹ con chị Ngọc trong đoạn phim, ai nấy đều không hiểu lí do vì sao lại là họ? Có người nói chắc mẹ con nhà này được đưa vào làm phụ họa... Nhưng sau đó họ không khỏi trở mắt khi nhìn thấy mẹ con chị từ từ bay lên không trung xoay mấy vòng rồi biến thành những hình khối kì lạ, vẫn bay lơ lửng trên không. Một người không kiềm nổi sự tò mò liền lên tiếng:

-“ Cái chi rứa trời? Yêu quái à?”

Người khác cũng tiếp lời:

-“Cái dụ chi mà nhìn ghê quá vậy? Mẹ con cô Ngọc bay đi đâu rồi?”

Một người phụ nữ lớn tuổi trong làng nói vui an ủi:

-“Ni là người ta dùng kĩ thuật đưa lên cho hấn lạ rứa thôi chớ làm chi có chuyện nó!”

-“Ừa mà làm rứa để làm chi?” Người kia hỏi

-“Tao cũng không biết nữa, xí mấy đũa hấn giải thích chớ lo chi”.

Chưa kịp nghe giải thích thì tiếp đến là hình ảnh của dân làng Thanh Xuân trong thời gian qua, không khí tang thương bao trùm khắp nơi. Mọi người xem đến đây đều xúc động, có người không kiềm được bật khóc thành tiếng. Đoạn phim ngắn chỉ vồn vẹn 4 phút 30 giây nhưng lột tả hết tất cả những gì mà những người dựng nên muốn nói. Bác sĩ Linh cầm mic lên giải thích với bà con:

-“Xin bà con đừng hoang mang, hôm nay thực sự là ngày dịch bệnh sẽ được giải quyết, chỉ mong bà con mình hãy tin tưởng và hiểu ra vấn đề để chúng ta cùng chung tay đẩy lùi dịch bệnh. Đoạn phim trên đã lột tả hết tất cả những gì mà chúng tôi muốn nói. Từ một thiên nhiên tươi đẹp trù phú, do tác động bởi bàn tay con người mà trở nên vô cùng thảm thương và sinh ra hàng loạt hậu quả mà không ai khác ngoài bản thân mỗi người chúng ta đều phải lãnh chịu. Mọi người chắc chắn rất thắc mắc ở đoạn cuối. Vâng, đoạn cuối cùng chính là cảnh tượng tại nơi chúng ta đang sống”.

-“Thế cảnh của mẹ con cô Ngọc là răng xin anh giải thích giùm?”

-“Tôi nói ra có thể mọi người không tin nhưng mẹ con chị ấy không phải người, họ là hóa thân của một loài Virus mang tên Luna, chính là loại virus gây nên mầm mống tai họa cho dân chúng”.

-“Là răng? Là răng? Dụ chi?..”

Mọi người tỏ ra hoang mang vì chưa hiểu vấn đề. Linh nói tiếp:

-“ Những điều này chúng ta chỉ nhìn thấy trên những bộ phim kinh dị hoặc giả tưởng chứ chưa bao giờ bắt gặp cảnh tượng như này. Vâng bản thân chúng tôi cũng vậy, sống 30 năm trên đời tôi chưa bao giờ gặp tình cảnh oái ăm như này. Loại virus này đã có mặt cách đây hàng triệu năm trên trái đất, chúng sống cộng sinh trên các loài động thực vật mà không gây hại gì cho vật chủ. Tuy nhiên, sau này do tác động quá mạnh của con người đến môi trường tự nhiên, bắt giết động vật và tàn phá thiên nhiên khiến cho những loài động vật và vi sinh vật không còn chỗ để trú ẩn. Chúng đành tìm nơi khác gá tạm, nhưng dù là loài vi khuẩn vi rút cũng có tánh linh, chúng ôm hận trong lòng và quyết tâm trả thù con người nên mới gây ra tình cảnh ngày hôm nay như các vị đã biết. Câu chuyện này tôi chỉ được biết cách đây 2 hôm mà thôi, nó rất dài dòng nên tại đây chỉ có thể tóm tắt ý chính. Và lí do có buổi họp làng trong thời kì dịch bệnh chính là cho bà con mình biết được lí do cũng như cùng các vị bàn bạc phương án giải quyết vấn đề”.

Thay mặt người dân, bác Tính lên tiếng:

-“Thiệt sự chuyện ni chúng tôi ai cũng bán tín bán nghi, đều là người trần mắt thịt ai biết chi đâu, hiện tại tâm trạng mọi người rối bời nên chưa thể có phương án giải quyết hay nói cách khác là mọi người vẫn chưa thể tin vào mắt mình...”

Bác nói chưa hết câu thì bên ngoài đã có một tiếng “đùng”, tiếng nổ to như nổ xe, họ vội chạy ra thì nhìn thấy cây cột phía ngoài sân đã cháy rụi, ai nấy hết sức hoang mang. Khi quay vào bên trong là sự xuất hiện của chị Ngọc và cu Thắng đã ở đấy, họ tá hỏa không biết 2 người này đi vào bằng cách nào. Không để họ đợi lâu, người phụ nữ và đứa trẻ 2 chân nhấc bổng bay lơ lửng trên không trung, khoảng vài giây sau đã biến thành hình thù kì lạ suýt hù chết mấy chị phụ nữ trong làng. Virus lên tiếng:

-“Đây mới là hình dạng thật của bọn ta. Loài người luôn cho mình là loài thượng đẳng có quyền giẫm đạp lên muôn loài, thực chất chỉ là bọn ngu dốt. Các người nghĩ bệnh tật là do ông trời ghét bỏ rồi giáng xuống làm họa à? Các người nghĩ với sức lực bé bỏng cùng trí tuệ có hạn mà muốn đập dịch à? Đúng là bọn ngu xuẩn, đáng ra từ đầu loài người không nên xuất hiện trên hành tinh thì những loài sinh vật khác như chúng ta sẽ có đời sống hạnh phúc hơn. Tất cả mọi loài trên trái đất này đều có chung một nỗi niềm đó là hận loài người đến thấu xương, muốn hủy diệt loài người...”

Những lời đanh thép được tuyên bố khiến người ở đó ai cũng lạnh người, nổi hết cả da gà, nhiều người sợ đến nổi ngất xỉu. Cảnh tượng tán loạn không thể nào hình dung nổi. Virus nói tiếp:

-“Sự xuất hiện của bọn ta là điều tất yếu thôi, nếu không có bọn ta thì các người cũng sẽ trả giá bằng cách thức khác. Đây gọi là nhân quả báo ứng. Đáng lí ra chúng ta còn định hành hạ các người thừa sống thiếu chết thêm thời gian nữa nhưng không may lại bị 3 người này vô tình phát hiện, họ là số ít những người sống có tâm mà ta biết, đó là lí do ta không nỡ gây ra cái chết cho họ. Họ đã khóc hết nước mắt cầu xin ta tha cho các người một con đường, nhưng giờ xem ra sự tin tưởng này chỉ là điều ngu xuẩn nhất ta từng làm. Ta sẽ hủy diệt cả làng các người!”

Dân làng lúc này quá sợ hãi mà bỏ chạy hết ra ngoài nhưng không kịp, cửa cổng đã bị khóa, mặc dù bác Tính có chìa khóa vẫn không mở được, một số thanh niên leo rào nhưng không thể thoát khỏi. Bây giờ có hàng loạt virus xuất hiện bao quanh làng làm giông chớp âm âm, trời tối đen như mực. Trong không trung vang lên điệu cười thật man rợ. Ngay lúc này dường như bản thân mỗi người mới nhận ra lỗi sai của mình, họ quỳ xuống van khóc cầu xin hãy tha mạng. Tội nghiệp nhất là bác Tính, ông không ngừng lay lợc khẩu đầu đến chảy máu. Bỗng không khí trở về bình thường, Virus nói:

-“Các người có biết vì sao bọn ta không một phát giết chết tất cả hay không? Đó là vì chúng ta muốn hành hạ các người, muốn các người phải gánh chịu khổ đau hàng trăm năm trời các người đã gây ra, nhìn các người đau khổ sống không được chết không xong thật là hả dạ. Nhưng ta cũng có tánh linh, thời gian làm người sinh sống ở đây cũng đã không ít lần khiến ta yếu lòng. Phải, các người là dân quê chân chất cho nên sống rất tình nghĩa với nhau, đó là điều khiến ta mủi lòng và cảm động hơn. Ta luôn ước gì con người cũng đối xử với loài khác như cách họ đối với nhau thì hành tinh này làm gì còn thiên tai hay dịch bệnh. Các người mỗi ngày đều gây tạo biết bao tội nghiệp mà bản thân không hề nhận ra, nghĩ cũng thật đáng thương. Đó là lí do khi nhìn thấy 3 bác sĩ này cầu xin ta đã đồng ý cho các người cơ hội sửa sai”.

Bỗng Virus hạ giọng nhẹ nhàng:

-“Nếu bây giờ các người chịu nhận lỗi của mình và đồng ý sửa đổi thì ta sẽ tạm thời bỏ qua và xem xét sự thay đổi trong một thời gian. Các người biết không, sự thay đổi đến từ nơi tâm sẽ chạm đến Thần Phật, lúc đó không cần phải nghi thức cúng kiếng gì cả mọi chuyện sẽ tự có sự chuyển biến. Ta nghe loài người có 1 câu nói rất hay đó là : Tâm sinh tướng. Hãy áp dụng nó vào cuộc sống của các người ngay hiện giờ đi. Ta cam kết nó sẽ thay đổi, mà hiện giờ con người cũng chỉ còn cách đó. Thuốc của bác sĩ chỉ có tác dụng chữa phần ngọn là triệu chứng chứ không diệt được gốc rễ bên trong, rồi trước sau gì nó cũng sẽ tái phát. Chi bằng hãy chữa bệnh từ gốc để hoàn toàn được sạch sẽ từ trong ra ngoài”.

Mọi người bây giờ ai cũng thất kinh hồn vía có ai dám không nghe lời. Một số người đã nhận ra lỗi sai của mình, họ bật khóc quỳ xuống cầu xin sự tha thứ và hứa sẽ sửa đổi ngay

từ bên trong. Một bộ phận khác mặc dù vẫn chưa hiểu ra vấn đề nhưng cái sợ lúc này lấn át hồn vía họ nên họ cũng hốt hải xin lỗi và hứa sẽ thay đổi. Thay mặt dân làng, bác Tính trưởng làng quỳ xuống, bác nói trong nước mắt:

-“Chúng tôi đã nhận ra nguyên nhân của thiên tai dịch bệnh đều xuất phát từ nơi tâm bất thiện của con người, đó là quả báo do con người tự chiêu cảm. Tuy nhiên, cổ nhân có câu: Đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại nên vẫn mong được cho một cơ hội để sửa đổi, làm tốt hơn bốn phận của con người. Tôi biết sự xuất hiện của các vị ngày hôm nay chính là lời cảnh tỉnh cho các hành vi sau này của chúng tôi, các vị hãy tin chúng tôi, hãy để chúng tôi có cơ hội chúng tỏ cho mẹ thiên nhiên thấy rằng chúng tôi cũng rất yêu thiên nhiên nhưng cách yêu này vẫn còn như đứa trẻ con vô tâm chưa hiểu sự đời, đứa trẻ trưởng thành sẽ biết lo nghĩ cho bố mẹ, cho gia đình nhiều hơn và bố mẹ vẫn luôn thương yêu che chở con cái, họ có quyền trách phạt khi con sai nhưng cũng sẵn sàng bao dung lỗi lầm của con và cho con cơ hội thay đổi. Đến thời điểm hiện tại dân làng Thanh Xuân thật tâm sám hối lỗi lầm của mình. Nếu được cho một cơ hội thì dân làng chúng tôi quyết thay đổi từ gốc đến ngọn, sống một cuộc sống lành mạnh và làm mọi thứ bảo vệ môi trường, không giết hại động vật, không tàn phá thực vật. Hơn ai hết chúng tôi chỉ mong một cuộc sống yên bình vui vẻ. Xin chân thành xin lỗi mẹ thiên nhiên. Chân thành xin lỗi mẹ thiên nhiên. Chân thành xin lỗi mẹ thiên nhiên!”

Những lời thành thật xuất phát từ đáy lòng của bác trưởng làng đã mấp mé tuổi 70 khiến ai nấy không khỏi bồi hồi xúc động, tất cả mọi người có mặt ở đây đều quỳ xuống tạ lỗi, kể cả 3 bác sĩ. Thấy vậy Virus đáp:

-“Được rồi, nếu đây là tấm lòng chân thật thì trời cao sẽ chứng giám, bằng là sự giả dối thì sẽ tự rước họa. Ta không phải quỷ thần tiên phật, ta chỉ là đại diện cho sự trả nghiệp của con người mà thôi. Nói vậy thì mọi người hãy làm đi, hãy hành động thật mạnh mẽ vào, rồi tự khắc kết quả sẽ đến. Cho các người một cơ hội để thật tâm sửa chữa lỗi lầm, hy vọng đây là quyết định sáng suốt”.

Nói rồi Virus bay khỏi nhà văn hóa và biến mất. Để lại đây bao nhiêu tâm hồn còn đang băn khoăn không biết bắt đầu từ đâu. Linh lên tiếng:

-“Chúng ta phải thay đổi ngay từ bây giờ mới mong xoay chuyển tình thế. Chúng ta sẽ bảo vệ môi trường từ những hành động nhỏ nhất nhất như cái vỏ bánh kẹo hay thói quen đốt rác sinh ra Cacbonic. Đến cái lớn như làm ăn lương thiện, không giao thiệp với bọn buôn gỗ hay buôn động vật trái phép, còn hàng tá công việc văn minh để học và làm. Từ nay xin hạn chế giết mổ động vật quá mức, chúng ta có thể mang tiền ra chợ mua một miếng thịt hay vài con cá ăn qua bữa, xin đừng giết hại vật nuôi để cúng tế thần linh gì cả. Lâu lâu có đám hay gì bắt buộc thì mới làm thịt chứ đừng làm vô tội vạ. Và điều đặc biệt nhất chính là sự thay đổi từ chính tư duy và nhận thức của mỗi người. Cái đó khác

nhau phụ thuộc vào sự phát triển nhận thức từng người, hãy thay đổi dần dần. Các bác sĩ sẽ cùng đồng hành với làng mình trong hành trình thay đổi này. Chúng ta chắc chắn làm được”.

Cả làng đều đồng thuận với phương án này, hay nói cách khác họ cũng không còn con đường thứ hai, nhân quả không chờ một ai.

Bác Tính ngay lập tức soạn ra một bộ quy tắc hoạt động mới cho người dân, quy định cụ thể những hành vi nên và không nên thực hiện, nếu ai vi phạm sẽ bị xử phạt nặng trước sự chứng kiến của tất cả thành viên trong làng. Những quy định khắt khe đó có thể nhanh chóng đưa người dân vào khuôn khổ giúp họ chuyển biến suy nghĩ và hành động của mình theo hướng tích cực.

Để làm gương cho phong trào bảo vệ môi trường, bác sĩ Thủy quyết định chuyển sang chế độ ăn thuần thực vật, điều này khiến Bảo và Linh lo lắng nhưng Thủy vẫn quyết tâm, hơn nữa cô còn khuyên hai anh nên hạn chế ăn thịt, vì ăn thịt chính là đang gây hại đến môi trường và sức khỏe chính mình. Thủy cũng là người hoạt động tích cực nhất trong các phong trào môi trường do làng phát động mỗi tuần, cô giúp đỡ cho rất nhiều người gỡ rối trong quá trình thay đổi.

CHƯƠNG 8: Bắt đầu từ những điều nhỏ nhất

Để thay đổi một thói quen từ lâu đã ăn sâu vào máu thịt của con người và trở thành một phần tính cách của họ hoàn toàn không dễ dàng, mà đây còn là một tập thể đông đúc với nhiều tính cách, nhiều hoàn cảnh khác nhau. Nhưng để có cuộc sống tốt đẹp hơn bắt buộc

họ phải thay đổi để thích nghi. Tuy nhiên, trong quá trình thay đổi lối sống, dân làng còn vấp phải khá nhiều rắc rối, khó khăn. Chưa kể một bộ phận vẫn chưa nhận ra lỗi sai của mình, họ luôn mang tâm lí nạn nhân với cuộc đời, đối với những người này cần cả một quá trình cảm hóa. Buổi sáng hôm ấy, hai con Virus lại hóa thành hình người đến thăm nhà anh Phúc. Vừa mở cánh cửa, chị Loan giật mình, nhưng Ngọc nhanh chóng bắt lấy tay chị và trao cho chị một nụ cười âm áp. Chị Loan rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao họ lại đến tận đây, chị hỏi:

-“Mấy ngày vừa qua chúng tôi đã làm gì ảnh hưởng đến 2 người ư?”

Chị Ngọc lắc đầu, chị ta lên tiếng:

-“Hôm nay tôi đến thăm mọi người”. Rồi chị nhìn xuống thằng Thắng mà nói tiếp:

-“Đứa trẻ này rất nhớ tụi nhỏ!”

Trong khi chị Loan chưa biết trả lời thế nào thì Tí và Sóc ở bên trong đã nghe thấy hết, thằng Tí tỏ ra sợ hãi, nó dắt em chạy vào núp trong phòng. Nhưng sau đó Sóc lại nhanh nhẩu chạy đến trước mặt chị Ngọc và Thắng, con bé nói:

-“Anh có muốn chơi với tụi em nữa không?”

Thắng gật đầu. Hai người lớn đứng bên không khỏi xúc động. Chị Loan quyết định để mẹ con Virus vào trong nhà. Chị Ngọc cất tiếng hỏi:

-“Chị biết vì sao chúng tôi phải gây ra cơ sự đau thương cho gia đình chị hay không?”

-“Chuyện đến nước này đừng nhắc lại nữa, dù sao cũng là chúng tôi làm sai trước”. Chị Loan buồn bã trả lời.

Chị Ngọc cười đáp:

-“Tôi đến đây đặc biệt là để giải thích chuyện này mà!”

Thấy chị Loan im lặng, chị Ngọc nói thêm:

-“Chồng chị nghe lời người xấu làm ăn phi pháp, lại còn dẫn dụ thêm thanh niên trong làng. Sau ngày hai người họ về quê thì tổ chức của bọn họ đã bị công an bắt giữ để điều tra. May mắn, hai người họ chỉ là một con bài nhỏ trong mắc xích của tổ chức xuyên quốc gia này, hơn nữa chúng tôi đã khiến cho những tội phạm kia không thể khai ra anh nhà, bởi vì chúng tôi đã có sẵn ý định khiến anh ta phải chịu quả báo về tâm linh, điều này còn đau khổ hơn chịu tội trước pháp luật. Tôi chắc là anh ta chưa bao giờ kể về công việc của mình cho chị biết! Anh ta bắt tay với bọn lâm tặc và mua bán động vật quý hiếm xuyên quốc gia ở vùng biên giới Việt Lào”.

Chị Loan vô cùng bàng hoàng trước những lời chị Ngọc nói, đúng là trước giờ chồng chị chưa bao giờ tâm sự công việc của mình nhưng bản thân chị luôn tin tưởng chồng hết mực. Chị Ngọc nói tiếp:

-“Vì anh ta làm ăn phi pháp mà còn gian dối với người nhà nên chúng tôi bắt buộc phải cho anh ta một bài học. Tôi muốn không chỉ bản thân anh ta chịu đau đớn mà anh ta còn phải chứng kiến người thân mình đau khổ, thậm chí chịu cảnh mất người thân. Để anh ta tỉnh ngộ và biết được sự đau đớn của những loài động vật hoang dã bị tước đi cuộc sống yên bình”.

Chị Ngọc còn chưa nói xong thì anh Phúc đã về trước cửa. Nhìn kẻ đã hại gia đình anh chịu đau khổ, mất người thân, với bản tính nóng nảy anh ta khó mà nhẫn, anh xông vào quát lớn:

-“Ai cho em dắt những kẻ này vô nhà hả?”

Vợ anh bật khóc:

-“Có phải lâu nay anh đã giấu em về công việc phạm pháp của mình?”

Anh ta bất ngờ:

-“Răng...răng em lại hỏi rứa?”

-“Anh chỉ cần trả lời đúng hay không thôi?”

Tới đây anh hết đường chối, anh thừa nhận:

-“Đúng là như rứa nhưng anh làm tất cả là vì cái nhà ni em hiểu không? Nhưng chuyện nó chừ không còn quan trọng nữa, bọn kia bị bắt hết rồi, chúng không khai ra anh. Mà răng em lại biết chứ?”

-“Là tôi vừa nói cho vợ anh xong, chính tôi cũng khiến cho đồng bọn của anh không khai ra anh và đưa em trai được anh dẫn dắt”. Chị Ngọc.

-“Hả?” Anh Phúc trở mắt nhìn không nên lời.

Chị Ngọc nói tiếp:

-“Sở dĩ tôi tới đây phần vì đứa trẻ này nhớ mấy đứa nhỏ nhà anh, phần vì tôi nghĩ vợ anh cũng nên biết sự thật để hiểu lí do nghịch cảnh lại đến với cả gia đình mình. Anh chính là nguyên nhân dẫn đến sự tang thương cho làng Thanh Xuân đây anh à!”

Chị Loan khóc, chị không giấu được nỗi đau khổ trong lòng lại một lần nữa trở dậy. Chị là người phụ nữ chu toàn cho gia đình, ở sau hỗ trợ và tin tưởng chồng con hết mực, nhưng chị không ngờ chồng mình lại làm ra những chuyện vi phạm đạo đức và pháp luật,

lại còn lừa dối mình trong thời gian dài, chị bỏ vào trong phòng đóng cửa mặc cho chị Ngọc và anh Phúc vẫn còn ở đó.

-“Từ nay anh nên tu tâm dưỡng tính, làm nhiều việc thiện để hối cải, không chỉ cho anh mà còn cho gia đình anh, cả linh hồn bà cụ quá cố và dân làng Thanh Xuân nữa . Có thể mới mong rửa sạch tội lỗi của mình. Tôi chỉ nói thế thôi, còn lại do anh quyết định”. Nói rồi chị Ngọc dắt Thắng rời khỏi, thằng bé vẫn còn lưu luyến đồng bọn của nó không muốn đi.

Cả ngày hôm đó, anh đã quỳ trước cửa phòng xin lỗi vợ nhưng chị quyết không tha thứ. Anh đã quỳ suốt từ 9h sáng đến 9h tối, đôi chân không thể trụ vững được, anh quỵ ngã. Chị Loan vừa mở cửa khiến anh vui mừng đến nỗi quên mất cơn đau. Nhưng chị cất giọng lạnh lùng:

-“Em sẽ không tha thứ cho anh đến khi nhìn thấy sự thay đổi chân thành từ trong tâm, xem anh có giúp cái chi được cho mọi người hay không, hơn nữa người anh cần xin lỗi là mẹ chứ không phải em, từ nay em sẽ ngủ với tụi nhỏ, phòng này anh cứ ở đây”.

Nói rồi chị vào trong ôm mềm gối và ít đồ dùng cá nhân qua bên phòng mấy đứa con. Lúc này anh thật sự hối hận về lỗi lầm của mình!

Chị Ngọc sáng ấy từ nhà anh Phúc trở ra có ghé sang thăm mấy vị bác sĩ. Lúc đầu thấy chị ai cũng sợ hãi, nhưng sự ấm áp toát ra từ trong ánh mắt của chị khiến mọi người cảm thấy an tâm mặc dù họ không rõ nguyên nhân. Chị dành lời khen cho Thủy, cô bé đầy lương thiện, chị đồng cảm với Linh và Bảo khi đứng trước khó khăn vẫn không bỏ cuộc. Chị còn nói:

-“Thằng Thắng vẫn còn ưa được chú Linh bày học”

Linh cười nhẹ, xoa đầu Thắng mà quên nó cũng là một “tiểu ma đầu”:

-“Nếu thích sau này tình hình ổn hơn cứ đến chỗ chú Linh sẽ bày học, còn có nhiều trò hay mà chú cháu ta vẫn chưa chơi với nhau”

Thắng vui vẻ trả lời:

-“Dạ vâng! Chú hứa rồi đấy, cháu nhất định sẽ tìm đến chú!”

Thủy lên tiếng:

-“Mọi người đã hiểu ra lỗi lầm của mình, hiện giờ ai nấy cũng tích cực thay đổi, em thấy vui lắm chị à!”

Chị Ngọc cười:

-“Không phải ai cũng thế, nhiều người họ vẫn bằng mặt không bằng lòng đấy”

-“Dạ em biết, nhưng em tin từ từ họ sẽ có chuyển biến. Nhân chi sơ tính bản thiện mà chị”.

-“Ừm vậy thì tốt, tôi không phải người nên cũng không hiểu được nhiều suy nghĩ của con người. Nhưng em nói thì chị tin”.

Chị Ngọc đứng dậy đi ra khỏi căn nhà trọ ấy, chị đã tặng lại những đồ handmade mà chị tự tay làm cho Thủy, trong đó còn một quyển sổ tay ghi bí quyết thêu thùa. Thủy cảm động, cô biết bất kì sinh vật nào cũng có linh tính, nhưng không ngờ cái loài chuyên gây hại cho người cũng mang tình cảm của con người.

Thời gian này cả làng Thanh Xuân bắt tay vào công cuộc sửa đổi tâm tính, mạnh mẽ nhất có lẽ là gia đình anh Phúc. Mọi người siêng năng đi chùa, nhà thờ cầu nguyện một cách lành mạnh chứ không còn mê tín như trước đây. Họ cũng không còn giết quá nhiều động vật ngoại trừ trong những đám tiệc, nhưng số lượng cũng rất hạn chế. Đặc biệt, anh Phúc là người tiên phong phát động chương trình bảo vệ môi trường bằng cách không vứt rác thải nhựa. Anh liên hệ được một nhà máy tái chế trên thị trấn và kí hợp đồng với họ, không bao lâu nhà anh đã trở thành “Đại lí chai bao” của cả làng, thậm chí người dân ở những làng lân cận cũng mang chai bao đến bán cho anh vì anh mua với giá hợp lí, mục đích để khuyến khích mọi người không vứt đi những đồ vật có thể tái chế. Thăng Tí, con Sóc ngoài giờ học thì ở nhà phân loại chai bao giúp cha, chúng có vẻ khá là hứng thú với số đồ hàng này. Chị Loan vẫn đi làm ở xưởng may và chăm sóc vườn tược. Anh Thuận quản lí chưa bao giờ ngừng thương chị, nhưng chị luôn giữ khoảng cách và có thái độ quả quyết với anh, khiến anh chỉ biết ôm sầu tương tư.

Nam thì nhớ Ngân, kể ra cũng gần tháng trời Ngân điều trị trong bệnh viện. Sáng cuối tuần, bệnh viện đa khoa gửi báo cáo về số ca nhiễm đã có dấu hiệu giảm nhưng khuyên mọi người không nên chủ quan. Trong báo cáo, giám đốc bệnh viện còn nói bệnh nhân hiện tại chủ yếu đã chịu được thuốc của bệnh viện, số ca khỏi bệnh cũng tăng lên, trong đó có Ngân. Nằm trong bệnh viện gần tháng trời, ngoài gia đình và một số người quen ra chỉ có Nam là quan tâm đến cô, điều này đã làm cô gái hết sức cảm động, đặc biệt là trong những lúc ốm đau thế này! Trước đó, bác sĩ Linh cũng đã làm báo cáo về loại virus lạ này, có gọi rõ tên nó là virus Luna chuyên gây ra các dấu hiệu giống cảm cúm nhưng lây lan cực mạnh và đe dọa tính mạng con người. Trong đó cũng đề ra một số biện pháp điều trị, ngoài dùng thuốc Tây y, còn khuyên người bệnh chú ý đến các phương pháp chữa lành tự nhiên như tập thể dục, ăn uống lành mạnh, uống đủ nước, thường xuyên tiếp xúc với thiên nhiên... Còn những vấn đề liên quan đến tâm linh vẫn không được đề cập trong báo cáo.

Ngày ra viện, Ngân được gia đình đưa đón tận nơi, nhưng sau khi về đến nhà cô nhận được một tin buồn, đó là người con trai mà cô thầm thương trộm nhớ, dành ra thời gian dài chờ đợi đã có người yêu và còn làm cho người yêu anh ta có thai. Không còn cách nào khác, gia đình kia buộc phải cưới vợ cho con trai mình đồng thời gửi lời xin lỗi đến gia đình Ngân. Nhận được tin ấy, Ngân không khỏi đau lòng nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, dường như cô cũng thừa biết mình chẳng là gì trong cuộc sống của người ta, trước giờ chỉ có mỗi cô đơn phương với tình yêu ấy. Được người nhà kể lại tình hình trong suốt quá trình vắng nhà, Ngân không khỏi đau lòng thương xót dân làng, cô cũng quyết tâm thay đổi bản thân trở thành con người tốt hơn để góp chút sức lực nhỏ trong việc giúp đỡ làng. Mỗi cuối tuần, hội thanh thiếu niên làng Thanh Xuân tổ chức phong trào dọn rác, bảo vệ môi trường. Ngân được giao làm trưởng nhóm, cô phân nhiệm vụ cho các tổ, mỗi tổ phụ trách dọn dẹp ở một khu vực và tuyên truyền ý thức bảo vệ môi trường cho bà con hiểu, hội còn vận động tổ chức các hoạt động tìm hiểu pháp luật, phòng chống tệ nạn xã hội có liên kết với lực lượng công an. Nam là thanh niên hưởng ứng nhiệt tình tất cả hoạt động của hội, hầu như mọi hoạt động anh đều tham gia, phần cũng vì anh muốn có cơ hội gặp Ngân nhiều hơn.

Hội phụ nữ làng Thanh Xuân vận động phong trào giúp đỡ phụ nữ có hoàn cảnh khó khăn và tổ chức phong trào “Mỗi tuần một ngày chay” để hạn chế việc ăn thịt động vật. Hội người cao tuổi thì có phong trào khuyến khích người dân làm nhiều việc tốt. Trong tuần nếu có cá nhân nào làm được một việc ý nghĩa thì trong cuộc họp làng ngày cuối tuần sẽ được ghi danh, tuyên dương và một vài cá nhân sẽ được nhận những phần quà trong quỹ hội. Bác Tính trưởng làng đứng ra vận động phong trào “Mỗi gia đình trồng một cây xanh”, cuộc thi này rất được hưởng ứng bởi vì dân địa phương ở đây chủ yếu làm nông nghiệp, nhà ai cũng có cây cối nên việc này đối với họ rất dễ dàng, có gia đình còn trồng một lúc nguyên hàng cây. Anh Phúc xung phong tặng làng 10 cây che bóng mát trên đường và 2 cây tại nhà văn hóa. Bác Tính hoan nghênh tinh thần đóng góp của anh. Người dân bây giờ mỗi ngày không chỉ lo lắng đến cái ăn cái mặc hay vui chơi giải trí, mà họ còn thêm một mối bận tâm đó là làm việc tốt. Bác Tính cũng đặt ra quy luật “Không được giết quá 3 vật nuôi làm thức ăn trong một tháng ngoại trừ tổ chức đám tiệc, chỉ được nhập từ bên ngoài về”. Quy định này lúc đầu làm khó người dân vì gia đình người ta nuôi động vật chủ yếu cũng để tằm bở và buôn bán, tuy nhiên họ cũng cố gắng khắc phục tình trạng này.

Còn 3 vị bác sĩ ngoài công việc nghiên cứu y khoa, cùng chung tay góp sức với làng. Thủy dạy cho mọi người các bài thuốc chữa một số bệnh cơ bản, cô cũng khuyến khích mọi người tăng cường bổ sung nguồn thực phẩm từ thực vật. Linh và Bảo tranh thủ chỉ dạy thêm cho tụi trẻ con trong làng, họ còn tình nguyện ủng hộ làng một vườn rau xanh được trồng sau nhà văn hóa.

Bảo gọi về nhà:

-“Chào em yêu! Hai mẹ con vẫn khỏe chứ? Hôm nay có gì vui không?”

-“Dạ mẹ con em vẫn khỏe nhưng nhớ anh nhiều lắm. Mấy hôm trước em có về thăm nhà nội, bố mẹ với chú út có hỏi thăm tình hình của anh. Em nói vẫn ổn để mọi người an tâm.”

-“Ừ anh ổn thật mà, mọi chuyện đang chuyển biến theo hướng tích cực, dự là sắp được đoàn tụ với mẹ con Gạo rồi!”

-“Thật không anh? Nếu vậy thì tốt quá, em mừng quá!”

-“Ồi em nè, cuộc sống hiện tại khỏe hơn ngày trước nhiều lắm, mọi người ai cũng mở rộng tấm lòng yêu thương nhau. Mà anh nói em nghe cái này nè...”

-“Dạ có gì vậy anh? Em nghe này!”

-“Em và con tăng cường ăn nhiều rau củ quả nhé, mình hạn chế ăn thịt sẽ tốt hơn đây em!”

-“Dạ em hiểu rồi anh, điều này em biết mà, em thì mỗi ngày đều tăng cường chất xơ và vitamin, sợ con thiếu chất nên mới cho bé ăn đa dạng thôi. Mà em nhớ điều này em có nói anh mấy lần rồi, anh đều gạt qua bên và cho rằng phản khoa học mà, sao nay lại nói thế nhỉ?”

-“Thì...thì tại nay anh mới giác ngộ ra nhiều thứ á mà...” Bảo cười.

-“Ôi, có điều gì hay ho thế có thể chia sẻ với mẹ con em được không?”

-“Tất nhiên rồi baby nhưng chuyện rất dài dòng, chắc đợi đến lúc về anh sẽ kể em suốt 3 ngày 3 đêm cũng không hết chuyện luôn ấy!”

-“Dạ, vậy cũng được. Anh giữ gìn sức khỏe nhé. Mẹ con Gạo thương và nhớ bố nhiều!”

-“Ừm, giữ sức khỏe nha, bố cũng nhớ hai mẹ con nhiều!”

-“Ồi nghe anh Bảo nói chuyện với gia đình mà nó ngọt đến tận xương ấy, cho tụi em ăn “com chó” hả anh?”

-“Ui, không dám, chứ không phải tôi sống ở đây ngày nào cũng hưởng “com” từ hai bạn cộng sự thân yêu chứ!”

Cả Linh và Thủy đều tỏ ra ngượng ngùng sau câu nói của Bảo.

Hôm nay là ngày chủ nhật, như thường lệ sẽ là ngày nghỉ của mọi người, các gia đình sẽ nấu những món ăn ngon để quây quần bên nhau. Tuy nhiên, buổi sáng hôm nay khác

những chủ nhật thông thường, cả làng đã tập trung từ lúc 5 giờ sáng để phân công dọn dẹp con đường chính từ cổng đi vào. Mỗi gia đình đều cử thành viên đóng góp vào hoạt động chung, có gia đình còn vận động tất cả thành viên ra quân. Đại diện Hội phụ nữ là cô Tú và chị Loan thì phụ trách chuẩn bị bữa ăn cho mọi người. Điểm đặc biệt đó là trong các bữa ăn hôm nay không nấu từ thịt, cả làng được thưởng thức món bún chay do hội chị em trở tài. Dù ăn đạm bạc nhưng ai cũng vui vẻ, họ đều tỏ lòng trân trọng biết ơn thức ăn và người nấu ăn. Mấy anh thanh niên người nào cũng 3 bát no căng bụng, các chị thì ăn thêm trái cây, bánh kẹo tráng miệng. Buổi lao động hôm ấy tuy mệt mà vui vì trong lòng mỗi người đều cảm nhận được hạnh phúc nhỏ nhất khi mang đến niềm vui cho người khác.

Lớp trẻ trong làng nhờ những hoạt động này mà trưởng thành hơn, sống có trách nhiệm hơn, chúng hướng đến con đường làm ăn lương thiện, trẻ nhỏ thì chăm chỉ học hành và chịu nghe lời cha mẹ. Những tệ nạn như đánh nhau, trộm cắp, lừa đảo trong làng hầu như giảm đáng kể. Cuộc sống của làng Thanh Xuân hiện tại không khác gì các bộ lạc ngày xưa, tự cung tự cấp và hưởng niềm vui riêng của mình. Chuyện này đã truyền sang những nơi khác cũng như đến tai các bác sĩ bệnh viện đa khoa tỉnh, ai cũng tỏ ra bất ngờ trước những hành động này.

-“Rốt cuộc cái làng kia đang làm chuyện kì quái gì vậy?”

-“Họ như biến thành người khác vậy? Không còn là con người lúc trước nữa”

-“Nay thấy dân làng họ ít tiếp xúc với người ngoài nhỉ?”

-“Nghe nói làng đó bị ma ám”

-“Hình như làng họ hết dịch hay sao ấy? Thấy tỉ lệ nhiễm bệnh giảm rõ rệt luôn!”

-“...”

Đó là vân vân mây mây những câu hỏi mà những người ngoài đặt ra trước những sự thay đổi đáng kinh ngạc của làng Thanh Xuân. Dân làng ở đây ai cũng muốn nói ra bí quyết của mình để giúp đỡ mọi người, nhưng họ sợ người ta không tin lại cho rằng làng Thanh Xuân bị điên nên cả làng quyết định khi nào cuộc sống của họ trở nên thật tốt đẹp thì họ mới dám mở miệng nói với người ngoài. Thủy dạy mọi người học cách thể hiện lòng biết ơn dù ở trong thuận cảnh hay nghịch cảnh. Cô đứng ra thành lập câu lạc bộ “Thiền tập làng Thanh Xuân”, vận động mọi người hãy học thiền để tâm hồn được an ổn và bày cách thực tập lòng biết ơn mỗi ngày. Thiền là một bộ môn khó đòi hỏi sự kiên trì, có lẽ ít thích hợp với phái nam nên những người tham gia câu lạc bộ hầu hết là phụ nữ. Ngoài Bảo và Linh thì trong nhóm chỉ có mỗi anh Phúc và Nam thuộc phái mạnh. Anh Phúc tham gia vì muốn tích cực làm nhiều việc tốt và sửa đổi thân tâm, còn Nam thì khác, anh không

hiều cũng chẳng ham hố gì bộ môn bất động này, anh đến đây đơn giản chỉ vì Ngân, người con gái anh yêu.

Theo quy định của câu lạc bộ thiền, mỗi sáng các thành viên phải có mặt tại sân nhà văn hóa từ 5 giờ sáng, cùng ngồi thiền trong vòng 15 đến 30 phút, sau đó mỗi người sẽ có thêm 5 phút để bày tỏ lòng biết ơn đến con người, thiên nhiên, vũ trụ và hơn hết là biết ơn chính mình. Thủy còn giao bài tập về nhà cho các thành viên, đó là mỗi tối trước khi đi ngủ hãy tập viết ra những điều mình biết ơn trong ngày, những điều mình đã làm được và chưa làm được. Tất cả mọi thứ đều phải bắt từ lòng chân thành và sự kiên trì nỗ lực mỗi ngày mới có kết quả tốt đẹp. Đại dịch chỉ là một cơ sự để khởi đầu hành trình tinh thức cho con người.

CHƯƠNG 9: Vượt qua sóng gió – Tình yêu hiển hiện

Cả làng Thanh Xuân ngày đêm cầu nguyện cho đại dịch chóng qua đi, trả lại sự yên bình cho người dân. Nhận thấy điều lạ lẫm chưa từng có, giám đốc bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Nam là bác sĩ Ân đã về tận làng xem xét. Vừa đặt chân đến cổng làng, ông đã vô cùng ngạc nhiên khi cảm nhận được nguồn năng lượng tích cực từ nơi đây. Bác trưởng làng cùng ba vị bác sĩ đã đợi sẵn từ lâu. Vị giám đốc bệnh viện được đưa về tiếp đón tại nhà văn hóa, đây cũng là nơi hội họp, đón tiếp khách cũng như tổ chức sự kiện chính tại làng. Sau khi ăn bánh uống trà, bác sĩ Ân lên tiếng:

-“Mấy hôm nay nhận được nhiều tin tốt từ làng Thanh Xuân về số ca nhiễm bệnh và khỏi bệnh đã giảm hẳn hơn nửa, thêm vào một số hoạt động tích cực từ làng mình đã khiến chúng tôi vô cùng bất ngờ và tò mò về những kế hoạch cũng như dự định trong tương lai của làng mình, bác có thể chia sẻ cho chúng tôi hiểu hơn và học tập kinh nghiệm được không ạ?”

-“Dạ vâng, giám đốc bệnh viện tỉnh đã lên tiếng thì làm răng già này dám từ chối. Nhưng nói trước những điều tôi sắp nói đều là sự thật 100%, tin hay không thì tùy các vị”.

-“Vâng, chúng tôi sẵn sàng mở rộng tâm lòng sẽ chia cùng mọi người”.

-“Các vị có tin vào tâm linh không?”

-“Cái này tùy người, nhưng với cá nhân tôi thì có”. Bác sĩ Ân trả lời.

-“Vậy các vị nghĩ sao nếu như nguồn cơn đại họa là do một thế lực vô hình gây ra?”

-“Thế lực vô hình? Không lẽ là thần thánh hay ma quỷ gì ở đây hả?” Vị bác sĩ vô cùng thắc mắc.

-“Không có ma quỷ hay thánh thần gì, mà là toàn bộ sinh vật trên hành tinh này”

-“Nghĩa là sao bác có thể nói rõ hơn không ạ?”

-“Dù chỉ là con virus nhỏ bé không thể nhìn bằng mắt thường cũng có linh tính bác ạ. Tôi sống trên 70 năm chưa gặp trường hợp này lần nào, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy và còn không tin vào mắt mình”.

Nghĩ đoạn bác nhờ Linh ra mặt giải thích, Linh nhận lời:

-“Thật ra trước đây chúng ta có một lối sống thực dụng và ít sâu sắc. Chúng ta vẫn luôn nghĩ mình là người tốt nhưng thật ra chẳng tốt chút nào cả. Nào là chặt cây lấy gỗ, phá rừng, làm ô nhiễm nguồn nước, không khí, săn bắt giết hại động vật quá mức, suốt ngày châm chọc nói xấu lẫn nhau... Tất cả những hành động này đều ảnh hưởng xấu đến từ trường xung quanh và thu hút về những điều thiếu may mắn”.

-“Thật như vậy sao?” Một bác sĩ trong đoàn hỏi.

-“Chính xác là như vậy. Nhiều người có thể không tin, em cũng nằm trong số đó cho đến khi bản thân tận mắt chứng kiến tất cả mọi việc. Virus nó cũng giống người, cũng có tâm tánh, cũng biết vui buồn, có bạn bè và mong muốn tự do, có điều chúng ta không thể hiểu được những điều chúng nghĩ”.

-“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

-“Vấn đề này không nói đến bệnh tật mà còn liên quan trực tiếp đến lối sống và cách sinh hoạt của con người, dùng thuốc mới là chữa triệu chứng, còn căn nguyên gốc rễ vẫn chưa lành và đến một ngày chúng sẽ lại tái phát. Đó cũng là lí do khiến bản thân em trăn trở và quyết định chuyển đến đây sống, và đến tận bây giờ em cảm thấy quyết định đây thật đúng đắn”.

-“Vậy nguyên nhân là gì? Mời bác sĩ Linh trình bày rõ!”

-“Nguyên nhân không nằm ngoài lối sống của con người, những suy nghĩ, lời nói và hành vi của chúng ta, tâm tính và hành động bất thiện, tiêu cực làm chiêu cảm những điều xấu. Xin đừng vội nói đây là mê tín dị đoan hay là bịa đặt vì nó có thực hoàn toàn. Chắc hẳn một vài người ở đây có nghe qua về Luật hấp dẫn. Khi chúng ta suy nghĩ và thực hiện điều gì liên tục thì chắc hẳn nó sẽ xảy ra ở thực tại trong tương lai. Các bác thấy hiện nay môi trường ra sao? Khí hậu Trái đất thay đổi như thế nào? Nguồn tài nguyên bị đe dọa đến mức báo động... Nếu ai đó không tin vào tâm linh thì xin hỏi những hiện tượng này từ đâu mà có? Trên hành tinh này chỉ có con người cùng với động thực vật, chẳng lẽ những sinh vật bậc thấp kia có khả năng tạo ra những thay đổi to lớn như vậy ư? Nếu chúng thật sự có khả năng thì con người có thể sống yên ổn trên hành tinh này không? Trong khi mọi chuyện đều có nguyên nhân và kết quả. Khi bạn vứt rác ngay trong nhà thì người hưởng sự hôi thối không ai khác ngoài bạn. Khi bạn phá rừng lấy gỗ, đến lúc lũ lụt gia đình bạn sẽ hứng chịu đầu tiên... Còn nói đến vấn đề tâm linh thì động thực vật cũng có linh hồn. Khi bạn giết một con vật, chúng cũng sợ hãi, cũng tức giận biết đau như con

người, ăn thịt của những loài vật ấy liệu chúng ta có vui? Lí do sinh ra những căn bệnh lạ ngày nay hầu hết đều xuất phát từ việc ăn thịt quá nhiều, điều này các bác sĩ không ai không rõ, nhưng chúng ta luôn bị tâm lí thiếu chất nên hay khuyên bệnh nhân phải ăn thật nhiều thịt. Đó là một mâu thuẫn cực kì lớn! Dịch bệnh ngày hôm nay cũng như vậy, con virus này tên là Luna, chúng được sinh ra từ trước khi con người tức là cách đây hàng triệu năm. Nhưng ngày xưa, thiên nhiên hoang dã mà trong lành, tâm tính loài người cũng thuần hơn nên họ chung sống với nhau rất vui vẻ, thậm chí sống cộng sinh thì virus cũng không gây hại cho động vật và người. Nhưng xã hội ngày càng phát triển theo cách mà người ta cho là sự “văn minh”, con người tự cho mình là loài thượng đẳng nên thẳng tay tàn phá thiên nhiên để phục vụ lợi ích của bản thân, dần dần dẫn đến sự tuyệt chủng của nhiều loài động vật quý hiếm, các loài vi sinh vật với đời sống cộng sinh thì mất nơi ở, chúng phải gá vào hết chỗ này đến chỗ khác, đến lúc chúng cảm thấy cuộc sống bị đe dọa thật sự mới vùng lên mạnh mẽ chống lại con người. Chúng muốn ta phải chịu cảm giác đau khổ mà chúng phải gánh chịu. Với virus thì đó là sự trả thù, còn với con người thì đó gọi là quả báo!”

-“Những điều bác sĩ Linh nói rất có lí, nhưng chúng ta cần bằng chứng khoa học”. Bác sĩ Ân nói.

-“Vâng, chính cái gọi là bằng chứng khoa học là thứ đè nặng lên đôi vai chúng ta. Mặc dù hiểu rõ nguyên nhân nhưng những thứ thuộc về tâm linh thì chỉ có tai nghe mắt thấy và tự cảm nhận. Còn nếu muốn có cái gì đó mà tất cả mọi người có thể chắc chắn hiểu được và vin vào nó thì cũng dễ dàng thôi, từ phân tích các triệu chứng sau đó đi đến kết luận, đưa vào một số loại thuốc nâng cao kháng thể và tiêu diệt virus, nhưng điểm bất cập đó là nếu virus trong cơ thể bệnh nhân bị diệt thì sức đề kháng của họ cũng giảm đáng kể. Thế nên chúng ta sẽ đưa ra một số lời khuyên thay đổi thói quen sinh hoạt lành mạnh để có thể tự chữa lành từ bên trong. Đó là toàn bộ nhận định của chúng tôi trong suốt 10 tháng nghiên cứu tại vùng tâm dịch”.

-“Được. Tôi ghi nhận những nỗ lực và đóng góp của mọi người trong thời gian vừa rồi, những khó khăn mà các anh chị phải trải qua. Những ý kiến này thật sự rất đáng lưu tâm, tôi đề nghị tất cả điều này phải đưa vào bản báo cáo và tổng kết cuối tháng này để nhanh chóng chốt hạ và đưa ra phương án giải quyết. Bên cạnh đó tôi mong muốn làng Thanh Xuân có thể hợp tác với nhà nước trong công cuộc tuyên truyền lối sống xanh trong nhân dân, những kết quả mà các anh nhận được đến thời điểm này là vô cùng xứng đáng”. Bác sĩ Ân đưa ra kết luận.

Lúc này bác Tính mới lên tiếng:

-“Trước hết tôi xin thay mặt làng Thanh Xuân gửi lời cảm ơn chân thành tới nhà nước, các cấp lãnh đạo cùng với các bác sĩ đã tận tình quan tâm tới đời sống người dân. Sự thay

đổi hiện tại cũng nhờ phần lớn những khó khăn, vất vả mà chúng tôi trải qua trong thời gian vừa rồi. Chúng tôi vô cùng biết ơn dù là tốt hay xấu. Làng tôi luôn luôn mong muốn đóng góp công sức bé nhỏ của mình vào công cuộc phát triển đất nước, giúp đỡ mọi người có lối sống đẹp, nhưng thiết nghĩ mình cũng chưa làm nên điều gì thành công rõ ràng nên chưa vội chia sẻ. Định sau khi có thành tựu nhất định giúp đỡ những làng khác ngay. Nay bác sĩ đã nói thế thì chúng tôi sẽ xúc tiến nhanh chóng những hành động thiết thực và sẽ giúp đỡ các làng bên vượt qua khó khăn. Xin các bác cứ an tâm!”

-“Rất hay, được câu nói của bác thì còn gì bằng. Đây là câu trả lời ý nghĩa nhất đấy bác à”.

Sau đó bác sĩ Ân cùng các bác sĩ trong bệnh viện đi quanh một vòng khảo sát và ghé thăm một số gia đình có người nhiễm bệnh hỏi thăm. Bác Tính mời đoàn ở lại dùng bữa trưa nhưng họ từ chối và lên xe trở về thị trấn.

Như thường lệ, buổi thiền mỗi ngày sẽ bắt đầu từ 5h sáng. Nhưng buổi sáng hôm ấy Nam đến sớm hơn mọi ngày, anh đến quét dọn sạch sẽ sân thiền và đem cho mọi người ít quà ăn sáng do má anh nấu. Vừa hôm nay Ngân cũng đến sớm hơn mọi ngày, Nam nhìn Ngân tỏ vẻ ngại, nhưng cô nở nụ cười và nhanh chóng đi vào bên trong mang thăm ra trái, Nam bảo:

-“Em cứ để anh, hôm ni anh xin chị Thủy lên sớm để giúp mọi người”.

-“Rửa em đi sớm em sẽ phụ anh một tay” .Ngân vừa trái từng tấm thăm vừa cười nói.

-“Mấy chuyện ni có xí à, anh làm được rồi”.

-“Thì em thấy nhẹ nhàng vừa làm vừa chơi có chi mô, làm cùng anh vui mà”

-“Em vui á?”

-“Dạ đúng rồi!”

-“Em không ghét anh nữa hả?”

-“Ai nói em ghét anh? Ghét khi mô rớ?”

-“Thì mấy bữa có khi mô nhẹ nhàng với anh đâu, toàn né anh...”

Ngân đưa tay vào túi rút ra chiếc khăn tay thêu hình đôi chim, giơ lên trước mặt Nam, cô nói:

-“Em vẫn mang nó bên mình”.

-“Thiệt á? Anh không ngờ em trân trọng nó rứa? Làm anh cứ tưởng...”

-“Anh tưởng chi?”

-“Anh tưởng em đã vớt nó từ lâu”

-“Hi, em dù có né anh cũng không vô tình tới mức nó, em vẫn luôn giữ lấy nó”

-“Cảm ơn em, anh thiệt rất vui”

Hai người mãi nói chuyện không biết Thủy đã đến từ lâu, cô giả vờ ho vài tiếng:

-“Nghe nói nay có người tình nguyện đến phụ việc cho tui, làm tui phải ngủ nướng thêm xí nữa suốt trễ giờ luôn”

-“Không sao ạ, nếu chị thích thì từ nay em sẽ nhận việc này” Nam trả lời.

-“Thật không đó? Nói phải giữ lời đó nghen?”

-“Dạ chắc chắn luôn chị, rứa từ nay em sẽ tới sớm để mở cửa giúp chị, chỉ cần trả công châu cà phê là được”

-“Hmm! Chuyện nhỏ! Cơ mà coi bộ không chỉ 1 người tình nguyện làm việc tốt nhỉ?”

Ngân lên tiếng:

-“Hôm ni em dậy sớm hơn mấy bữa nên qua luôn, ai ngờ gặp ảnh ở đây”.

-“Ừm! Thế mai em có đến phụ ảnh không?”

-“Dạ... cái đó em chưa biết”

Nam liền ngắt lời:

-“Thôi em cứ ở nhà ngủ thêm xí nữa, anh làm mình được”

Thủy cười trêu Nam:

-“Chà chà coi ở đây có người được quan tâm chưa kìa”

Nam gãi đầu, anh đi vào trong mang bánh ra khoe:

-“Hai người nhìn coi, hôm ni còn có đồ ăn sáng nữa đó nghe”

-“Ui cha chu đáo ghê, cho chị cảm ơn mẹ em nhé!”

-“Ồ...sao chị biết là má?”

-“Chứ bộ là em làm hết từng này hả?”

-“Em...em... Thôi mọi người tới rồi kìa, mình ngồi vô chỗ đi”.

Ngày hôm ấy bắt đầu bằng buổi thiền biết ơn nhẹ nhàng và an lạc. Sau 30 phút lắng tâm, mọi người được thưởng thức món bánh đậu xanh do mẹ của Nam tự tay dành tặng, ai cũng tấm tắc khen ngon, Bảo nói:

-“Món bánh này rất ngon, cũng là bánh đậu xanh nhưng khác với đặc sản Hải Dương. Bánh mình cứng hơn, thơm mùi đậu, bùi bùi béo béo mà cũng không quá ngọt. Anh rất hạn chế ăn ngọt nên có bao giờ ăn bánh đậu xanh đâu, cơ mà bánh này ăn rất vừa”.

Đây là một buổi sáng đầy ý nghĩa với cá nhân Nam trước khi bước vào công việc chính trong ngày. Anh đang theo học nghề mộc của chú Bảy làng bên.

Gia đình anh Phúc cũng bắt đầu có sự kết nối hơn, hòa thuận hơn. Chị và các con cảm nhận rõ sự thay đổi từ trong tâm của anh, chị đã bắt đầu nói chuyện lại sau 1 tháng 20 ngày, nhưng vẫn rất kiệm lời, mặc dù tình yêu của chị không hề thay đổi nhưng chị muốn thay đổi một con người cố chấp như anh nên cố nén nỗi đau mà kiên trì cùng anh. Thăng Tí vẫn chưa có dịp được giải đáp thắc mắc trong lòng ngay từ lúc cha nó chưa về, nay nó đột nhiên lật lại rồi hỏi anh Phúc:

-“Ba, cho con hỏi một câu được không?”

-“Ừ, con hỏi đi!”

-“Nếu ba mẹ cãi lộn ầm ĩ, rồi đánh nhau thì tụi con nên làm chi nhi?”

-“Ừa răng tự nhiên hỏi rứa?”

Chị Loan liền lên tiếng ngay:

-“Câu đó con nó ập ủ bao lâu ni chừ mới có dịp hỏi đó”

-“Ừa chừ em biết con hỏi chi luôn?”

-“Hồi xưa nó cũng hỏi em với bà nội rồi, mà đàn bà nên cũng chẳng biết giải thích rặng cho nó hiểu nên nó chờ ba về để hỏi đó”

Anh Phúc cười, anh xoa đầu con trai:

-“Rứa theo ý con thì lúc nớ con sẽ làm chi?”

-“Con không biết nữa, con nằm dợ ra khóc lóc thì trẻ trâu lắm, mà con còn nhỏ không biết can kiêu rặng, lỡ ba không nghe mà ba còn quánh con thêm thì toang”

-“Rứa con đã thấy ba mẹ cãi nhau lần nào chưa?”

-“Dạ chưa, chỉ có 1 lần mẹ khóc rồi la ba quá trời, cái mẹ qua con ngủ luôn tới ni chớ chưa thấy hai người cãi lộn luôn”

-“Đúng vậy, rứa con biết tại rằng ba mẹ không bao giờ cãi lộn không?”

-“Đương nhiên là không rồi!”

-“Là tại vì lúc mô mẹ con cũng đúng hết, rứa thì còn lí do chi mà cãi. Mẹ đúng thì mẹ có quyền la ba, ba biết lỗi sai nên sửa đổi thì cũng không thể cãi được”

-“Rứa cả đời ba mẹ sẽ không bao giờ cãi nhau luôn hả?”

-“Con hỏi hay lắm, cái ni thì không ai biết được. Nhưng nếu có trường hợp nó thiệt thì chỉ cần 2 đứa chạy tới ôm ba một cái là ba sẽ không nói chi nữa luôn”.

-“Đơn giản ghê rứa hà? Răng con thấy nhà bé My, ba má hấn dí chạy quanh nhà á, hấn khóc ré rân luôn, lúc có chị Ngân thì đỡ hơn, chỉ can lại còn không thì...”

-“Nhà mình không giống nhà họ, tính ba cũng khác tính ba hấn nên con không thể so sánh được, con chỉ cần biết ba của các con như rứa là được rồi. Nhớ nghe, chỉ cần ôm ba là mọi chuyện sẽ được giải quyết”.

-“Dạ vâng, tụi con biết rồi ba. Ba là số 1”. Hai đứa nhỏ lập tức ôm lấy cha nó. Anh Phúc nhìn nụ cười rạng rỡ của các con, anh ngược lên nhìn chị Loan với ánh mắt ngập tràn hạnh phúc với sự biết ơn, trong thời gian anh vắng nhà chị đã giúp anh dạy dỗ những đứa con ngoan ngoãn, hiểu chuyện. Tính ra phước anh vẫn còn nhiều, không đến nỗi thảm hại.

Hôm nay chị Loan đến xưởng làm việc, nghe mọi người đồn quản lí Thuận sắp cưới vợ, tuy hơi bất ngờ nhưng chị thấy mừng cho anh ấy. Giờ nghỉ trưa anh Thuận đến chỗ chị, như thường lệ mang cho chị lon coca rồi hỏi thăm:

-“Mấy nay gia đình chị vẫn khỏe cả chứ ạ?”

-“Cảm ơn chú, gia đình vẫn tốt. Còn chú thì răng, nghe giang hồ ở đây đồn chú gần cưới vợ hả?”

-“Ôi trời giang hồ mô đồn ác nhọn, họ mới có bồ mấy ngày mà đồn họ lấy vợ, khổ kinh. Mai mốt bị bệnh cái đồn người ta sắp chết, ngấm chán!” Anh lắc đầu.

-“Thôi có chi mô, họ cũng quan tâm chú thôi, tuổi ni có vợ được rồi chớ chi nữa. Mà thôi từ từ tìm hiểu cho kĩ cũng được, dù răng có bồ là mừng rồi”.

-“Chị mừng hả? Hay ai?”

-“Ở đây ai chả mừng. Người vừa đẹp trai vừa giỏi lại tốt tính như chú Thuận mà không cưới vợ là uổng phí lắm”.

-“Ôi trời, đáng lẽ người như em có vợ mới uổng chớ, để rứa cho gái hẳn thềm chơi”. Anh Thuận cười.

-“Ồi ở đó mà thềm, coi chừng lắm mối tới nằm không”

-“Em có lắm mối đâu, hồi chừ chỉ có 1 mối mà tiếc là sai thời điểm, nhưng không rãng, họ hạnh phúc là em an tâm rồi”.

Chị dường như hiểu được ý anh, cố tình nói lảng sang chuyện khác:

-“Ồi kiện hàng tháng ni rãng chưa thấy xuất nữa? Có vấn đề chi hả?”

-“À, tại thời điểm trước bị dịch rồi công việc bị trì trệ, hàng hóa ứ đọng không kịp tiến độ. Nhưng mà không rãng, em có liên hệ với bên họ rồi, họ thông cảm được chuyện ni và nói thêm thời gian cho mình nửa tháng nữa”.

-“Ồi, rứa thì cũng đỡ, mọi người làm việc siêng năng mà vài ngày nữa sẽ xong xuôi”

-“Vâng, em biết mà. Thôi chị nghỉ ngơi đi nghe, em cũng về chợ mắt xí rồi dậy làm”.

Chị gật đầu nhẹ, anh quay lưng đi. Anh quyết định mở lòng cho một mối quan hệ khác là tự cho bản thân mình cơ hội để quên đi chị. Có lẽ chị sẽ không tin nhưng chị là người phụ nữ đầu tiên anh yêu. Một người đàn ông xấp xỉ 30 mà chưa yêu ai nghe cũng thật khó tin nhưng trước giờ anh lo học hành rồi lo làm ăn kiếm vốn chứ có bận tâm mấy chuyện yêu đương đâu, anh có cảm tình với chị ngay từ lần đầu tiếp xúc, sau này hiểu được tính cách của chị anh càng thương chị hơn, nhưng đáng tiếc tình cảm của anh đến không đúng thời điểm như lời anh nói. Anh chịu có người yêu là vì mẹ anh mong anh thành gia lập thất lắm rồi. Biết tình cảm này không thể đi tới đâu, nên anh quyết định cho bản thân cơ hội tìm hiểu người con gái khác. Nghe nói cô ấy cũng khá xinh đẹp và thành đạt, có cửa hàng kinh doanh mỹ phẩm riêng. Chị hạnh phúc, anh nhất định hạnh phúc. Một người đàn ông như anh đúng là mẫu người lí tưởng của biết bao cô gái.

Một ngôi làng nhỏ chứa đựng bao tình yêu thương, mọi người luôn đoàn kết và chia sẻ với nhau. Một tin vui đó là trong 14 ngày qua, làng Thanh Xuân không ghi nhận thêm ca mắc mới, số người đang điều trị trong bệnh viện cũng có tiến triển tốt hơn. Hiện tại bác trưởng làng cùng một số người chủ chốt đang bàn bạc với các bác sĩ lên kế hoạch tuyên truyền giúp đỡ các vùng lân cận, sớm đẩy lùi dịch bệnh. Vấn đề của họ chính là làm cho những người khác tin vào luật nhân quả, những gì con người đã gây ra cho thiên nhiên, cho các loài vật, và họ phải thành tâm sám hối sửa chữa lỗi lầm thì mới mong dịch bệnh tiêu trừ, mưa thuận gió hòa. Bác Tính quyết định kể câu chuyện về loài Virus Luna cho tất cả mọi người nghe. Bác đã cho thêm vào cuốn sổ ghi lại nhật kí của làng, kể lại cho thế hệ sau biết những câu chuyện tưởng chừng như tiểu thuyết. Bác đã kể về những sai lầm cũng như sự thành tâm hối lỗi, sự dũng cảm và tình yêu thương của tất cả mọi người.

Thế hệ sau của làng Thanh Xuân cũng như tất cả những người có duyên sẽ biết về câu chuyện, tự hào về truyền thống của làng và rút ra những bài học kinh nghiệm cho bản thân, hướng thế hệ tương lai đến những điều tốt đẹp.

Chiến dịch vận động tuyên truyền của làng Thanh Xuân sau hơn 2 tháng đã cực kì thành công tốt đẹp mặc dù vẫn còn nhiều khó khăn trong lúc thực hiện. Điều mà mọi người không ngờ đó là người dân ở nơi khác họ tiếp nhận những điều mới mẻ rất nhanh chóng, hầu như không có sự kháng cự, vì hơn ai hết bản thân mỗi người đều hiểu đây là con đường cứu cánh duy nhất của họ ngay lúc này. Làng Thanh Xuân đã lập được kì tích hiếm có trước nay. Sau khoảng 1 năm chống chọi với dịch bệnh thì hiện tại họ đã đẩy lùi dịch bệnh với những phương pháp tự chữa lành. Sau tất cả mọi chuyện, họ biết trân quý cuộc sống hơn, sống tử tế với thiên nhiên hơn, yêu thương và tích cực nhiều hơn.

Một ngày trời mưa, Thủy đang lay hoay nhóm lửa bằng củi thì Linh từ phía sau đến ôm chầm lấy khiến cô giật cả mình, nhưng lòng ngập tràn hạnh phúc.

-“Ồ cái anh này, làm người ta hết hồn à!”

-“Nhưng em đang ở trong vòng tay anh rồi, không việc gì phải hết hồn nữa, hãy nhớ là dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng luôn có anh ở đây dang vòng tay bảo vệ em!”

Lời ngọt ngào của Linh thủ thủ bên tai khiến Thủy không kìm nén được lòng mình, cô luồn hai tay qua cổ Linh và choàng lấy vai anh. Linh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi môi cô, đây cũng là lần đầu tiên Thủy cảm nhận được mùi vị của nụ hôn tình yêu, cô đang sống trong cảm giác lâng lâng hạnh phúc. Cô hỏi:

-“Sau khi rời khỏi đây anh có dự định gì không?”

-“Anh sẽ về thăm nhà một chuyến, em cũng vậy chứ?”

-“Dạ, em chỉ về vài hôm thôi anh ạ, em còn nhiều thứ phải làm”

-“Thế trong những dự định của em, có chỗ nào cho anh không”. Linh khẽ vào tai Thủy khiến cô bị ngượng.

-“Vậy phải xem trong kế hoạch tương lai của anh bao gồm những ai?”

-“Ngoài gia đình ra thì hiện tại chỉ có 1 người duy nhất...”

-“Là ai ạ?”

-“Là người yêu của anh!”

-“Thì ra anh đã có người yêu”. Cô hất nhẹ tay Linh ra.

-“Ừm anh có người yêu rồi, tương lai tính lấy vợ nữa”

-“Ồ...ờ...em biết rồi”

-“Em không hỏi người yêu anh là ai hả?”

-“Sao em cần phải hỏi chứ, đó là chuyện cá nhân của anh”

Linh cười xoa đầu Thủy:

-“Ôi trời con bé ngốc này, thật ra anh vẫn chưa có người yêu, vì cô chưa có chính thức đồng ý”

-“Vậy anh tỏ tình với cô ấy đi!”

-“Tỏ tình rồi cô ấy có đồng ý không em?”

-“Chuyện đó em không biết, anh đi mà hỏi cô ấy chứ!”

-“Ủm!!! Thế anh tỏ tình em có đồng ý không Thủy?”

-“Hả???”

-“Em kêu anh đi hỏi cô ấy, giờ anh hỏi nè”

Thủy cuối mặt xuống cười mỉm:

-“Cô ấy có thể đồng ý trước một lời tỏ tình nghiêm túc của người cô ấy yêu!”

-“Em làm người yêu anh nhé Thủy!”

Đôi mắt Thủy long lanh trước câu hỏi của Linh, Linh nói tiếp:

-“Đây là câu hỏi nghiêm túc nhất từ trước đến nay anh dành cho em đây Thủy à!”

Cô nhẹ nhàng gật đầu 2 cái. Linh vui mừng ôm chầm lấy cô:

-“Anh cảm ơn em, cảm ơn vì đã đồng ý làm người yêu của anh. Anh hứa sẽ yêu thương và chăm sóc em thật tốt!”

-“Em không cần anh hứa chỉ cần anh chứng minh bằng hành động”

-“Hãy tin anh, từ nay em sẽ không cô đơn nữa. Em yêu à!”

Họ nhìn sâu vào mắt nhau thật lâu để cảm nhận hạnh phúc thiêng liêng từ đôi phương.

Tối hôm ấy, Ngân hẹn Nam ra quán cà phê đầu làng, cô bất ngờ tặng anh một món quà:

-“Cho anh này, anh mở xem thử”

-“Cho anh á hả? Răng tự nhiên lại cho anh?”

-“Anh thiệt lắm lời, rứa chừ có nhận không em đem cho người khác?”

-“Có có, để anh mở xem”

Mở hộp quà, Nam vô cùng bất ngờ, bên trong là chiếc ví da có in hình đôi chim uyên ương, anh ngạc nhiên mà thốt lên:

-“Ồi món quà thật tuyệt! Nhưng anh không biết là em mua cái ví ni ở mô nhi? “

-“Anh đoán xem!”

-“Ồi anh chịu á, làm chi có cái ví da mô có in cái hình ni”

-“Thế mới đặc biệt chớ, thiệt ra là em đặt họ in thêm thôi. Anh thấy đẹp là được, mà anh hiểu ý nghĩa của nó không?”

-“Anh không hiểu lắm, nhưng nó có liên quan chi tới cái khăn anh tặng Ngân không nhi?”

-“Có chứ, chúng ta mỗi người đều sở hữu một đôi uyên ương, ý nghĩa là mãi mãi có nhau đó”

-“Mãi mãi có nhau?” Nam bối rối...

-“Đúng vậy, nếu anh muốn?”

-“Là răng? Em nói cái chi mà không đầu đuôi chi tron”. Nam gãi đầu.

-“Anh này thiệt là... đờn ông con trai chi mà không mạnh dạn chi hết, tới khúc ni rồi không lẽ anh bắt em tỏ tình trước với anh nữa hả?”

Nam trố mắt, há hốc mồm, anh không ngờ người con gái anh theo đuổi bao năm qua, người từng không dưới 10 lần né tránh tình cảm của anh hôm nay lại là người tỏ tình trước mặt anh.

-“Anh...anh... thật ra em làm anh bất ngờ quá, đương nhiên là anh rất yêu em nhưng anh sợ...thế nên anh chỉ nguyện sẽ đối với em như em gái, anh không dám leo cao”

-“Rứa rồi anh chỉ coi em như em gái đó hả? Rứa em đi về đây”

-“Đừng em! Em ngồi lại với anh”. Nam níu tay Ngân lại.

-“Thật ra anh yêu em nhiều lắm, anh không ngờ có một ngày em chấp nhận tình cảm của anh như vậy. Ngân à! Em đồng ý làm bạn gái anh nghe!”

Ngân cười đáp:

-“Em đồng ý!”

Mắt Nam long lanh, anh nói:

-“Thật ra anh đang rất xúc động đó em, hai từ “đồng ý” này thiêng liêng lắm em biết không?”

-“Em xin lỗi vì thời gian qua đã làm tổn thương anh rất nhiều nhưng em thật không hề cố ý. Vậy mà anh vẫn luôn ở bên chăm sóc em, lúc em bị bệnh anh vẫn không từ bỏ em, thiệt tình em rất cảm động”

-“Cảm ơn em, cảm ơn em rất nhiều. Đúng là trời không phụ lòng người suốt 3 năm nay. Có công mài sắt có ngày nên kim mà!”

-“Vậy từ nay chúng ta phải thiệt hạnh phúc để bù đắp lại những tháng ngày trước đây có biết không?”

-“Đúng rứa, anh nhất định cho em hạnh phúc, em cho anh thời gian sau ni anh sẽ cưới em về làm vợ và chăm lo cho gia đình”.

-“Em biết rồi, chừ hai đứa lo làm ăn với vun đắp tình cảm trước đã, cưới sinh từ từ, mình còn trẻ mà, với lại làm có tiền lo cho ba má trước, còn lại mình đi chơi đây đó cho đã rồi cưới”

-“Ừ, em tính rằng cũng được hết, miễn yêu anh là được!”

-“Em yêu anh!”

Đêm hôm đấy thật là một đêm thiêng liêng và ý nghĩa của Nam và Ngân, một người tìm được hạnh phúc đích thực, một người được đền đáp xứng đáng với những gì đã bỏ ra.

Thế ra dịch bệnh này cũng mang đến cho con người ta thật nhiều cảm xúc, trong đó thứ cảm xúc mãnh liệt nhất chính là trái tim của những kẻ yêu nhau.

CHƯƠNG 10: Biết ơn!

Hôm nay là ngày đầu tháng âm lịch, làng Thanh Xuân tổ chức một buổi tiệc chay ăn mừng thành quả mấy tháng qua. Dù chỉ mới ăn chay chưa lâu nhưng làng đã học cách chế biến nhiều món ăn ngon, hương vị và cách trang trí không khác gì món làm từ thịt, nào là: Nấm nướng sả ớt, sườn xào chua ngọt, gỏi đu đủ, thịt quay chay, cà ri chay, cơm cuộn, cá kho tộ... ngoài ra còn các món ngọt như trái cây và các loại bánh. Hôm ấy là một ngày no nê của mọi người. Trước khi vào tiệc, họ cũng làm riêng một mâm dâng lên trời đất với lòng biết ơn. Lúc mọi người đang vào tiệc, ăn uống vui vẻ thì mẹ con chị Ngọc xuất hiện. Ai cũng bất ngờ và có chút hoảng sợ, nhưng chị Ngọc nở nụ cười nhẹ rồi nói:

-“Chúc mừng mọi người đã vượt qua một thử thách khó khăn nhất từ trước giờ. Mọi người làm rất tốt, bản thân tôi và cộng đồng của tôi vô cùng biết ơn các người!”

Thay mặt bà con, bác Tính lên tiếng:

-“Chúng tôi cũng rất cảm ơn cô đã tới để chúng tôi biết hồi chừ mình làm sai nhiều, cũng là cơ hội cho chúng tôi sửa đổi sống tốt hơn. Hy vọng sau ni tất cả chúng ta sẽ có cuộc sống bình yên không ai làm hại tới ai”.

-“Vâng, chúng tôi không bao giờ vô cớ làm hại đến loài khác. Tất cả đều bình đẳng và có quyền hưởng cuộc sống tốt đẹp.” Chị Ngọc còn chưa nói xong thì một bác đứng dậy:

-“Mời cô vô đây dự tiệc với chúng tôi, dù rằng hồi trước cô cũng sống ở đây rất tốt, vui vẻ giúp đỡ mọi người. Thiệt sự không ai nghĩ cô là con virus, nếu không làng chúng tôi đã coi cô như người nhà rồi”.

-“Thế đến hiện tại mọi người vẫn coi tôi là con virus chỉ biết hại người thôi sao?”

Linh đứng dậy, anh chạy đến choàng vai chị:

-“Không phải đâu, mọi người ở đây ai cũng quý mến chị, chẳng qua tâm lí con người khi nhìn thấy sinh vật lạ họ hơi sợ, nhưng cho đến tận bây giờ bà con ai cũng biết ơn vì sự có mặt của chị”.

Chị cười đáp:

-“Thật ra quãng thời gian sống ở đây dưới hình hài con người cũng là thời gian hạnh phúc của tôi. Trước đây tôi nghĩ con người thật ích kỉ, chỉ biết tư lợi cá nhân, chắc chắn chả có gì tốt đẹp cho tới khi tôi đặt chân đến đây và sinh sống thì cách nghĩ của tôi đã thay đổi. Tôi không thể biết được khu vực khác người ta có như vậy hay không nhưng thật sự ở đây tôi cảm nhận được tình cảm của tất cả dành cho tôi, đôi lúc tôi luôn day dứt khi đã gây ra nhiều việc làm lỗi như vậy!”

Rồi chị nắm lấy tay Linh, bảo:

-“Thật may ở đây có những vị bác sĩ vừa có tài vừa có tâm đã cảm động đến loài vi sinh vật chúng tôi. Hy vọng là sau này các bạn luôn giữ vững tinh thần tuyệt vời này!”

-“Dạ tui em cảm ơn chị, giờ chị với Thắng vào đây nhập tiệc cùng mọi người nào, còn chuyện gì mình vừa ăn vừa nói sau ha”. Linh vừa nói vừa dắt chị vào, nhưng chị đã nắm tay anh lại, nhìn Linh chị lắc đầu nhẹ rồi bảo:

-“Hôm nay tôi đến đây là để cảm ơn và nói lời từ biệt mọi người. Lần này có thể sẽ không gặp lại nên tôi muốn lưu giữ chút kỉ niệm”

-“Chị muốn đi đâu?” Linh ngạc nhiên hỏi.

-“Đi về nơi trước khi tôi đến?”

-“Nơi đó ở đâu ạ? Chúng tôi nhớ chị thì biết đi đâu tìm?”

-“Chúng tôi không phải con người nên vốn dĩ không thuộc về loài người, thật ra chúng tôi luôn ở xung quanh đây, tồn tại trong không khí nhưng kích thước nhỏ đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy. Nhưng hiện tại họ hàng Luna muốn đến một nơi xa và vắng người để sinh sống, đó mới là nơi hợp với chúng tôi”.

-“Thế là phải đi thật à?” Linh rung rung.

Chị gật đầu.

-“Một lần nữa cảm ơn làng Thanh Xuân vì tất cả. Tạm biệt nhé, có duyên ắt sẽ gặp lại!”

Mọi người ai nấy đều bị xúc động, không khí trầm lắng cho tới khi mấy đứa trẻ ở đó chạy ra ôm lấy Thắng, Thắng cũng ôm tụi nhỏ, Tí hỏi:

-“Có tới thăm tụi ni nữa không?”

-“Nếu được thì chắc chắn sẽ tới, tôi ước được làm người như các bạn”

Nhìn tình cảm tụi trẻ mà không ai không cảm động. Chị Ngọc nhanh chóng ngắt đi không khí đượm buồn ấy, chị bảo Thắng:

-“Có duyên chúng ta sẽ gặp lại họ. Họ chính là gia đình thứ 2 của chúng ta. Giờ thì đi thôi nào!”

Chị dắt Thắng đi ra khỏi nhà văn hóa, rồi đi bộ về con đường trước mặt, mọi người kéo ra tiễn chị đến đầu làng, chị quay lại nhìn cổng làng văn hóa Thanh Xuân, đây là nơi đầu tiên chị gặp bác trưởng làng cũng là nơi mọi người tiễn chị. Chị ra hiệu cho mọi người dừng lại, hai mẹ con tiếp tục đi thẳng về phía trước, đi thêm một đoạn xa xa thì họ bay lên cao, hóa thành hình hài virus nhưng lần này đẹp hơn, một khối cầu trong suốt như pha lê, thay vì mọc gai lần này toàn thân khối cầu chia ra những nhánh rất đẹp. Nhìn xa như những bông hoa tuyết đang bay lơ lửng, họ bay ngày càng cao và xa hơn. Dân làng vẫn dõi mắt nhìn theo cho đến khi hai khối cầu vút mất khỏi tầm mắt của họ, trong lòng mỗi người lúc này đều mang một cảm xúc riêng, qua cơn sóng gió chắc hẳn ai cũng trưởng thành hơn và có cái nhìn sâu sắc về cuộc đời.

Trong vòng 2 tháng nay, làng Thanh Xuân và các làng bên đều không có ca mắc mới, số người khỏi bệnh trên 80%, điều đặc biệt là 30% dân số bắt đầu chuyển sang chế độ ăn thuần thực vật trong đó có gia đình anh Phúc, số còn lại tuy chưa thể nhưng họ cũng tăng cường ăn rau củ quả hơn là ăn thịt. Thật là một điều kì diệu, một phép màu. Một bệnh dịch nặng nề lây lan với tốc độ chóng mặt tưởng như không thể kiểm soát được lại có thể giải quyết một cách dễ dàng như vậy. Biết tin, Nhà nước vô cùng vui mừng và cử lãnh đạo về tận làng Thanh Xuân để trao bằng khen “*Ngôi làng đi đầu trong công tác chống*

dịch”; Chính phủ quyết định trao cho Linh, Bảo và Thủy danh hiệu “*Anh hùng lao động thời kì mới*”. Đây là một vinh dự lớn lao trong đời người, đặc biệt với ba con người còn rất trẻ.

Thấm thoát mà ba bác sĩ trẻ đi tiên phong chống dịch đã được gần một năm trời, quãng thời gian không quá dài mà cũng không ngắn, đủ để hiểu được nỗi gian khổ của công việc, đủ để đi sâu vào thực tế của con người nông thôn, hiểu và trải nghiệm cuộc sống nông thôn, nơi mà người từ nhỏ lớn lên ở phố chưa bao giờ biết đến, đặc biệt là chiêm nghiệm nhiều hơn về cuộc đời, lần đầu nhìn thấy được những điều kì dị tưởng chỉ có trong phim, nói chuyện được với những con virus tưởng như kẻ thù của con người, từ đó vun bồi thêm cho tâm hồn và trí tuệ, họ trưởng thành hơn, sống tốt hơn, lương thiện hơn và đối xử bình đẳng hơn với muôn loài.

Sau khi dịch bệnh được đẩy lùi, cuộc sống của người dân đã ổn định trở lại, nhưng mọi người đã sống một cuộc đời khác với họ trước đây, họ vui vẻ ít buồn phiền, họ sống chan hòa, biết yêu thương đồng loại và thế giới, họ còn biết ơn mẹ con virus đã đến để giúp họ nhận ra và sửa chữa sai lầm trước đây.

Chính phủ bắt tay vào tuyên truyền người dân phải bảo vệ thiên nhiên, nghiêm cấm và có hình thức xử phạt cực nặng đối với những hành vi phá hoại thiên nhiên và giết hại động vật hoang dã. Khuyến khích người dân chuyển sang lối sống xanh, hạn chế những chế phẩm từ thịt động vật, ăn nhiều rau củ quả. Đưa ra nhiều biện pháp thúc đẩy ngành nông nghiệp hữu cơ phát triển, đẩy mạnh trồng thực phẩm organic không hóa chất. Tích cực đưa giáo dục và y tế là những ngành đi đầu trong việc phát triển đất nước.

Theo tiến sĩ David Hawkins-nhà nghiên cứu tâm thần học nổi tiếng thế giới:

“Ông cho biết những người không được thương yêu hay có tư tưởng tiêu cực, oán giận, chỉ trích, hận thù người khác hoặc sống ích kỷ đều có tần số rung động thấp. Trong quá trình trách móc, hận thù người khác sẽ làm tiêu hao rất nhiều năng lượng của họ và nó cũng tạo ra nhiều áp lực trên cơ thể, vì thế tần số rung động sẽ giảm và những người này có nguy cơ bị mắc rất nhiều loại bệnh. Tần số rung động chính là từ trường mà mọi người thường hay nói.

Nếu tần số rung động của một người từ 200 trở lên thì người đó không mắc bệnh. Những người hay bệnh tật thường có tần số rung động thấp hơn 200. Vậy những ý niệm tiêu cực này là gì? Đó chính là những suy nghĩ chỉ trích người khác, khi họ chỉ trích người khác sẽ tiêu hao lượng lớn năng lượng của tự thân, do vậy tần số rung động của họ tụt

xuống dưới mức 200. Những người này rất dễ mắc bệnh, mỗi người có thể mắc một loại bệnh khác nhau.

Bởi vậy xuất phát từ góc độ là một bác sĩ tâm lý, tiến sĩ Hawkins khuyên mọi người nên có chính niệm, suy nghĩ lạc quan... Điều này rất quan trọng và có thể mang đến cho bạn những lợi ích đáng kinh ngạc”.

BIẾT ƠN: Biết ơn mọi nhân duyên trong đời đã đưa tôi đến đây. Câu chuyện này được tôi lấy cảm hứng từ tình hình xã hội đang diễn ra bấy giờ. Đó là đại dịch covid-19, một đại dịch ảnh hưởng đến toàn nhân loại. Tôi cảm thấy bản thân phải làm một điều gì đó nhỏ nhoi đóng góp cho cuộc sống và những người xung quanh tôi. Đây là một vấn đề cực kì nghiêm trọng mà nguyên nhân xuất phát từ chính chúng ta. Con người thường hay hướng ra bên ngoài mà ít quán chiếu bản thân mình. Thế nên, đứng trước một vấn đề mang tính hiểm họa trên toàn hành tinh, chúng ta phải có cái nhìn sâu sắc về chính bản thân. Muốn vượt qua thảm họa, chúng ta phải hành xử khác đi chứ không được làm theo bản năng ích kỉ như trước đây. Nhiều bạn đọc có thể xem đây như trò đùa nhưng có một sự thật rằng lòng biết ơn và tâm sám hối lỗi lầm là hai điều có sức mạnh vô biên trong cuộc sống. Đức Phật đã nói: “Trên đời có hai hạng người tốt bậc nhất: Thứ nhất đó là người không bao giờ phạm lỗi. Hạng thứ hai là những người có tâm chí thành sám hối và sửa chữa lỗi lầm”. Chúng ta không phải thần thánh nên phạm lỗi là điều không thể tránh khỏi. Nhưng để biết nhìn nhận và sửa chữa lỗi lầm ấy cũng là điều cực kì quan trọng. Khi thành tâm hối lỗi và quyết tâm thay đổi thì không điều gì là không thể. Hãy sửa lỗi bằng cách bày tỏ lòng biết ơn vô hạn của mình đến cuộc sống, đến mẹ thiên nhiên và cả vũ trụ. Biết ơn với mỗi hành động, mỗi sự việc dù là nhỏ nhất, trân trọng tất cả những gì diễn ra với mình kể cả đó có là nghịch cảnh, vì nghịch cảnh thường mang đến cho ta bài học. Hãy thiền nhiều hơn, biết ơn nhiều hơn. Mỗi ngày đọc những câu thần chú chữa lành này: “Tôi xin lỗi, hãy tha thứ cho tôi. Tôi cảm ơn và tôi yêu bạn”, và bạn sẽ không thể tưởng tượng được sự kì diệu của nó đâu. Muốn những điều tốt đẹp xảy đến thì hãy chứng minh rằng mình xứng đáng nhận được. Ngưỡng mong nhân loại bình an!

Biết ơn đã cho tôi cơ hội để viết nên những dòng này. Biết ơn đã đọc hết câu chuyện của tôi. Biết ơn đã luôn yêu thương và ủng hộ tôi. Biết ơn những đóng góp để tôi sửa đổi và hoàn thiện bản thân hơn!

